

ИСОКРАТИА

Част първа

Въведение в мислите и определенията в Исократия

1. Ключът към тази книга с мисли за Исократия

Това не е книга с разкази, нито книга с уроци. Това е книга с мисли. И като такава аз вярвам, че всеки читател трябва първо да получи ключа към тези мисли преди да се отправи на пътешествие из идеите за Исократия. За да получите ключа за тази книга с мисли, трябва първо да прочетете следващите няколко кратки пасажа: Добре дошли в Исократия, За мислите за Исократия, Тезата преди въведението, Духът зад тези мисли, Какво е Исократия.

Тези пасажи обхващат само няколко страници и аз горещо съветвам читателя да се запознае с тях, преди да започне да чете останалото, защото иначе рискува да разбере погрешно посланието или дори напълно да изгуби пътеката по време на своето пътешествие из мислите за Исократия.

Аз съм добре известен с лошите си правопис, синтаксис и граматика. Става даже още по-лошо, когато пиша на различен от родния си език /не че има кой знае какво значение! Тъй като най-наред ще публикувам тази книга с мисли безплатно в Интернет, бихте могли да се натъкнете на драстични правописни, синтактични и граматични грешки. Това е без значение за мен. Това, което има значение е ценността на посланието и приносът, който ще окаже за напредъка на човешкото общество. Оставям правописната и граматична страна на филололозите и езиковите експерти.

2. Добре дошли в Исократия

Докато седя и пиша тази книга с мисли, си задавам въпроса: "Защо?". Защо изразявам тези мисли? Защо вярвам, че се нуждаем от нова, по-добра и по-честна обществено-управленска политическа система: система, която ще доведе до по-безопасно и по-хуманно общество Общество, в което всеки гражданин ще взема реално участие в управлението на страната, регионалната и световната общност като цяло. Защо се нуждаем от нова система, с която ако не да елиминираме, то поне да минимизираме злоупотребата с власт от страна на отделни индивиди; от групите за натиск, от малцината назначени, избрани или не, които дори първоначално да са имали добри намерения, впоследствие са били подведени от системата да действат като олигарси или директно да се превърнат в такива.

Нуждаем ли се от нова система, при която свободата на личния избор е максимално гарантирана? Искаме ли нова интегрирана система, с която ако не успеем да елиминираме напълно, то поне да минимизираме страданията на мнозина. Наистина ли се нуждаем от нов, изпълнен с надежда, хоризонт? Нужно ли е да получаваме равни възможности и щастие, без да пречим на възможностите и да накърняваме радостта на другите? За мен отговорът на всички тези въпроси е категорично ДА. Да, да, да. Аз вярвам, че се нуждаем.

3. Защо правя това?

След това се питам какво печеля от това. Защо аз? И разбирам, че отговорът е лесен: защото аз съм един от вас. Аз вярвам, че много от вас мислят като мен. Всеки честен човек би се съгласил с тези мисли. Всеки, който желае да бъде приеман и уважаван от другите, ще се съгласи с мислите за Исократия. Вероятно много от вас нямат възможност да ги изразят. Възможно е настоящата организация на обществото да налага мълчалива забрана на мислещите по този начин хора и така те биват възпрепятствани или обезкуражавани да изразят схващанията си.

Аз знам, че не съм сам. Аз съм само един от общността на многото; един от вас, които поставяте ценностите, етиката и човешкото благополучие над всичко. За да изисква уважение и зачитане от другите и от институциите, човек трябва първо да уважава и зачита другите; но още по-важно е да зачита себе си като част от обществото. Аз вярвам, че повечето хора с цялото си сърце предлагат зачитане и уважение на другите, от които на свой ред очакват същото зачитане и уважение.

Тогава защо? Защото и аз като вас се тревожа за нашия свят. Защото се тревожа за вас, без да ви познавам лично. Защото за мен е чест и удоволствие да допринеса с нещо за нашия свят. Защото това ме кара да се чувствам щастлив. Защото като човек и като член на глобалното общество, чувствам удовлетворение – удовлетворение, което и вие бихте могли да почувствате. Защото вярвам, че и вие, и аз и всички останали могат да извлекат полза от Исократия. Защото ние всички го заслужаваме. Ето защо си струва трудът да изразя мислите за Исократия. Затова се заемам да споделя тези мисли с вас. Защото аз съм само искра от огъня на Исократия, а останалите искри сте вие. И затова вие също трябва да положите усилие.

Аз не се ръководя от финансови мотиви и за мен е без значение дали разпространението на тази книга с мисли ще ми донесе някаква парична печалба, въпреки дългите часове на работа и средствата, които съм инвестирал, за да я публикувам. Ето защо аз предлагам тази книга с мисли за Исократия абсолютно безплатно, като я публикувам най-напред в Интернет. На един по-късен етап, когато книгата започне да е разпространява в книжен вариант, тя може и да генерира финансови постъпления. Не знам. За щастие все още имам възможност да работя, за да осигурявам доходите си. Моята награда е удоволствието да споделя мислите на Исократия с вас. Мисълта, че по някакъв начин, макар и с малко, допринасям за развитието на човечеството, е най-голямата ми награда. Моята истинска отплата ще бъде да открива, че вие сте се възползвали от Исократия.

4. Произхода на мислите за Исократия

Мислите за Исократия се породиха преди много време, още в началото на 70-те години, в място, известно днес като East London University. По това време следвах Икономика и разработвах проект за оценка на демокрацията. Но недостигът на средства и време, необходимостта да издържам семейството си и липсата на механизъм за разпространение на Исократия, отложиха проекта ми.

Преди всичко обаче, аз чувствах, че са необходими зрялост и житейски опит, за да проверя верността на идеите за Исократия. Няма да преувелича, ако кажа, че през 70-те считах принципите на Исократия твърде напредничави за времето си, за да бъдат видени, разбрани, приети и приложени. Незрялостта на политическия свят, на която станах свидетел по време на Студената война и на безброй военни преврати, връщащи демокрацията и човешкия дух в пещерната епоха, подсъзнателно ме подтикваша да изоставя за известното време идеята за Исократия. Друга причина да отложи проекта беше липсата на необходимата технология за разпространение и приложение на Исократия.

Сега времето настъпи. Технологичният прогрес го направи възможно. Глобализацията на нашия свят го направи не само възможно, но може би също така и необходимо. Политическата зрялост на днешния демократичен свят включително супер-силите, макар и да не е пълна, е на такова ниво, на което принципите на Исократия могат да бъдат разбрани и възприети от мнозина. Само се надявам, че сега ще успее да се движа със скоростта, с която се движи нашият свят, ще завърша и ще публикувам Исократия в много, много, много близко бъдеще. /Говоря за това "много близко бъдеще" от 1998!/
/

5. Тезата преди въведението

Поздравявам тези преди нас, чиито усилия и дела са допринесли за напредъка на цивилизацията; включително и тези, от чиито грешки сме извлекли поука. Онези знайни и незнайни, които са помогнали човешкият живот да стане по-лек. От обикновения занаятчия до най-големия учен, до човека на изкуството и академика; но най-вече поздравявам онези, които са жертвали живота и удобствата си за напредъка на човешката цивилизация. От цялото си сърце аз заставам зад правото на лична свобода на всяко човешко същество. Ако имах възможност, винаги бих предпочел повече лична свобода отколкото по-голямо богатство. Всъщност аз правех този избор през целия си досегашен живот – понякога с цената на значителни финансови загуби.

На основата на тази теза аз прокламирам свободния пазар, защото вярвам, че всеки трябва да е свободен да се включи в него. Точно тази свобода е била двигател на човешкото и пазарното развитие през вековете. Тази същата свобода днес насърчава човешката цивилизация и пазарния напредък. Тази свобода на личността ще продължи да насърчава утрешните глобални общество и икономика.

Тази свобода на личността прави възможна надеждата. Без надежда човечеството би се превърнало в растителен оазис. Тази свобода на личността направлява човешките усилия през надеждата. Точно тази свобода да се надяваме на подобрене, на повишаване на стандарта на живот е довела нашата цивилизация до днешното напреднало общество. Сега е време да разширим още повече тази свобода. Време е да разтворим границите на личната свобода, да се отправим към нови хоризонти.

В този смисъл аз отричам всички форми на екстремизъм и фанатизъм, независимо дали са леви или десни. Екстремизъм от страна на работодатели или служители; екстремизъм от бизнес организациите или от профсъюзите. Аз съм изцяло против фанатизма, упражняван от всяка малка или голяма група/организация, независимо дали се проявява зад националистка, религиозна или някаква друга маскировка.

Въпреки това, аз не приемам промяната, напредъка и прогреса като форми на екстремизъм. Ето защо поздравявам онези, чиито усилия винаги ще допринасят за напредъка на нашата цивилизация, за подобряването на живота и за радостта от него. Това трябва да продължи, докато всяко човешко същество, независимо от цвят на кожата, раса, националност, религия, социален статус и т.н. получи пълно зачитане и уважение за себе си и за своите човешки и граждански права. В този смисъл аз не считам за екстремисти защитниците на свободата, но строго осъждам онези, които се опитват да използват идеята за свобода за друга цел.

Независимо дали ни харесва или не, такова нещо като 100% свободен пазар не съществува и винаги ще съществува правителствено регулиране на пазарното поведение. Доказано е, че позитивното регулиране е абсолютно необходимо за всички играчи на пазара, независимо дали става дума за предприемачи или потребители, но още по-важно, по-необходимо е дори регулирането за опазването и гарантирането на пазарния механизъм; за защита на слабите; за защита срещу човешките слабости и пороци, каквато например е алчността. Ето защо моето разбиране за свободен пазар винаги ще бъде пазар, на който държавните или глобалните организации оказват минимална, но гравивна намеса.

Затова аз вярвам, че правителствата, правителствените корпорации и партньорства са необходимост, осигуряваща защита на слабите; предлагаща обществени услуги с идеална цел, на онези, които се нуждаят от подобни услуги. Убеден съм, че правителственото участие е абсолютно необходимо за глобализацията както на обществено-ръководената политическа система, така и на икономиката.

Вярвам, че правителствата могат и трябва да осигурят плавност при преодоляването на някои икономически проблеми, тъй като определени оздравителни мерки могат да се окажат болезнени за мнозина. Така например, аз считам, че проблем като инфлацията трябва да бъде преодоляван плавно в продължение на да кажем пет години, отколкото да бъде решен в рамките на година и да остави милиони хора без работа и без дом. В много страните политиките са постъпвали по този начин и ще продължават да го правят, абсолютната власт, която днешната система на управление им позволява да имат.

Твърдо заставам зад идеята, че местни и международни правителствени институции, трябва да подхождат към решаването на глобалните проблеми и въвеждането на оздравителни мерки със сърце, ако това е възможно. Не виждам нищо лошо в смесването на едно горчиво лекарство с друго – сладко под формата на грижа за слабите и уязвимите.

6. Духът зад тези мисли

Избрах името Исократия заради комплексното му значение. Гръцкото *iso* означава равен, а *krato* произлиза от глагола "държа".

Тази книга с мисли никога няма да претендира, че е съвършена или по-висша, тъй като стъпва само на днешното знание, вчерашното разбиране и една визия за утрешния ден, основана на днешните възприятия. Затова призовавам всички, които могат да допринесат за доразвиване на идеята за Исократия, да се включат и да дадат своя принос. По-нататък ще изясня какъв може да бъде вашия принос.

Мислите за Исократия не се отличават съществено от тези, които споделят всички добри доктрини и религиозни учения. На тези страници, обаче, няма да се докосваме до религиозния аспект. Предпочитам да оставя това на експертите – по този начин им отправям едно предизвикателство и покана. Покана най-накрая да

приемат, че независимо каква вяра изповядва или практикува човек, религиозните принципи в основата си се базират на едни и същи ценности: взаимно уважение, зачитане и любов. Покана да не свеждаме зачитането, уважението и любовта само до тези, които изповядват нашата вяра. Покана да премахнем религиозните граници. Покана не само да бъдат водачи, но да позволят на хората да полетят на крилата на зачитането, уважението и любовта към онези, които изповядват различни религии.

Духът на мислите за Исократия, независимо дали са икономически или политически, се основава и базира на вярата в равенството, което по начало е базирно на най-ценните човешки качества: любов, зачитане, и взаимно уважение. Духът на Исократия е основан на принципите за развитие и непрекъснат напредък в името на доброто на човечеството.

Когато казвам равенство, винаги имам предвид истинско равенство между представителите на човешкия род, а не погрешното значение, което комунистическата система се опита да даде на това понятие. Говоря за максимизиране на равните възможности, равните човешки права, правото на равно участие при взимането на решение при общественно-ръководената държава, равно уважение, оценка и зачитане.

7. Как достигнах до тези заключения?

Като оставим настрана икономическото ми образование и дългогодишен опит като предприемач, в стремежа си да разбера повече за вътрешните човешки мисли, аз придобих квалификация и практикувах психоанализа чрез хипноза в продължение на няколко години през 90-те в Енфийлд Таун, както и на популярната Харли Стрийт. По време на практиката си имах привилегията да работя със забележителни личности, които търсеха помощта ми в усилието си да се освободят от всевъзможни психологически проблеми, смущаващи живота им.

В почти всички случаи, от най-леките до най-сериозните, водещи към желание за самоубийство, причината се оказваше просто комбинация от липса на любов, липса на уважение и липса на зачитане, на които е бил изложен пациента. Понякога ставаше въпрос за погрешно разбиране от страна на пациента на оказаните му любов, зачитане и уважение. Без значение, обаче, симптомите и болката оставаха едни и същи.

Ето защо аз съм убеден, че същите тези причини, които причиняват огромно психологическо страдание на отделния индивид, могат да причинят същото страдание на група от индивиди, била тя семейна, местна, национална или глобална група. Затова мога с лекота да отстоявам аргумента, че ако максимизираме нивото на взаимна любов, зачитане и уважение в рамките на групата “човечество”, то индивидите в тази група, ще бъдат по-щастливи, по-здрави и способни да разширят личните си хоризонти отвъд днешните разбирания за умения и способности. Всичко, което трябва да направим, е да си окажем взаимно уважение и зачитане. Един от начините да го направим, е да приемем правото на всеки от нас да участва в процеса на вземане на решения, които управляват нашия живот.

8. Какво е Исократия

Исократия е нова общественно-ръководена, политико-икономическа система, която укрепва системата на управление и съвместното съществуване на хората в обществото. Постига го като поставя реалния процес на вземане на решения директно в ръцете на обществото. Базирана на максимално зачитане на човешките права и взаимно уважение, Исократия предлага една модерна система, при която

членовете на обществото имат равно участие в процеса на вземане на решения, ръководещи функционирането на човешкото общество.

Исократия е доста напредничева общественно-ръководена система, при която решенията се взимат от тези, които въпросните решения засягат. При Исократия управляваните контролират начина, по който са управлявани. В същото време управляващите, такива каквито ги познаваме днес, се превръщат просто в представители и изпълнители на желанията на управляваните.

Исократия е най-напредничавата и вероятно крайна форма на общественоръководена система. Засега и вероятно дълго време занапред Исократия ще бъде първата и единствена общественоръководена система, която докосва човешката същност. Вярвам, че Исократия е най-съвместимата с хората система от всички, познати досега.

Равното участие при взимането на решения е същността на системата Исократия. Исократия призовава и изисква всички граждани да имат правото и да желаят доброволно да гласуват за всеки закон или правило, засягащи живота им: независимо дали са локални, национални или глобални. Обществено-ръководената система Исократия поставя крайната власт за вземане на решения в ръцете на отделните членове на социалната група с локален, национален или глобален характер.

Принципът на Исократия се основава на човешката необходимост от максимум свобода, взаимно зачитане, уважение и любов, без значение от расата, цвета на кожата, пола, религиозния или обществения статус.

В основата на Исократия е правото на всеки индивид да расте и да се развива свободно. Тези принципи на Исократия трябва да бъдат проповядвани от семейството, училищата и църквата.

Що се отнася до общественото управление при системата на Исократия, хора с пониско обществен положение няма да съществуват. Всеки ще има равно участие в политическия живот независимо дали е част от правителството, управляващата партия, или обикновен, партийно безпристрастен член на обществото.

Виждам едно бъдеще, в което хората се отнасят един към друг като с равен, независимо от цвета на кожата си, расата или религията си, паричната си власт или политическо влияние. Мечтая за време, когато в Щатите ще има чернокож президент, а в ЮАР – бял и те ще са избрани в системата на Исократия. Виждам време, в което хората ще получават поста заради своите качества и опита си, а не заради цвета, пола или етническия си произход. Бих искал занапред да виждам повече жени на поста президент или министър-председател. Може би скоро ще станем свидетели на първата жена президент на САЩ. Очевидно имам предвид Хилари Клинтън /едно момиче с характер/.

Виждам бъдеще, в което националистическият екстремизъм ще бъде минимизиран, ако не и напълно заличен. Исократичните принципи правят възможно зачитането на етническата идентичност посредством взаимното зачитане. Виждам време, в което ние всички ще се превърнем, ще се чувстваме и ще се държим като граждани на света. Системата на Исократия поставя основите на взаимното уважение и зачитане.

При Исократия ще бъде възможно в една църква да се съвместяват различни религиозни сектори, които да споделят съботната, неделната или всекидневната служба. Исократия може да доведе до събития при които последователите на различни религии от будизма до исляма, юдеизма и християнството могат да се обединят за една сутрешна служба. Исократия проправя пътя на световните

религиозни лидери да обединят вярващите, да зачитат чуждата вяра без омраза или убийства в името на една религия или друга.

Исократия проправя пътя на световните религиозни лидери да обединят вярващите, да зачитат чуждата вяра без омраза или убийства в името на една религия или друга.

Исократия доразвива принципите на демокрацията. Въпреки това обаче, Исократия се разграничава от пороците на демокрацията и разширява границите на общественото управление до нови, неизследвани хоризонти, отвъд познатите днес. Освен политически проблеми в Политическа си част, Исократия третира и икономически в своята икономическа част, както и глобални в последната част – Глобална Исократия. Независимо дали ни харесва или не, икономическите и глобалните въпроси са тясно свързани със системата на управление.

Икономическата Исократия е метод на приложение на исократичните принципи на свободния пазар. По този начин Исократия гарантира печалбата, както на предприемача, така и на купувача. Сближава интересите на двамата. Така Исократичната икономика предлага защита и гарантира оцеляването на системата на свободния пазар.

Глобалната Исократия, обединява политическата и икономическа Исократия и разширява идеите до глобални измерения. Глобалната Исократия предлага готови решения за безпроблемното ръководене на глобалната икономическа и политическа сцена. Осигурява равно участие в процеса на вземане на решения на всички страни по света и също така на техните граждани.

Глобалната Исократия повдига въпроси, но също така предлага решения на глобални икономически и политически проблеми. Целта ѝ е подобрене на глобалното взимане на решения с цел максимална полза за гражданите на света. Пример за подобно решение е идеята на Исократия за исо-валута: единна глобална валута, която вярвам ще доведе до преодоляването на много от катастрофалните катаклизми, характерни за настоящата мулти-валутна система.

Установяването на Исократия изисква радикална промяна на много от настоящите механизми и практики на управление. Подобна промяна е въвеждането на т.нар Исо-медия, за която ще обясня по-подробно на следващите страници.

9. Исократия /Нео-Демократизъм/

С разполагаемата технология всички граждани биха могли, ако е необходимо дори всекидневно, да упражняват правото си на глас по въпроси, подложени а гласуване. Същото се отнася както за централното, така и за местното управление. Диктаторското управление, поверено в ръцете на няколко избрани представители и шепа министри, ще бъде премахнато на всички нива: местни, национални и глобални управляващи институции. При исократичното управление всеки ще има правото да гласува по всички въпроси.

В новия свят обичайни ще станат по-честите общи избори. Възможността за провеждането им ще бъде реална и няма да струва допълнителни средства. Точният механизъм може да бъде променен и пригодяван, докато бъде открита точната формула. Например на лидерите и партиите може да се дава по минимум една година преди да бъдат подложени на вот на доверие. Всички тези механизми ще бъдат поотделно определени за всяка страна в зависимост от желанията и решенията на нейните граждани. Страните могат да обменят помежду си опит и

практика и да продължават да развиват Исократия, докато бъде постигнат оптимумът на общата полза.

10. Механизмите на Исократия

Как да упражняваме и приложим системата на Исократия? Технологичният напредък през 21 век достигна етап, на който бихме могли да създадем или пригодим съществуващата технология, така че всеки гражданин да може да гласува от всяко място и по всяко време – ежедневно, седмично, на две седмици, месечно или на каквато друга времева скала гражданите на Исократия решат.

Световната компютърна мрежа и връзката с Интернет, която бързо стана достъпна за всяко домакинство, е пример за това как подобна технология може да бъде използвана. Съществуващият хард и софтуер, като този който се използва в лотарията например, са пример за съществуваща технология, която би могла да се доразвие и пригоди за нуждите на Исократия. Енкриптични технологии като PGP /Pritty Good Privacy/ и други могат да бъдат пригодени и прилагани, за да гарантират сигурността и личния достъп и да предпазват от подправяне на вота. Исо-електронната система за гласуване може да бъде безпроблемно развита на база познатата ни днес технология.

11. Нива на приложение на системата Исократия

Системата Исократия може с лекота да бъде приложена както в най-малката, така и в най-голямата група от хора: от групата на съседите до локалната, регионалната, националната, международната и глобалната група.

12. Заключение за духа зад тези мисли

Човечеството се е развивало и е достигнало до днешния етап на напредък в познанието за света, човешките взаимоотношения, научния и технологичния прогрес, само благодарение на необходимостта и способността си да формира групи. Друга също толкова важна причина е необходимостта и способността на тези групи да обменят помежду си знания и работен опит.

Най-напред е възникнала необходимостта хората да се групират, за да ловуват или да се защитават заедно срещу гигантски животни и заплахи от такива животни, което не било по силите на отделния човек. По—късно хората започнали да се групират, за да защитават територията си, независимо дали ставало дума за лагера, селото, града или страната. Този първичен животински инстинкт за групиране сме запазили и до днес. Ще го запазим и за в бъдеще. Това е вродена човешка черта, която ние ще продължим да развиваме заради доброто на човечеството. Нуждата да действаме като група. Нуждата да бъдем част от групата.

После правото на силния създава първите управници на групата. Най-силните управлявали семейството, после лагера, селото и групата от села. Впоследствие тези управници започнали да получават властта поста, силата на парите, военната сила,

която създава армии и оттам монархии. Монарсите на свои ред ставали ръководители, а понякога и императори, управляващи крале, кралици и кралства само по правото на наследствената хералдика вместо по силата на собствените си способности и одобрението на народа.

Когато хората започнали да живеят в организирани групи, за да оцелеят, започнали да се уважават способностите и специализацията. Но преди всичко – породила се друга важна човешка нужда: нуждата от уважение на личността, от равно зачитане на всички членове на групата. Тези човешки нужди от уважение, зачитане и взаимна любов, направлявали човешкото развитие към все по-високи и по-високи нива на цивилизовано поведение и отношения. Тези същите нужди станали причина да избухне недоволството на онези, чиито права били потъпкани и те жертвали живота си с надежда за по-добро социално управление и равноправие. На тях дължим свободата и стандарта на живот, на който се радваме днес. Или поне това е в сила за някои части на света, докато за други все още не се зачитат свободата, човешките права и стандарта на живот.

Същите човешки нужди са накарали древните гърци в Атина да разработят и упражняват първата модерна система за обществено управление, която включвала в себе си необходимостта от сила, от зачитане, уважение и любов между членовете на групата. Системата била наречена Демокрация. Това била първата система, която дала равно право на глас на гражданите на града или държавата да определят кои ще ги представлява във властта, кой ще управлява тяхната група или държава и за какво време. Трябва обаче да направим разлика между значението на думата Демокрация и това за какво се е използвала и се използва днес.

Демокрацията произлиза от комбинацията на думи "demos", което означава общност и "kratos", чието първо значение е власт, но също така означава и държава. По този начин значението на думата демокрация може да се изтъкува като власт в ръцете на общността. Въпреки това обаче думата се употребява за система, при която общността само избира представител или представители, които да я управляват.

Членовете на атинянската група имали право да вземат участие и да определят с цивилизовани средства и без употреба на сила кой ще ги ръководи, кой най-добре ще представлява интересите им като група. Това били първите стъпки към създаването на система, която дала на жителите на всеки град или държава частично участие в процеса на вземане на решение, касаещ управлението на тяхната общност. Управлението станало изборно, а не наследствено или тиранично, наложено от отделни индивиди.

Демократичната система веднага се превърнала в заплаха за могъщата по онова време Персийска империя. Въпреки атаките на многочислена армия срещу силно уязвимата държава Атина, вътрешните качества на демократичната система помогнали на атиняните да вземат повратно всеобщо решение, което довело до тяхната победа и оцеляване. А това се оказало също така оцеляването и разпространението на демократичната система. Същата система, върху която съвременния свят изгражда днес своето управление. Същата система, за която много от нашите предци са пожертвали живота си, за да можем ние днес да се радваме на права, свободи и стандарти.

Макар и твърде различна от първоначално възприетата и упражнявана от Атиняните, демократичната система и днес все още се прилага в много страни; /макар да е нужно с огорчение да приема, че това не се отнася за всички страни в днешното общество/. Демокрацията се е развила, видоизменяла и усъвършенствала до настоящата си форма, прилагана в много държави. И е служила много добре на човечеството.

Бих могъл да кажа, че демокрацията е най-важният фактор, допринесъл за развитието на цивилизацията до днешния ѝ напреднал етап. Главната сила, довела до днешното високо напреднало ниво на човека и качеството на живот. Доказателство за това е неоспоримият факт, че водещи супер-сили днес, както в икономическо, така и в технологично отношение са страните с дългогодишна демокрация.

Макар и да съм убеден, че демокрацията има какво още да предложи на човечеството, вярвам, че днешните човешки граници се простират отвъд възможностите на демократичната система. Вярвам, че вътрешните несъвършенства на демократичната система започват да се превръщат в опасност за самата нея. Нещо повече, вярвам, че същите тези дефекти са заплаха за оцеляването на човечеството.

Вярвам в това, защото при сегашната система напредналите демократични държави със статус на супер-сили поверяват пълната власт на един единствен човек или на малка група от хора. При нашата демократична система отделен човек или група от хора могат да получат власт, даваща им възможност да нанесат огромни, непоправимо катастрофични и неудържими удари на нашия свят. Считам тази власт не само за опасна, но също така не намирам за мъдро и приемливо съсредоточаването ѝ в ръцете на един човек, тъй като нееднократно сме ставали свидетели колко несъвършени можем да бъдем ние хората.

Ето защо вярвам, че днешното човешко общество силно се нуждае от нова система за управление – една нова система, развита отвъд възможностите на демокрацията. Система, която стъпва върху основите на демокрацията, но в същото време се насочва към нови хоризонти на общественото управление. Нова система, в която са преодолени дефектите и ограниченията на демокрацията. Нова система, която ще позволи човешкият живот да се развие и подобри.

Човешкото общество в началото на 21 век е достигнало ниво на зрялост, което му позволява да се насочи към крайната система на управление. Оптималната система, която ще позволи общественото управление да се осъществява на всички нива по начин по-съвместим с човешката природа. Система на управление, която ще бъде защитена от човешките слабости и несъвършенства. Колкото повече човечеството се доближава до пълната глобализация, толкова по-очевидна става необходимостта от подобна система на управление.

Книгата с мисли за Исократия дава предложения как може да бъде създадена, пригодена и построена подобна система. В тази книга се поставят основите, необходими за построяването на подобна система.

Друг важен принос направен тук е поканата към всеки, който може и желае да допринесе с мислите си за идеята.

Отправлям покана и предизвикателство към всички читатели да тръгнат на това пътешествие из Исократия без предубеденост и задръжки. Всеки от вас може да допринесе за по-добра система на управление и подобрене на човешкото общество. Тази по-добра система се нарича Исократия.

13. Нуждата от Исократия

Напълно съм съгласен с Джордж Сорос, който в книгата си "Криза на глобалния капитализъм" от 1998/99 изразява тревогата си по отношение на глобалната икономика. Глобалното общество настоява за драстични мерки и промени, за да

избегне болзнените конфликти, познати от миналото и причинили страдания на милиарди хора, водейки ги до пълна мизерия.

Убеден съм, че единственият начин, да се избегне това е посредством глобализация на двата фронта: политически и икономически. Икономическите империи и колонии, характерни за последното хилядолетие постепенно ще погинат, ще се изравнят по финансова мощ или поне ще се уравнишат на едно по-балансирано ниво. Част от този процес неминуемо ще се осъществи посредством свободния пазар. Пълното му осъществяване обаче може да бъде постигнато само чрез съвместните усилия на всички нации. Отделните нации трябва да работят в по-тясно сътрудничество за напредъка на всички държави, а не само на отделни такива. Действията на една отделна нация в най-отдалеченото кътче на света оказват ефект на много други нации и в крайна сметка на самата нация, предприела тези действия, били те политически или икономически.

Ето защо вярвам, че е необходимо да изградим едно глобално общество, където отделният индивид хармонизира личните си интереси с тези на останалата част от човечеството. Едно общество, в което всеки отделен човек е готов да отстоява тези принципи. Да ги отстоява пред всеки, който би се опитал да ги наруши, бил той отделен човек, група, религиозна институция или суверенна държава. Време е човешката раса да се изправи в защита на основните човешки принципи от икономически и политически характер в световен мащаб. Да ги защити пред всеки потисник, бил той приятел или враг, или дори родината. Отделният човек, обаче, или хората в групи от хиляди и дори милиони никога не биха могли да постигнат тази цел. Сами те никога биха могли да осъществят обществения напредък.

Основният фактор, който би позволил осъществяването на подобен напредък е участието на всяка нация. Затова всички и всеки от нас поотделно трябва да се стреми да накара своята нация/държава да действа и спазва същите правила, принципи, програми и действия. Трябва да се стремим да накараме всяка страна да пригоди своята външна и икономическа политика, както и политиката на околната среда към глобалния контекст, а не да преследваме единствено към локални облаги.

Това поражда необходимостта от истинска глобална политическа система. Вярвам, че тази нужда вече е факт. Но съществуването на истинска глобална политическа система не е достатъчна. Сегашните управляващи институции, били те представителна демокрация, автокрация, авторитаризъм или затворено диктаторско общество не са в състояние да осъществят прехода към отворено глобално общество. Затова вярвам, че през 21 век е узряла и станала неотложна необходимостта ни от нова, съвместима политическо-икономическа, социално-управлявана политическа система.

Настоящите управляващи институции се ръководят и са повлияни от лични интереси, мотивация за печалба и националистични увлечения. Истински отворената глобална система не може да бъде наложена по диктаторски маниер чрез мощта на няколко икономически сили. Нито може да бъде приложена в условията на диктатура, автокрация или изборно-представителна система, в каквато се е превърнала демокрацията днес.

Вярвам, че в крайна сметка решенията трябва да се взимат на едно по-ниско ниво с пълното участие на обикновените граждани. За да се осъществи това, е необходима напреднала политико-икономическа система. Това е системата, която предлагам, и на която давам името Исократия.

Вярвам, че по някакъв начин основите на системата Исократия вече са поставени. Голямата електронна революция и световната компютърна мрежа вече позволяват на

хората по света достъп и влияние върху глобалните събития. Вече се чуват гласове, говорещи глобалния език.

Ще цитирам г-н Сорос: "За да стабилизираме и регулираме глобалната икономика, се нуждаем от глобална система за политически решения. Накратко казано, нуждаем се от глобално общество, което да поддържа глобалната икономика.". Аз бих добавил следното: "необходимостта от глобална система, която да поддържа глобалната икономика е точно толкова голяма, колкото и необходимостта от глобална икономика, която да поддържа глобалната политическа система. Поради тази причина огромна е нуждата ни от глобална политико-икономическа система на управление.

Твърдо съм убеден, че се нуждаем от политическа система, която лесно да синхронизира националните и интернационални политики и икономика на глобалната сцена. Глобална система, при която всички ще участват в процеса на взимане на решения. Система, при която отделният човек ще се включва в определянето, както на локалната, така и на централната политика; както на националната, така и на глобалната политика. Система на местна автономия, гарантиране на индивидуалната свобода и отричане на егоистичните стремежи. Считаю, че подобна система е осъществима само в условията на Исократия.

Както мъдрият Далай Лама казва: " Всеки от нас е индивидуална цялост. Но в същото време всяка цялост е част от по-голяма цялост."

14. Защо хората откликват на Исократия

Преди да публикувам мислите за Исократия, ги споделих с няколко избрани приятели – от обикновени хора до адвокати, банкери и други учени, млади и стари, мъже и жени. Помолих ги да бъдат критични и да споделят мнението си. Основният коментар, който получих от всички тях, беше че днешните хора са твърде политически дистанцирани. Днешното общество е прекалено заето, за да се занимава с въпроса за социално-управляваната система. Някои дори не изчетоха теорията до края.

Почувствах се наистина много разочарован от общите коментари. Те, обаче, са напълно обосновани – особено в днешния свят на развити държави. В напредналите икономики общността е твърде заета да поддържа и увеличава стандарта си на живот. Прекалено заета с работа и развлечения, хората пускат гласовете си за една или друга партия веднъж на няколко години. Някои дори не си правят труда да упражнят гласа си. В развиващите се държави и религиозните общества хората се борят за оцеляване и често пъти биват заблуждавани от своите избраници и управници. За тези хора гласуването е разточителен лукс, за които те нямат нужното време.

Независимо дали са граждани на напреднала или развиваща се държава, последното, което хората искат, е да участват в някакви промени. Още повече когато се касае за радикална промяна, която може да засегне някои от управляващите личности или групи. Можем да приемем, че голяма част от гражданите на света днес са станали апатични към системата на управление и самите управляващи. Това, обаче, е само още една причина за мен да не се откажа и за вас да се опитате да превърнете апатията в съпричастност. Ключът е в отговора на въпроса: "Защо хората днес са станали апатични към системата на управление и управляващите?"

Истината е, че хората са такива, защото възгледите им системно са били манипулирани от сегашната власт. Хората считат промяната за невъзможна.

Независимо кои ще поеме властта и по какъв начин – чрез избори, назначение или по наследство, нищо съществено няма да се промени за обикновените хора.

След като веднъж минат изборите, коментарите обикновено са: “това вече не е най-удачно за гражданите” и “най-доброто за страната в момента е да изоставим предизборните обещания и да предприемем точно обратните мерки”. Непрекъснатата злоупотреба от страна на демократично избраните дикторски режими неизбежно е довела хората до днешната апатия по отношение на системата на управление. Тази апатия е едно от последствията на демокрацията или едно от нейните несъвършенства, което ще доведе до края ѝ и може би до разрушението на света такъв, какъвто го познаваме.

Въпреки това, аз силно вярвам, че след като хората се убедят, че при системата, на Исократия, техните мнения и глас наистина ще са от значение, тази апатия ще бъде заличена. След като веднъж разберат, че правителствата нямат друг избор освен да изпълняват желанията на гласоподавателите, гражданите на света ще започнат да се интересуват и активно да участват в процеса на вземане на решения. След като веднъж бъде убедена, че властта не е прерогатив на управляващите и правителството, а на самата нея, общността ще започне активно да участва в социалното управление на собствения си живот.

При системата на Исократия настоящото убеждение, което аз също споделям, че “няма значение кой ще ни управлява”, няма повече да бъде валидно. Хората ще знаят, че при Исократия техният глас има значение. Решенията и изборът на общността ще бъдат от значение. Постепенно незаинтересоваността и безразличието ще бъдат заменени от радостна и горда съпричастност.

15. Покана към религията

Няма значение каква религия изповядвате – ислямска, християнска, юдизъм, будизъм, хиндуизм или някаква друга; няма значение в коя част на света живеете; няма значение какъв цвят е кожата ви, от каква раса, какъв е полът или общественото ви положение, светът се глобализира за всички.

Вярата не може да продължи да се основава на страха. Страхът от божието наказание, от църквата и духовенството не може да продължи да привлича хората към религиозните принципи и поведение. Напротив, подобно основано на страха поведение, отблъсква хората от религиозните ценности, които според мен не са нищо друго освен уважение, любов и взаимно зачитане.

Религиозните лидери трябва да призват вярващите, без да им вменяват страха от наказание. Трябва да опитат да се развият и променят в тон с модерното общество, иначе рискуват да останат само шепа духовници. Лидерите на всички религии трябва да се съберат и да премахнат религиозните граници, които в продължение на години са сериозна заплаха за човечеството.

Разрушете духовните бариери, които разделят хората. Премахнете религиозните причини, поради които хората в продължение на хиляди години варварски се преследват и избиват. Заедно предложете учение за любов, равенство и взаимно зачитане на всички. Започнете най-напред да проповядвате любов и взимане на хората от всички религии. Едва тогава, вие духовенството, можете да наречете себе си слуги на Бога и пастири на стадото.

Страхът може да служи като оръжие за поробване на хора. Страхът може да породи омраза и агресия. Заради страха от Бог мнозина са причинявали жестоко страдание на други. Страхът винаги води до агресия. Агресията не е част от човешката

природа. Човешката природа е любов. Агресията е страхливост. Любовта е смелост. Да обичаш, уважаваш и зачиташ другите е човешко.

Станете част от стадото си, а не само негови аристократични водачи. Престанете да го сочите с пръст. Престанете да бъдете част от хора, които пита: "Вижте какво е причинила религията на хората?". По-добре започнете да питате: "Какво хората и особено духовенството, политиците и управляващите са причинили на религията и на вярата." Точно висшето духовенство, кралете и кралиците, както и правителствата са тези, които използваха или по-скоро злоупотребяваха с различни религиозни доктрини, за да оправдаят участието си катастрофични войни срещу други религии. Някои от тях са готови да направят същото и днес.

Колкото до моето лично отношение към религията, то не е по-различно от това на повечето хора. Независимо дали вярваме в Бог или не, независимо дали ни харесва или не, предназначението на религията е да проповядва любов, честност, равенство, съжителство, уважение и взаимно зачитане. В този ѝ аспект, аз вярвам че на религията трябва да се обърне сериозно внимание и трябва да се съблюдава от всички. Аз не определям религиозността на хората по това колко често ходят на църква. Определям я по техните действия и по чувствата, които хранят в сърцата си към другите хора, включително към тези от различна религия, цвят, раса и група.

Горд съм да кажа, че успех с немалко усилия да издигна една църква от основите ѝ, и днес тя процъфтява и обслужва местната общност. Това е църквата на 12-те апостола в Брукманс Парк в Хертфордшир, Англия. Аз лично съм изпитал човешката слабост, както на духовенството, така и на паството. Изпитал съм слабости и сила, които идват от самите хора. Ние всички сме слаби и склонни към грях. Моят призив е: "Нека загърбим лицемерието и бъдем честни. Нека загърбим недоверието и бъдем доверчиви. Нека загърбим завистта и започнем да се радваме и възхищаваме на другите. Нега загърбим омразата и запазим любовта. Нека премахнем дивашкото религиозно разделение и започнем да си помагаме и ценим хората от всички религии."

Аз например мечтая за създаването на първата мултирелигиозна църква. В моята представа това е парагонална сграда, като секторът на всяка религия започва като лъч от центъра и достига до външната стена. Един триъгълен сектор ще бъде за православните християни, друг за католиците, трети за мюсюлманите, евреите, хиндите и будистите, но всички ще използват един храм за молитвите си. Всеки сектор да бъде свързан с различна религия, но всички религии да бъдат заедно. Възможно е всяка религия да има определен час за своята служба/литургия, а веднъж седмично всички заедно да отправят към Бога молитвите си. Това е един проект, към чието осъществяване трябва да се стремим в бъдеще.

Това е моето предизвикателство към днешните и утрешни религиозни лидери. Разрушете бариерите на вярата! Проповядвайте любов към всички, без значение от религиозната им принадлежност!

16. Вие можете да вземете участие! Вашето участие!

Тези от вас, които са съгласни с принципите на Исократия и биха желали да станат с приноса си част от нея, могат да го направят по редица начини. Развитието и разпространението на исократичната идея, е най-големият принос, който можете да осъществите. Бихте могли да посветите време и усилия на възприемането, разпространението, завършването и установяването на Исократия като нова, обществено-управлявана система във вашата страна.

Ако можете да си го позволите и чувствате необходимост да го направите, можете да помогнете с финансови средства. Ако вярвате, че Исократия предлага ценност за мнозина, чувствайте се свободни да я подкрепите финансово с каквато и да е сума. Аз не определям цена на тази книга. Предлагам я безплатно, но ще приема доброволни средства от всеки, който може да си го позволи. Ще научите как да направите това на уеб-сайта www.isokratia.com.

Друг чудесен начин да се включите е като се абонирате за билютина Исократия. Дори не е необходимо да плащате абонаментна такса. Електронното издание ще се разпространява напълно безплатно по и-мейл от newsletter@isokratia.com. За повече информация посетете сайта www.isokratia.com. За абонамент по стандартната поща, можете да изпратите заявка на адреса, който ще посочим на сайта, веднага щом имаме възможността да издаваме и разпространяваме билютина на хартиен носител.

Пощенските и административни разходи за хартиеното издание ще зависят от съответния район, в който живеете. Но ако нямате Интернет достъп и не можете да посрещнете финансовите разходи за абонамент, не се тревожете. Ние ще направим всичко възможно да ви снабдяваме с безплатни копия, като открием спонсори, които да покриват пощенските и административни такси. Вие можете да участвате като откриете и привлечете подобни спонсори. Това могат да бъдат вашите работодатели, приятели, местни организации и т.н. Само ги насочите към нашия сайт или им дайте пощенския ни адрес. Навярно бихте могли да убедите и местната пощенска служба да разпространява безплатно билютина на Исократия за тези, които нямат средствата да покриват пощенската такса.

Можете да допринесете с мисли и идеи в специфични експертни области. Една добре обмислена идея или предложение е добре дошла от всеки. Ако не сте професионалист в дадена област, запомнете, че не е необходимо човек да е академик, за да има добри идеи. Най-добрите идеи, разбира се, се раждат от съвместното усилие на сърцето и мозъка. Нека не забравяме, че зад всеки изобретателски импулс се крие една необходимост. Вашата необходимост да вземете участие може да бъде извор на много мисли и идеи, които да формират базата за по-нататъшно развитие.

Можете да участвате като споделяте. Може вашите мисли да станат идея, която друг да доразвие. Не разчитайте, обаче, на мен. Създайте собствени групи и форуми за взимане на решения и развийте идеята за Исократия в вашия район. Тези от вас, които искат да споделят с мен идеите си, могат да ми ги изпращат на suggestion@isokratia.com или да ги изпратите на посочения на уеб-сайта пощенски адрес, ако нямате Интернет достъп.

Когато ми изпращате идеите си, моля ви да ги формулирате кратко и ясно, за да редуцирате времето и средствата за преглеждането им. Ако имате идея, обсъдете я с някой друг или с групата си за решения. Оформете я и ми я изпратете. Мога да обещавам, че ще прегледам толкова от тях, колкото успея в рамките на човешките възможности. Ако обемът им е твърде голям, ще се опитам да намеря доброволец, а при необходимост и платен асистент, който да преглежда навреме предложенията ви.

17. Подчертавам, че най-големият принос, който можете да направите, е да помогнете за разпространението на Исократия.

Нещо повече, можете да създадете дискуссионни групи, в които независимо от мен да доразвиете и разпространите във вашия край идеята за Исократия. Ако необходимо и би улеснило нещата, сайтът на Исократия би могъл да се направи на няколко

езика. Аз от своя страна бих приел помощта на онези, които могат да преведат Исократия на други езици. Ще положа всички усилия да публикувам на сайта, всички, достигнали до мен преводи.

Позволете ми да повторя. Разпространението и доразвитието на Исократия е най-големият принос. Да привлечете вашите колеги и приятели. Да споделите с тях мислите за Исократия, да ги помолите да участват в билютина. Това няма да ви струва нищо, а от друга страна ще упражни маркетингов ефект, който ще ни помогне да натрупаме финансова преднина и да разпространим книгата сред онези, които нямат достъп до Интернет.

Нуждаем се от хора и средства, за да преведем книгата на други езици. Можете да спонсорирате или да убедите някой друг да спонсорира тази дейност. Можете самите вие да преведете книгата на родния си език и да ни изпратите копие, което да публикуваме на уеб-сайта.

18. Бърз преглед на основните начини за участие от страна на тези, които са достатъчно дръзки да прегърнат първи идеята за Исократия

Можете да участвате като лобирате в местните и националните си органи на управление за възприемане на Исократия. Можете да участвате като убедите собствената си политическа партия да възприеме исократичния принцип на вземане на решения. Ако успеете да го направите, приносът ви ще бъде наистина голям.

Ако сте поддръжник на някаква партия, можете да ѝ направите голяма услуга, като я убедите да възприеме принципа на Исократия; защото, ако партийният ви опонент ви изпревари, това може за дълго да ви избута встрани от политическата сцена. Точно така се случва през 19 век с Либералната партия в Англия, когато тя пропуска да приеме една нова социална политика, силно опонираща на Профсъюзите и широката общественост. Лейбъристите идва на власт и възприема въпросната политика. В резултат на това един век по-късно либералната партия си остава малцинство във Великобритания, докато лейбъристите управляват втори мандат с впечатляваща изборна победа.

Част 2

Политическа Исократия

Крайната система за социално управление

Исо-гласуване (Исократична система за гласуване)

Най-просто казано Исократия е система за обществено управление, при която вземането на решения е изцяло в ръцете на тези, за които се отнасят тези решения. При Исократия управляваните контролират управляващите. Управляващите, такива каквито ги познаваме днес, стават просто представители и изпълнители на истинските желания на управляваните.

Исократия е най-напредналата система за обществено управление, позната на човечеството днес. Тя представлява ултимална форма на обществено управление. Понастоящем и вероятно дълго време занаяпред Исократия ще бъде единствената система, която се докосва до човешката природа. Вярвам, че Исократия е най-съвместимата с човешката същност система, съществувала някога.

Исократия е основно базирана на принципа, при който гласоподавателите определят какъв е интересът им. Принцип, при който взимането на решения наистина е в ръцете на засегнатите от тези решения. Система, при която общността наистина има думата във вземането на решения, касаещи живота им. Система, при която гласоподавателите имат право да гласуват колкото пъти е нужно: ежедневно, ежеседмично, на две седмици, всеки месец.

Само тогава можем с право да настояваме, че властта принадлежи на народа. Само тогава политиците няма да могат да твърдят, че "вярват", че това, което правят е най-доброто за народа. Само тогава ще престанем да генерираме законно избрани диктатори с фиксиран период на власт. Само тогава ще спрем да поверяваме властта на отделен индивид или група от индивиди. Тогава ще можем с основание да твърдим, че никой отделен човек или група от хора не притежава абсолютна власт.

При Исократия ще се нуждаем от нова система за гласуване, даваща възможност за електронно гласуване. Гласоподавателите ще имат възможност да упражняват гласовете си от лесно достъпни места като магазини, общински служби, полицейски управления, пощенски станции, банки и др. Биха могли да го правят и по всяко време от къщи, както и от всяко друго място в страната или по света, където имат на разположение електронни устройства.

Електронното гласуване ще може да се извършва по Интернет, телевизия, телефон, мобилни телефони, лаптопи или всяка друга форма, която ще бъде открита в бъдеще. За тези които къщи нямат достъп до устройства като Интернет, телевизия или телефон, такъв ще бъде осигурен на публични места. Електронното гласуване ще се извършва от лесно достъпни места, както лотарийните компютри, които днес могат да бъдат открити на всяка улица.

Практически гласоподавателите ще могат да избират дали да гласуват чрез домашни или обществени устройства, достъпни във всяка част на страната и света. Достатъчно ще бъде да се попълни заявка за гласуване и да представи регистрационна карта, чети ма само от един компютър, дигитален подпис или някакъв друг идентификационен символ. Машините за гласуване могат да бъдат разположени на охраняеми места, както банкоматите например, така че гласоподавателите да упражняват гласа си в удобно за тях време.

За гарантиране на автентичността машините за гласуване и компютрите ще могат да регистрират подадения глас и да откажат да приемат повторно гласуване по същия въпрос, подадено чрез същата регистрационна карта. Приканвам експертите да помислят върху създаването на съвършена система за гласуване, която да отговаря на изискванията на Исократия. Макар да съм убеден, че експертите не се нуждаят от покана. Печалбата, която ще генерира създаването на подобна интегрирана програма, е достатъчно привлекателна сама по себе си.

Както вече споменах, най-напред започнах да мисля за системата Исократия през 70-те, докато пишех есе за оценка на демокрацията в Източния Университет в Лондон. Най-голямата пречка, която виждах по онова време, беше самото прилагане на системата. Как да се даде възможност на всеки лесно и удобно да гласува веднъж или два пъти в седмицата или месеца, където и да се намира.

Съществуващата по онова време технология не предоставяше подобна възможност. В резултат на което, аз отложих писането на теорията до днес, когато разполагаме с нужната технология. Дори ако тази технология, не е в точната форма, необходима за Исократия, при съществуващите технически възможности няма да представлява проблем бързо да се създадат необходимите машини за гласуване, гарантиращи пълна защита срещу злоупотреби със системата. И ако преди 25 години мислех, че идеите ми са изпреварили времето, изведнъж имам чувството, че ако скоро не завърша писането, бързият напредък на техниката ще превърне идеите ми в старомодни.

С днешните технически средства гласуването на всекидневна или друга времева база е напълно възможно. В бъдеще вероятно ще станат достъпни и други начини. Технологията е напълно готова да посрещне предизвикателството на Исократия. Вместо хартиени билютини, бихме могли да използваме електронни, които гласоподавателят ще може да активира само със собствените си пръстови отпечатащи върху машината за гласуване например. /Това е още една идея, върху която хората на техниката могат да помислят/. Всяко бъдещо развитие на техниката може да се окаже полезно.

Великобритания, Германия и Канада са водещи страни в създаването на ефективни и сигурни системи за електронно гласуване. Някой местни власти вече са планирали електронно гласуване за първата част на 2002. Гласоподавателите също започват да възприемат идеята. В началото на 2002 г в една лондонска община е проведено проучване, според което 70% от населението се интересува от онлайн форуми и телевизионно гласуване. Тези заключения са подкрепени и от порталният провайдер Touch, който заключава че 75% от имащите право на глас, са по-склонни да упражнят това си право, ако гласуването се извършва електронно, а не по стандартния начин.

Исократия срещу настоящата система

Считам, че институциите на представителната демокрация днес са застрашени. Идеята на демократичната система е да се взимат колективни решения, подчинени на интересите на общността. Гражданите избират представители, които на свой ред взимат колективни решения чрез гласуване. Това е общият принцип на представителната демокрация. Кандидатите представят пред избирателите идеите, които защитават, и на всеки 4-5 години избирателите дават гласа си за онзи кандидат, чийто идеи са най-близки до техните собственици. Много отдавна, обаче, кандидатите за прозрели, че има много по-лесен начин да бъдат избрани: като кажат на електората не това, което мислят в действителност, а това, което електоратът иска да чуе. Наистина, опасна ситуация. И все пак точно такъв е начина, по който демокрацията се упражнява днес.

Кандидатите са разработили изкусни техники за балансиране между обещания и действия. Посредством проучвания на общественото мнение и фокус групи те установяват какво точно техните избиратели искат да чуят. След това кандидатите изготвят своите послания, така че да отговорят на желанията на електората. При Исократия това няма да е възможно, защото избирателите ще имат право да сменят представителите си по всяко време; защото последната дума при взимането на решения за всякакви правила, регулации и промени в законите, ще бъде на електората

Присъединявам се към Джордж Сорос и другите, които вярват, че днешната форма на демокрация е неефективна и корумпирана. Външната политика се ръководи от вътрешни съображения. Примерите са многобройни, като случая с президента на Франция Жак Ширак, който на среща с друг държавен глава, използва по-голямата част от времето, убеждавайки го да съдейства на френски купувач в приватизационна сделка. Друг пример са африканските държави, където богати и бедни на ресурси страни имат еднакъв стандарт на живот. Единствената разлика е, че управляващите на богатите на ресурси страни са много по-корумпирани.

Въпреки това вярвам, че не можем да си позволим да се върнем към олигархията, нито да изоставим демокрацията. Вярвам, че сега имаме избор. Имаме възможност да използваме основата на демократичната система за създаването на една по-добра. Има обаче един фактор, който трябва смело да приемем и той е, че всички хора са несъвършени и се нуждаят от развитие. Точно този фактор комунистическата система отказваше да приеме и затова се оказва неспособна да оцелее. Но точно върху човешката несъвършеност ние можем да изградим съвършената система. Да надграждаме над

демокрацията, докато достигнем системата, която максимално ограничава човешката несъвършеност.

Считам, че една от най развитите форми на демокрация днес е тази на Великобритания. Забележително е, че тя в по-голямата си част се базира на неписаната конституция на страната. Правото на избор съществува и въпреки това, също както в другите демократични държави, анахроничният демократичен режим дава твърде ограничена власт на народа. В най-добрата си форма демокрацията дава властта на законно избрани диктатори или олигарси, а не на народа.

Ден след ден вестниците и дори някои членове на управляващата лейбъристка партия във Великобритания заклемяват Тони Блеър като „шефът Блеър“, „човекът оркестър“, мъжът, който прави политика в движение“, „диктаторският режим на Блеър“ и т.н. Трябва обаче да кажа, че Тони Блеър е много либерален и прогресивен лидер, загрижен за обикновените хора. Самата

система обаче принуждава него и други като него да действат по един и същ начин. Те са хората, взимащи крайните решения. А докато крайното решение се определя от един единствен човек, този човек рано или късна започва да взима диктаторски решения и да управлява диктаторски

При сегашната форма на демокрация, избирателите, общността като цяло, имат много ограничен избор. Обикновено той се свежда до една две водещи политически партии. Понякога изборът може да е между две-три средно големи партии с малки различия в платформите си. Избраните политически партии не са в състояние да представят истинските желания на народа по всички въпроси, касаещи икономическа и външна политика, спазване на околната среда и т.н.

Ако за момент спрем и се замислим, ще разберем, че както в миналото хората са се събирали на групи, за да ловуват, да се защитават срещу други хора и животни или за да властват над други, по същия начин днес хората се групират в политически партии, за да спечелят властта, която демократичната система им предлага.

При сегашната демократична система политиките и политическите партии се отнасят към предизборните си обещания, идеи и платформи като към търговски стоки. Когато никоя партия не спечели изборите с пълно мнозинство, три или четири политически партии започват да търгуват правителствени постове и министри и се обединяват, формирайки управляващо малцинство. Само за да бъдат част от правителството или да спечелят едно две министерства, политици и политически партии с напълно противоположни платформи стават партньори.

Вярвам, че мултипартийният режим, характерен за сегашната демокрация, не дава възможност хората да бъдат представлявани във всички, късащи ги аспекти. При този режим е невъзможно да се упражнява истинска демокрация. Всички знаем, че предизборните обещания са мъгляви и рядко се изпълняват.

След като веднъж бъдат избрани, лидерът, министър, председател или президент, както и политическата партия зад тях, получават абсолютна власт. С тази власт, те имат възможност за времето, за което са на власт, да налагат собствените си виждания и желания. Разбира се, всичко това се прави с уговорката, че "те са убедени, че в момента това е най-доброто за избирателите". "Те са убедени". Точно така, ние гласуваме за мъгляви обещания, които в повечето случаи биват изоставяни след изборите и прокламирани отново, когато наблизат следващите избори. След като лидерът е веднъж избран, той получава абсолютна власт за срока на мандата си.

Примерите са неизброими. Например решението относно каква сума да се отпусне за здравно осигуряване, образование, отбрана, държавните служби и околната среда, се променя на 180 градуса при превръщането му от предизборен манифест в реалност. Обикновено се дават обяснения от сорта на "при настоящите обстоятелства", "при новопоявилите си тенденции" или "убедени сме, че предишните виждания вече не са най-доброто за хората". Дори най-стратегически решения като това дали една страна да влезе във военен конфликт самостоятелно или в коалиция, се взима от един единствен човек. Плашещо! Ужасяващо! Повечето от войните по света са резултат от еднолично решение и често пъти в пълно противоречие със съветите на специалистите.

За съжаления тези военни действия не са само исторически събития от миналото. Свидетели сме как Аржентина превзе Фалкландските острови под претекста за патриотизъм. Под същия претекст и г-жа Тачер се включи във войната за тези острови.

Извън Англия мнозина вярваха и все още вярват, че с този ход беше г-жа Тачер, използвайки националистично-патриотичния претекст си осигури популярност, за да бъде преизбрана на следващите избори. Същото разбира се отнася и за аржентинското правителство. Ако този случай трябваше да се реши от народа на Аржентина и Великобритания, съмнявам се, че щеше да се стигне до военни действия. Всички тези факти потвърждават опасността пред, която е изправено гражданското общество в условията на несъвършената демокрация.

Разликите между настоящите системи са незначителни

Настоящите системи

Въпреки невероятния напредък, до който е достигнала човешката цивилизация, въпреки хилядите години, през което демокрацията е упражнявана, все още много народи днес не могат да приложат принципите на демокрацията и да се възползват от предимствата ѝ. Защо? Заради нейните недостатъци? Заради това че в някои от случаите законно избраните олигарси са част от причината? Или може би те са самата причина?

Независимо от феноменалния напредък, до който е достигнала нашата цивилизация, все още има много хора, които не могат да се радват на елементарни човешки права и свободи. Равенството, което всяко човешко същество заслужава, е недостъпно за повечето хора. Основни човешки права са потъпкани при много от съществуващите днес системи на управление. Сред тези системи са:

Демокрация

Полу-демокрация

Военно-контролирана демокрация

Тоталитарни режими

Социализъм

Диктатура

Монархия

Анархия. Да, дори анархия – Афганистан напр. /това беше писано преди 11 септември и падането на правителството на талибаните/

Исократия дава възможност на тези несъвършени системи да загърбят миналото и да направят голяма крачка напред. Да направят крачка, с която да максимизират личната свобода. Исократия дава възможност на всички да осъществят бърз напредък. Всяка една страна, независимо от това коя система прилага по настоящем, може да се усъвършенства и развие. Може да достигне до най-добрата форма на човешко управление, базирано на принципите на Исократия.

Според мен всички известни и практикувани днес системи страдат от едни и същи недостатъци и водят до еднакви резултати: от демокрацията и свободния пазар до олигархичния тоталитаризъм и комунизъм, до монархията и насилствените диктаторски режими, до криещите се под религиозен камуфлаж диктатури. При всички тях се наблюдава една и съща характеристика: по един или друг начин малцината избрани налагат волята си над мнозинството.

При всяка от тези системи някои групи получават привилегирован статут. Разликите са в степента на привилегированост, в личната свобода, която се предоставя на отделния гражданин. Би било преувеличено и несправедливо да кажа, че тези системи са еднакви. Въпреки това между тях съществуват фундаментални прилики и само степени на различие. Нека да ги разгледаме.

Демократична – многopартийна система	Олигархично/тоталитарно – еднопартийна система	Монархично/насле дствена и диктаторска система
1. Диктаторска власт за президента, министър председателя и законно избраните представители	1. Диктаторска власт за президента и правителството, избрани от една единствена партия.	1. Наследствена диктаторска власт или установена с брутална полицейска/военна сила
2. Всички законодателни и изпълнителни институции са директно или индиректно подчинени на правителството, което може да управлява диктаторски за период от 4 или 5 години	2. Всички законодателни и изпълнителни институции са подчинени на един лидер и няколко негови приближени.	2. Всички законодателни и изпълнителни институции са подчинени на един лидер и избраните от него.
3. Избраните представители имат възможност да злоупотребяват с властта до 4-5 години	3. Управляващите могат да злоупотребяват с властта в по-голяма степен и за по-дълго време, отколкото при демокрацията.	3. Управляващите олицетворяват закона и се поставят над него, защото властта им е времево неограничена.
4. Богатите индивиди и групи потискат слабите чрез финансовата и политическата си власт. Икономическите могъщите институции определят политиката.	4. Управляващият елит експлоатира масите. Привилегиите и защитата, която им осигурява системата им дава неограничена политическа и икономическа власт.	4. Страхът и грубата сила осигуряват властта над масите. Отделният индивид е потиснат, лишен от мечти и надежди.
5. Възможности съществуват, но те са достъпни само за малцина. Богатите личности и организации са превилигировани, докато интересите на обикновените граждани не винаги се взимат под внимание.	5. Малцина се радват на власт и богатство. Те имат всичко. Влиянието и силата им не подлежат на коментар от никой под тях. Тези блага са достъпни само за малцина членове на управляващата партия.	5. Властта и богатството са прерогатив единствено на управляващия и антуража му. Националното богатство се превръща в частно.

Списъкът може още дълго да продължи.

Ясно е, че в миналото никой не си е помислял дори, че обществото в голямата си част може да се включи в процеса на вземане на решения. Всеки гласоподавател да има право на вот по всеки закон, подложен на гласуване. Сега можем да си го помислим. Сега възможностите са реални. Хората са достатъчно напреднали по отношение на своето развитие и единственото, което им липсва е нова политическа

система. Точно тази система е Исократия. Тя дава възможност на всеки гражданин да гласува по всеки въпрос, закон или проектозакон. Исократия дава възможности. Осигурява права. Настъпило е времето. Сега е възможно.

Модерната технология, с която разполагаме прави възприемането на Исократия възможно точно сега. Напредъкът в областта на информационните технологии и революционните открития, които се правят всеки ден, правят напълно реално приложението на Исократия. Компютрите и Интернет могат да осигуряват на хората по света много евтина, а в скоро време може би и безплатна връзка.

Хората от най-отдалечените краища на земята могат да комуникират в реално време. В по-напредналите страни почти всяко домакинство е оборудвано с телефон и телевизор; скоро всеки ще има и мобилен телефон. По един или друг начин почти всяко семейство има Интернет достъп, за да общува с други и да обменя мнения.

Някои страни като Великобритания и Германия вече претендират, че всяко домакинство има Интернет връзка. Сега е времето за Исократия. Сега е възможно да се извърши отдавна чаканото подобрене на демократичната система. Сега е възможно да се отървем от избраните олигарси и диктаторското управление.

Според мен единственият начин истинската демокрация да възтържествува е чрез Исократия. Абсолютна демокрация, истинска демокрация. Само с помощта на няколко милиона лири във всеки дом могат да се инсталират компютърни устройства, които да позволят на хората да гласуват. Широката общественост ще има възможност да приема или отхвърля предложения, направени от правителството, отделни групи или дори индивиди.

Но нека не стигаме толкова далече. Да вземем за пример лотарийната система във Великобритания. Устройства в магазини, супермаркети, бензиностанции и други охраняеми места позволяват на хората спокойно и сигурно да участват в лотарията. Появяват се автоматизирани телефонни системи за гласуване като тази, използвана в музикалната класация Евровижън. Подобни устройства и средства могат да се прилагат, за да позволят на хората да гласуват пряко по всички въпроси.

С новите технологични открития в областта на електронния подпис и сензорните компютри, хората могат да гласуват без опасения, че някой друг може да се възползва от личното им право на глас. По този начин на правителството ще се даде възможност да прилага истинските желания и избор на народа.

При Исократия правителствата все повече и повече ще се превръщат в реална изпълнителна власт. Вече няма да има политици, които казват: " вярвам, че това е най-доброто за страната". При Исократия правителствата ще трябва да правят това, което избирателите вярват, че е най-добро за страната. Нека не забравяме, че демократично избраните управляващи се превръщат диктатори и ще продължават да се превръщат в диктатори, защото системата им го позволява. А това е една от основните човешки слабости.

Нужна е нова Исо-медия

Някой от радикалните промени, необходими, за да стане възможно приложението на Исократия, са в начина по който са организирани медиите днес. Средствата за осведомяване трябва да бъдат задължени безпристрастно да излагат всички "за" и "против" спрямо новите проекто закони и нормативни актове. Всички предложения за промени в законите трябва да се представят от медиите по точен и неподвеждащ

начин. Хората трябва да имат възможност да слушат или гледат безпристрастни дискусии на специалистите по всички въпроси. Така всеки гражданин ще може сам да реши какво да подкрепи или да не подкрепи.

При едно широко безпристрастно медийно отразяване на мненията и съветите на специалистите, всеки сам ще може да реши за себе си каква позиция да заеме. Трябва да се сложи край на порочната практика, при която една медия е изцяло за или изцяло против дадена политическа идея и оказва влияние върху милиони хора, които слушат, гледат или четат публикации./ вж. Исо-медия за повече подробности/

Способен ли е всеки човек да взима решения по всеки въпрос?

Има основания някои да възразят, че за да решаваш по определени въпроси е необходимо да притежаваш специализирани познания. Такива например са решенията, засягащи ядреното въоръжаване, икономическата политика и др. Но аз отново повтарям, че ако на хората се предоставят безпристрастни и добре обосновани мнения на специалисти, те ще могат сами да вземат верните решения. Още повече, че и политиците, натоварени със законодателна власт, не са специалисти по всички въпроси.

Не е нужно хората да са експерти, за да решават. Не е нужно човек да знае как се прави една машина, за да кара кола. Не е нужно човек да може да управлява самолет, за да реши дали да пътува. Хората имат достатъчно разум способности, за да решават по специализирани въпроси, след като веднъж са чули мненията за и против на самите специалисти. Как ще става това, ще изясня по-късно в раздела Исо-медия.

Вярвам, че по този начин всеки човек ще узрее достатъчно, за да решава правилно. Ако им се даде възможност, гражданите ще се развият, ще формират мнения и идеи. По-добре е те да допуснат грешка и да бъдат засегнати от последствията, отколкото да бъдат засегнати от грешка, допусната от тяхно име, но от някой друг. Допуснатата грешка, много по-лесно ще бъде коригирана в условията на Исократия.

Достатъчно е да погледнем колко остарели и погрешни са някои от днешните закони. Защото ако един закон не обслужва нечий политически интереси, никой не си прави труда да го промени.

При Исократия общността, ще може да контролира начина по който, нейните представители гласуват в парламента на Обединените Нации. Защото в крайна сметка тези решения засягат международната общност.

При глобалната система Исократия хората ще могат да взимат отношение, както по локални и вътрешни въпроси, така и по международните проблеми. Така ще се сложи край на начина, по които по-силните страни злоупотребяват с по-слабите, налагайки им регулации, които никога не биха приложили в собствените си страни. Системата Исократия ще бъде така организирана, че общността да решава, както на вътрешно, така и на международно ниво.

За първи път хората ще бъдат истинското законодателно тяло, а правителството ще изпълнява истинските решения на народа. Оттук идва и името Исократия. Защото правителствените служители: министри, министър-председатели и президенти само ще изпълняват решенията на хората, а истинското право на власт ще принадлежи на народа.

Президентите, министър-председателите, членовете на конгреса и т.н. никога няма да притежават абсолютна власт. Никога няма да могат да считат, че притежават божествено право да управляват, и че народът ще застане зад всяко тяхно решение.

Ще се преустанови сегашната практика на налагане на закони и нормативни актове чрез изнудване или дисциплинарни мерки, предприети срещу членовете на собствената партия. В английския парламент например даден депутат може да бъде изключен от партията си, ако не следва политиката ѝ; ако не гласува като всички останали. С други думи, ако не се придържа към установената линия, може да се окаже на улицата.

Ролята на правителството при Исократия

Някой може да попита каква тогава ще бъде ролята на правителството. При Исократия правителството ще бъде изпълнител, истински представител на народа. В крайна сметка, това е ролята, отредена на министрите: да представляват и обслужват общността. Правителството, независимо от начина, по който е избрано се превръща автоматично в законен представител на целия народ, а не само на онези, гласували за него, не само на онези, подкрепили го финансово.

Представителните роли при Исократия

Независимо под каква точно форма ще се въведе системата Исократия, никой отделен човек няма да е в състояние да придобие абсолютна власт, по начина по който това е възможно днес. Ролята на президента, министър председателя и държавните секретари ще бъде да представляват и изпълняват желанията на народа.

Решение по всеки въпрос ще се взема от народа чрез исо-гласуване. Гражданите ще имат дори възможност да гласуват вот на недоверие на правителството в рамките на седмици. Няма да е необходимо електоратът да чака до следващите общи избори, за да отстрани правителство или член на парламента, ако действията им не отговарят на народните желания. Разбира се, ще мине време, докато се установи докъде точно трябва да се простират правомощията на избраните народни представители министър-председатели и президенти.

Управленски органи и институции

Правителствените институции и организации като полиция, армия, съд и т.н. ще бъдат натоварени с някои предварително уточнени действия. По отношение на тези действия институциите ще имат право да не изпълнят правителствено разпореждане, ако то не е в съответствие с обществения вот.

Президентът, министър председателят и министрите ще бъдат пряко отговорни, както пред парламента, така и пред самите избиратели. Всичко ще трябва да бъде одобрено от гласоподавателите. Ясно е, че през един преходен период, /който се

надявам да не трае дълго/, някой по-второстепенни въпроси, ще се решават директно от парламента, до настъпване на същинската Исократия .

Разбира се и при тези изключения ще има ограничения. Например ще се постави изискване за поне 75% или 80% кворум от народните представители, избрани при Исократия Исо-представители и Исо-членове на парламента.

Ако президентът или министър председателят изгубят доверието на определен процент от народните представители, правата им могат да бъдат отнети и длъжността им временно изпълнявана от председателя на Народното събрание.

Кой днес взема решения в отсъствието на министър председателя? Парламентът, разбира се. При Исократия депутатите ще имат истинска изпълнителна власт. Те няма да бъдат изложени на злоупотреби от страна на партийния лидер или партийен комитет. Отделните членове на парламента няма да се страхуват, че ще загубят местата си, ако не следват партийната линия. Вътрешният механизъм на Исократия ще бъде развиван, усъвършенстван и променян, докато се достигне до оптимален вариант, при който системата ще работи гладко и безпроблемно.

Ако някой член на исо-парламента действа в съгласие с партийната политика, но против волята на избирателите си, те ще могат моментално да поискат вот на недоверие срещу него. При тези условия едва ли някой депутат ще се осмели да наруши волята на тези, които представлява.

В същото време могат а бъдат създадени комисии или други организации, които да следят за подобни злоупотреби от страна на депутатите. Тези организации ще имат властта да отнемат правата на даден депутат, докато бъде проведено гласуване за вот на доверие.

Локалната и семейна Исократия отговарят на човешката природа

Принципите на Исократия могат да бъдат прилагани и на местно ниво. Жителите на областта могат да гласуват на седмична или месечна база по проблемите, които ги касаят пряко и нямат национален обхват. Няма да съществуват кметове и общински съветници с диктаторски правомощия. Всеки нов закон, правило или регулация ще се приема с одобрението на общността. Техните избрани представители в местната управа ще изпълняват истинските им желания.

Принципите на Исократия съвпадат с една от основните склонности на хората – да формират групи. С помощта на Исократия могат значително да се подобрят условията на живот във всяка малка общност. Примери за подобна общност са семейството, съседи и приятели и всяка друга група. По-големи общности са местността, областта, държавата.

Решения се взимат във всяко семейство и всеки отделен член прави предложения, изразява съгласие или несъгласие. /Очевидно имам предвид нормални семейства, в които родителите не упражняват диктаторска власт върху децата, нито единият партньор върху другия./ Ако разширим този начин на вземане на решения до локално, национално и глобално ниво, ще установим, че той естествено съвпада с основните характеристики на човешката природа.

Сред тези характеристики са желанието да си част от групата, но в същото време да си личност, чийто собствено мнение се зачита от останалите членове на групата. Ако анализираме тази характеристика в дълбочина, ще установим, че става въпрос за генетично-заложеното желание на хората да бъдат възприемани като равни. Затова

считам, че същинската Исократия може да настъпи, когато поколенията са израснали с нейните принципи въкъщи, в училище, на локално и национално ниво. Каквото и да твърдим днес, всеки от нас, без да изключвам себе си, е склонен понякога да решава еднолично семейни въпроси, защото така сме били възпитавани от най-рана възраст.

Най-опростено казано, представете си общността като едно семейство от пораснали, имащи право на глас индивиди. Също както в семейството, достигайки до определена зряла възраст, отделните членове се включват в процеса на вземане на решения. Последните проучвания показват, че днес децата от най-ранна възраст /10 –12 години/, участват във вземането на решения. В някои случаи децата допринасят с предложения, а в други се превръщат в определящ фактор за дадено решение. Спектърът на влияние на децата е доста широк: от това къде да бъде семейната ваканция или друг вид пътуване, до покупката на различни продукти и стоки за дома.

В много демократични страни цялото семейство гласува като главата на семейството – бащата, дядото или чичото. Това далеч не е преувеличаване и дори бих казал е друг вид изкривяване на демократичната система. За да достигнем зрялата фаза на Исократия, няма да е достатъчно да дадем на всеки право на глас, а ще бъде необходимо да култивираме и окуражаваме правото на свободен избор на индивида. Да насърчим съпругата да не гласува като съпруга си или като друг по-възрастен глава на семейството.

Много важна роля в този аспект може да изиграе училището, където децата трябва да бъдат насърчавани да решават сами, независимо от решенията на другите около тях, и още по-важно да не се опитват да налагат собствените си решения върху другите, защото това ще се отрази върху живота им по-късно като възрастни.

Задушаване на системата от самата система

Не бива да допускаме превръщането на Исократия в серия от правила, закони, подзаконови норми и регулации, защото това ще задуши личната свобода на индивида. Още по-лошо това би довело до задушаване на самата Исократия от множеството правила и регулации. Трябва да се търси максимална опростеност. Отменянето на стари и ненужни закони трябва да се превърне в приоритет при установяването на Исократия. Сложните закони трябва да се заменят с опростени и разбираеми.

Също така не бива да се допуска Исократия да задушава и пречи на свободния пазарен механизъм. Такива примри могат да бъдат посочени. В една развита демократична страна като Швейцария например, съществуват толкова много закони и ограничения, че размерът на самоубийствата е един от най-високите по света.

До това свръхрегулиране и задушаване на личната свобода се стига, точно защото отделни индивиди, получавайки политическа власт, започват да злоупотребяват със системата и да създават купища нови правила. Ако общността има възможност, тя би предотвратила това.

Подобни злоупотреби няма да се допускат при Исократия. И ако някога се стигне или се появи опасност да се стигне до подобно натрупване на правила, ще бъде много лесно процесът да бъде коригиран. При днешната демократична система е почти невъзможно да бъде отменен даден закон. Някои днешни закони датират от стотици години и са тотално несъвместими с днешната реалност и условия на живот.

Много рядко се правят законови промени или се осъвременяват закони с цел да отразят текущите промени. Защо? Много просто, защото политиците са прекалено заети с приемането на нови и нови закони,

които да опосредстват постигането на личните им цели и налагането на техните желания над общността; политиците нямат време и не са склонни да се тревожат за осъвременяването на стари и неработещи закони.

Трябва много да се внимава, за да не бъдат разбрани погрешно принципите на Исократия. Ако някой екстремист се опита да използва принципите на Исократия за да потисне личната свобода и правата на общността, последната трябва да реагира и да му попречи да упражни контрол върху нея.

Свидетели сме как безразличието на хората към политическия живот е довело до катастрофални последици. Прекаленият контрол чрез директна намеса разрушава личната свобода. Прекалено много правила, наложени върху индивида, ограничават индивидуалността и водят до механично съществуване. Подобно съществуване води до отчаяни постъпки.

Подобен задушаващ контрол ще наруши функционалността и на най-развитото либерално общество. С други думи не бива да се допуска погрешното разбиране на Исократия като извинение за потискане на личността. Личната свобода, уважение и зачитане, трябва да бъдат защитавани и максимално разширявани.

Максимална свобода – минимална намеса

Исократия се базира на максимална свобода на индивида и на минимална външна намеса, на максимално взаимозачитане на правото на мнение на всеки и на равенство. Това може да се постигне единствено с участие в процесите на взимане на решения на всички нива – от семейството и местното управление, до национално и глобално ниво. Но винаги трябва да става с минимална външна намеса и ограничение на личния избор.

Същото се отнася и за икономическия живот – на областта, на страната, както и на глобалния икономически живот. Потребителите като цяло ще определят с гласовете си как даден човек или глобална корпорация ще въздейства върху живота им. Разбира се, без да се допуска екстремисти да задушават или ограничават икономическия живот и свободната конкуренция.

Ставали сме свидетели как дори в развити демократични държави шепа хора могат да се обединят и упражняват контрол върху основните органи на властта. Веднъж взели контрола върху тези органи, те могат тотално да направляват процеса на вземане на решения. След което това малцинство започва да налага собствените си идеи и последиците от тях върху болшинството от хора, засегнати от съответните решения. Често пъти тези идеи и решения са в абсолютно противоречие с желанията на обществото.

В някои случаи местните власти изцяло игнорират предложения, направени от жителите на областта. В други случаи гласуването по тези решения се отлага и проточва с години. В трети случаи при прилагането на взетите решения, те се видоизменят до степен, която няма нищо общо с първоначалното предложение, произлязло от общността.

Управлението на микро-космоса от микро-хората

Един от дефектите на всички познати до днес системи, независимо дали са диктаторски или демократични, е влиянието върху управлението на една група, която аз наричам "микро-космос". Под микро-космос разбирам хората зад кулисите. Онези които използват влиянието си върху политиците, за да обслужват собствените си интереси.

При Исократия тези хора няма да имат възможност да действат и да оказват влияние върху правителството, тъй като решенията няма да се взимат от отделни политици, а от народа като цяло.

Примерите за подобен микро-космос варират от организираните групи за натиск – екологични, етнически, бизнес, профсъюзи и лоби-групи, до отделни индивиди като приятели, съпрузи, любовници и благодетели.

Трябва да сме сигурни обаче, че няма да сгрешим с този критерий, защото много често подобренията за обществото са произведени точно под влиянието на групите за натиск. Така например профсъюзите на запад успяват да извоюват нормални работни часове и условия на труд за работниците. Малките екологични групи алармират обществото за разрушителните, да не кажа катастрофални практики, в които са замесени правителствата и големите конгломерати.

Примери за отрицателното, но ефективно влияние на групите за натиск е могъщото влияние на лоби групата на тютюневата индустрия. Те са способни дори да назначават и уволняват министри. Не мислете, че тези примери засягат, малки диктаторски страни. Те се срещат и в най-напредналите демократични държави като Великобритания и Щатите. В Щатите при управлението на Картър, здравният министър е принуден да си подаде оставката под прекия натиск на лоби-групата на тютюневата индустрия. Подобно влияние има тютюневата индустрия и във Великобритания при управлението на Мейджър.

При настоящата демократична система много често натиск при взимането на решения оказват не лоби-групи, а отделни хора като съпруги или любовници на политиците, техни приятели и т.н. неизброими са примерите в човешката история, при които зад решенията на власт-имащите стои натискът на могъщи групи за натиск или индивиди. При Исократия тази практика ще бъде бързо ограничена до пълното ѝ ликвидиране.

Влиянието на лидерите и правителствените институции не е нито неестествено, нито необичайно явление. То е дълбоко заложено в човешката природа. Това е

явлението, което общо описваме като борба за налагане на собствените ни желания и мнения върху другите. Наблюдава се всеки ден между съпрузи, приятели и т.н. Понякога го правим дори неосъзнато. Много по-страшно е обаче, когато единият партньор посредством сила, била тя физическа, финансова, емоционална или друга, се опитва да упражнява влияние върху другия.

Политическите предизборни обещания

Посланията стават ясни. Това което хората искат, и от което се нуждаят, е свободата за пълно, а не извънредно участие в процеса на взимане на решения, касаещи страната им, живота им, света.

Настъпи време националните парламенти да се превърнат в истински представители на народа и изпълнители на волята му. Тези институции трябва да престанат да бъдат диктаторски и да налагат на обществото, онова което те считат, че е от обществен интерес.

Профсъюзите

Ведещо място при системата Исократия ще има исократизацията на институциите. Това не се отнася само за правителствените организации, а също така за профсъюзите, търговските гилдии, доброволни организации и т.н. профсъюзите трябва да престанат да бъдат оръжие в ръцете на политическите партии. Тяхна основна отговорност е да защитават интересите на членовете си и да имат отговорно отношение към тях и към страната като цяло.

Всички институции от браншови тип като профсъюзите например трябва да проумеят, че не могат да се подставят над интересите на страната. Тяхната дейност може да има много силен отрицателен ефект върху работната сила на страната. Поради тази причина профсъюзите трябва да станат първите исократични институции във вътрешното управление.

При Исократия членовете на профсъюзите ще имат право на таен вот по всички въпроси, отнасящи се до профсъюзната политика. Самата политика ще се диктува от членовете на техните представители чрез редовно гласуване.

За да бъдат извоювани правата, на които се радват служителите в развитите страни днес, се е проляла кръв, погубени са животи,

разрушени са мечти. В други страни днес все още се пролива кръв и се погубват животи в борба за извоюване на минимални права за работниците. Тези права, обаче, които поколения от нашите предци са се борили и са давали живота си, за да извоюват, са заплашени днес от екстремистки действащи профсъюзи, които злоупотребяват с поверената им колективна власт. Такива екстремистки профсъюзи нарушават основната свобода на индивида. Диктаторската власт, където и под каквато форма да се упражнява, противоречи на човешката природа. За съжаление подобни проява на диктатура не са изолирани случаи. Примери могат да се посочат както в развиващите се, така и в развитите държави. Предстои ни все още дълъг път да извървим.

При Исократия би било възможно профсъюзите да поискат народа да подкрепи и оторизира протеста им. Така те ще имат възможност директно да изложат проблема пред хората и да ги направят съпричастни. Общността ще се превърне в краен арбитър и никое правителство не би се осмелило да наруши волята на народа.

Същият принцип би могъл да се прилага и от частна компания. Тя ще има възможност да представи случая си пред тези, които понасят крайния ефект – потребителите. За една такава компания, също както

за един работнически профсъюз, би било равносилно на самоубийство да тръгне срещу желанията на народа.

Разбира се, точната формула, по която ще работи исократичния принцип може да бъде допълнително търсена и усъвършенствана. Но в нейната основа задължително трябва да бъде свободата на индивида да се развива и усъвършенства.

Исократия /Нео-демокрация/

С наличната днес технология, която ни позволява да упражняваме правото си на глас дори ежедневно, трябва да подлагаме на гласуване всеки въпрос. Това се отнася както за местните, така и за централните парламенти. Диктаторското управление от избрани представители или назначени министри трябва да бъде напълно елиминирано, както на местно, така и на централно ниво. Вот на доверие трябва да гласуват обикновените граждани, а не шепа народни избраници.

При исократичното управление всеки въпрос трябва да се подлага на гласуване. Ако една управляваща партия, премиер или президент изгуби вот на доверие, те ще губят и правото си да участват в следващите общи избори. Тяхната длъжност ще бъде временно изпълнявана от друг представител на изпълнителната власт до провеждането на нови избори. Нека не забравяме, че при Исократия всички членове на изпълнителната власт ще имат за задача да представляват народа и да изпълняват волята му.

В новия свят обичайни ще станат по-честите общи избори. Възможността за свикването на такъв тип избори ще бъде напълно реална. Практиката по провеждането им ще бъде променяна и усъвършенствана до откриването на точната формула. По време на преходния период до настъпването на същинската Исократия на народните избраници може да се дава минимален срок от една година, преди да им се гласува вот на доверие, освен ако не извършат нещо в тотален разрез с народната воля.

Възможно е също така при Исократия да не е необходимо гласуването на вот на доверие. Всяка страна ще определи практиките сама за себе си. Друга възможност е комисията, разследваща действията на исо-депутатите да има право да отнема и политическите им права и да насрочва нови избори.

Проектозаконали закони

При исократичната система ще изчезне олигархията на партийните лидери. Може дори да се окаже, че при развитието и узряването на Исократия необходимостта от политически партии и парламентарни членове напълно ще отпадне. Едно е сигурно – тяхната роля драстично ще се промени.

Право да предложи проекта закон ще имат не само политическите партии и исо-депутатите, но и всеки гражданин. Такива предложения ще трябва да отговарят на определени условия като например определен процент обществено управление, изразено чрез подписка, гласуване или друг алтернативен начин. Впоследствие одобрението на тези закони пак ще се извършва чрез всеобщо гласуване.

Механизмите и усъвършенстването на исократичните процедури ще бъде различно във всяка област. Възможно е някъде законът да се гласува първо от парламента, а на друго място първичното одобрение да бъде на народа и впоследствие да бъде дообработен от парламента, без да се правят съществени промени. Какъвто и вариант да се избере, важното е, че решението ще принадлежи на народа. При Исократия законодателната власт ще принадлежи изцяло на народа.

Медия и Исо-медия™

При настоящата демократична система са се установили и развили някои практики със сериозен отрицателен ефект върху общественото мнение.

При настоящата демократична система са се установили и развили някои практики със сериозен отрицателен ефект върху обществото. Пример за подобна практика е безпрецедентната сила на влияние на днешната медия във всичките ѝ форми. За съжаление тези изумителни сили на влияние системно се използват злоупотреби с общественото мнение от редактори и директори, правителства, отделни индивиди или големи компании. Този порок на днешните системи на управление трябва да бъде отстранен, за да стане възможно практикуването на Исократия.

Независимо дали ни харесва или не, медиите са се превърнали в мощен източник на влияние. Без значение за какъв тип медии говорим – аудио, видео, писмена или смесени, медиите днес не са средство за разпространение на информация, а за пренасяне на огромно влияние върху общността.

По този начин общественият отклик на всякакви обществени и политически събития е в голяма степен повлиян, ако не и изцяло базиран на медийната култура и сила. За съжаление тази медийна култура се формира от неколцина влиятелни личности или медийни магнати като Рупърт Мърдок например, от неколцина главни редактори в отделна страна или диктаторски режими.

Подобно могъщо влияние върху общността е напълно несъвместимо както с исократичната система, така и с морала и със самата човешка природа. Тези сили са олигархични, диктаторски, и още по-лошо определят се от нечии финансови интереси.

Не искам с коментара си да омаловажавам труда на голяма част от репортерите, които всеки ден полагат усилия, за да ни информират за текущите събития и да ни предоставят компетентни мнения по тях. Уважавам техните предупреждения, които провокират въпроси, спасяват животи и предотвратяват катастрофални политики. Тези хора знаят най-добре колко пагубно влияние върху работата им могат да имат редакторите или медийните собственици.

При настоящата система, медията по един или друг начин упражнява огромно влияние върху съзнанието на хората. Независимо дали това влияние е директно или индиректно, съзнателно или несъзнателно, то оказва пряко влияние върху общественото мнение и отклик. В някои страни с дикторско [управления-управление](#)

медията е тотално контролирана, цензурирана и използвана като средство за налагане на контрол.

За съжаление в немалко случаи медията се използва с пропагандни цели и от демократични правителства. А не съществува пропаганда, която да се използва за честни и чисти цели. Нуждата от пропаганда възниква, когато управляващите имат нужда да захранят публиката с фалшива информация.

В някои страни медиите са толкова свободни и нерегулирани, че отделни индивиди или малки групи могат да ги контролират изцяло. Този контрол им позволява пряко и косвено да влияят и насочват общественото мнение за постигане на собствените си цели и изгоди. Например един вестник може да подкрепя действията на дадено правителство, защото това облагодетелства неговите собственици или редактори. В същото време, същото това правителство може да е заклеймявано от друг вестник или друга медия, които биха спечелили, от смяната на въпросното правителство.

За да спечелят аудитория, вестниците, а в някои страни и телевизиите, открито заявяват пристрастията си към дадена политическа партия. Ако тази партия е на власт, тогава подкрепящата я медия, благославя всичките ѝ действия. Ако партията е в опозиция, то медията заклеймява всички правителствени планове и действия.

За да се предотвратят злоупотребите и да се намали вредното влияние на медиите върху общността като цяло, е необходимо да бъдат предприети радикални мерки, които да променят начина, по които са организирани средствата за осведомяване. Необходими са драстични мерки, които да регулират медийния свят и да го принудят да отразява абсолютно безпристрастно събитията. Всяка медия трябва да бъде задължена да представя аргументи, както за, така и против, и да осигурява безпристрастно /т.нар. трето мнение/ по всякакви локални, национални и международни въпроси.

Репортери с противоположни идеи трябва да публикуват мненията си на една и съща страница; да ги споделят по аудио програмите в едно и също реално време, да ги изразяват по едни и същи телевизионни програми. По всеки въпрос трябва да се посочват аргументи за и против, както и неутрални мнения. Така общността ще може да формира собственото си мнение и да реши какво да подкрепи и какво не.

Такъв тип iso-медия ще бъде ценен проводник на експертни мнения и позиции по всички въпроси и ще позволи на общността сама да формира гледната си точка.

Трябва да се внимава обаче, изискването за безпристрастност на медиите да не стане причина за ограничаване на свободата на словото. Тази свобода трябва да стане ИСТИНСКА и максимална. Свободата на словото не може да съществува, когато мненията и речите са повлияни от едностранни аргументи, какъвто е случая с медиите днес.

Свобода на словото не може да съществува, когато не всички аргументи са достъпни. Свободата на словото е фалшива, когато ораторите изразяват едностранни мнения. Свободата на словото се превръща в налагане на мнение, когато на публиката не се представят всички аргументи за и против, както и безпристрастно трето мнение по въпроса. Днешните медии не успяват да предоставят аргументи за и против, защото фаворизират едно или друго мнение, една или друга политика, политическа партия, правителство или опозиция. Истината е, че много от днешните партии дължат оцеляването си на връзките си с една или друга политическа или обществена група. При Исократия ще се изисква нов стил и нов формат на медийна презентация. Ще се нуждаем от нова медийна култура, при която всеки от играчите, бил той вестник, списание, радио или телевизия, ще бъде длъжен да представя факти за против всеки политически въпрос. Това ще бъде нова медийна ера, в която общността ще

получава едновременно подкрепящите и отричащи дадена теза аргументи. Някои вестници и телевизионни програми вече опитват да прилагат подобен подход по избрани теми – предоставят противоположните гледни точки и оставят публиката сама да реши. Същите изисквания ще важат и за локалните медии. Свободата на словото ще бъде подкрепена от правото на публиката да получи многостранни мнения по всички въпроси

При Исо-медия всички местни и национални медии ще бъдат задължени по закон да публикуват всички проектозаконали, поправки в законите и нови правила. Законът ще задължава още тези публикации да бъдат придружени от безпристрастни коментари за и против и от компетентно трето мнение.

Медии, за които се докаже, че по някакъв начин са подкрепяли или отричали дадено предложение ще бъдат сурово санкционирани чрез парични глоби и отнемане на лиценза. Общността има право на достъп до безпристрастни компетентни мнения, както и сама да решава според собствените си предпочитания, отсъждания и желания. При днешното бързо развитие не е възможно хората да има експертни мнения по всички въпроси. Те могат да формира мнението си, само когато детайлно се запознаят с мнението на специалистите.

Медиите днес са се превърнали в мощно оръжие. Те са се развили и са получили водеща роля за днешното общество. Такава роля е публикуването на новини за събития и новини. Това личи дори от имената им CNN news, BBC news, Euro news и др. В същото време днешните медии изпълняват и друга важна функция – те упражняват огромен контрол върху аудиторията. Влиянието им е толкова силно, че може да предизвика избора или свалянето на правителства, да направлява националната и дори международната политика. Възможно ли е цивилизацията да продължи да се развива при тези условия? Съмнявам се.

При днешната информационна система имаме един или няколко влиятелни ежедневника, които се четат от милиони и следват определена линия на подкрепа или отхвърляне на дадена партия или правителство. Подобно неограничено влияние може да бъде опасно, вредно и дори катастрофално. Подобна неконтролирана сила води до фанатизъм и забавя прогреса на човешката цивилизация.

Затова медията трябва да бъде регулирана, така че да обслужва нуждите на обществото, докато то се развива. На медиите не трябва да се позволява да провеждат кампании в подкрепа на даден политически въпрос, партия или личност. Това влияние може да бъде отнето от медиите, като им бъде наложено да излагат всички аргументи по даден въпрос. Резултатът ще бъде преместване на фокуса на вземане на решения върху общността. Всъщност при тази нова информационна практика истинската власт ще принадлежи на народа. В този случай медията наистина ще бъде ценен източник на информация за всеки човек и за обществото като цяло.

Някои от изискванията и характеристиките на Исо-медията

Всички поправки в законите, засягащи страната като цяло, трябва безплатно и задължително да се отразяват във всички медии. И не само това – трябва да бъдат придружени от мнения за и против, както и от безпристрастни такива. По радиото, телевизиите и вестниците трябва да се водят дискусии, представящи мнението на групи, а не на отделни индивиди.

Могат да бъдат създадени програми, в които специалистите ще изразяват мнението си, а публиката ще задава въпроси. В тези програми ще се анализира всяко предложение, подлежащо на гласуване.

Някой може да се запитат какво тогава ще отличава една медия от друга. Истината е, че извън социално-управленските и политически въпроси, има много други теми, по които може да се пише и коментира. Но публиката със сигурност ще бъде привлечена от най-професионалните и безпристрастни публикации.

По този начин и самите медии ще повишат приходите си, защото няма да разчитат на материалното спонсорство на една или друга партия, а на читателската аудитория.

След като даден въпрос е бил широко дискутиран и обсъден в медиите, той би могъл да бъде подложен на гласуване. Времевият интервал между публикуването и самото гласуване може да се определя отделно за всяка държава. Той може да варира от седмица, две до месец и т.н. с може би нещо като обобщаване на аргументите за и против в деня преди гласуването.

На публиката трябва да се даде достатъчно време, за да чуе, прочете, обмени мнения и да размисли по въпроса. Вероятно медиите трябва да се въздържат от коментари в деня на гласуването. Или например да имат право да публикуват само водещите аргументи.

За по-важните въпроси трябва да се дава по-дълъг период за обсъждане, отколкото на по-маловажните. Времевите рамки и програми могат да се определят индивидуално за всяка страна и дори община. Не е нужно на всички да се налагат универсални правила затова по какъв начин да разпределят времето между периода на дискусията и гласуването на даден въпрос.

Проектозакони

Право да внесат проектозакон при Исократия ще имат всеки отделен човек или група. Може да достигнем етап, при който болшинството, ако не и всички закони ще се предлагат от народа. Независимо управлявани организации като полицията, образователните институции, пожарни бригади и др. може да станат другите инициатори на ново законодателство. Същото се отнася и за отделни малки групи от частни лица.

Хората ще имат право да гласуват за приемането или отхвърлянето на подобни частно предложени проектозакони. След като бъдат подкрепени от определен кворум, тези проектозакони ще бъдат разгледани от органите на управление и специализираните комисии, за да бъдат оформени съобразно изискванията.

В тези случаи хората или групите, внесли проектозакона, ще имат право на вето върху него, ако не одобрят начина, по който той е представен на общността от властите. Така ще отпадне необходимостта от комисии и подкомисии, изготвящи проектозакони. Отделни граждани или групи от граждани ще го правят сами, а правителството ще им осигурява пълен достъп до специализирани правни и експертни съвети, за да формулират предложенията си.

Възможно е да се създадат специални институции, които да предоставят експертни съвети за формулирането на проектозаконите. Така всеки човек, без непременно да има специализирани познания или финансови средства, за да получи експертна консултация, ще може да формулира един проектозакон.

Гражданите, внасящи проектозаконали при Исократия, ще получават пълна експертна и финансова подкрепа, за да се придвижи проектозакона им през всички необходими етапи и процедури. Може да се реши, че преди да се гласува даден проектозакон, независимо дали той произлиза от отделен гражданин, група граждани или правителството, този проектозакон ще преминава през някаква комисия или друг филтриращ механизъм, които ще проверява дали предложението отговаря на законните изисквания и дали не противоречи на настоящото законодателство. Тези процедури могат да бъдат определени независимо за всяка страна поотделно, съобразно желанията на народа.

Ако поправките, направени от комисията или съответната филтрираща институция, не бъдат одобрени от вносителите на проектозакона, то последните ще имат право на вето върху собственото си предложение. В този случай проектозаконът ще бъде представен за гласуване в първоначалния си вариант, стига, разбира се, той да отговаря на минимумът от изисквания, необходими за дадено предложение да бъде подложено на гласуване.

Исократични групи

С развитието и усъвършенстването на исократичната система, местните правителства, училища, болници и т.н. могат да започнат да изискват кворум от всички заинтересовани лица. Например гражданите на дадена територия ще имат право да определя училищната програма на училищата, покриващи тази територия. За изходна точка, разбира се, трябва да се взема някаква общонационална рамка.

Жителите на дадена територия, обслужвана от една болница, ще имат правото да определят практиките и процедурите, прилагани от тази болница. Непрекъснато ставаме свидетели на това как политиките на подобни институции се определят от хора, незасегнати от въпросните политики. Политиките трябва да се определят от онези, които понасят ефекта от тях. Принципът на Исократия е единственият начин да се постигне това.

Политическата сцена

ИД /исо-депутати/ или /исо-конгресмени/

Може да се създаде система, при която да имаме независими изо-депутати. Всеки изо-депутат ще гласува според собствените си убеждения. Това ще се отнася и за депутатите в местните парламенти. Ще се насърчава честността и провеждането на политика, извън влиянието на политическите партии. Исократия не може да се развие на основата на днешното диктаторско управление на политическите партии. Възможно е да се стигне и до тоталното им премахване. Възможно е да се развие исократична система, базирана на непартийна система. Също така, обаче, е възможно в бъдеще да се появят политически партии от нов тип.

Възможно е един ден болшинството от изо-депутатите да не бъдат партийно обвързани. Възможно е да достигнем етап, при който партийно обвързаните депутати да бъдат по-малко от 45%, а останалите да са независими. Същото може да се отнася за правителството и парламентарните комисии. Това са само грубо-щрихиранни идеи. За да бъдат превърнати в перфектни решения, те трябва детайлно и прецизно да бъдат обработени.

Исодепутатите няма да имат право да управляват, притежават или имат дялово участие в каквито и да е бизнес организации или организации с идеална цел по време на мандата си. С други думи, членовете на парламента ще бъдат само членове

на парламента и ще им се плаща да бъдат независими. Разходите им ще бъдат заплащани, а възнаграждението им ще бъде, съобразно работните им часове и задължения, достатъчно високо, за да не им позволи да станат жертва на външни влияния.

13 април 2002, 12.10ч
30 юни 2002, 20:47ч

13 април 2002, 22:55ч

Ползите от независимите депутати

Ще се избегне влиянието на групите за натиск, които налагат влиянието си върху дадена партия или група. Примери за такова влияние е консервативната група и влиянието и върху Консервативната партия през 1922, както и влиянието на Профсъюзите върху Лейбъристката партия. Друг пример са бизнес групите, като тази на тютюневата индустрия, която дори е принуждавала министри да си подадат оставките.

Подобна политическа реформа може да насърчи отделни исо-депутати да възприемат нови идеи, да усетят себе си като истински народни представители. Строгото следване на дадена политическа линия, подчиняването на партийното ръководство, президента или министър-председателя, доказано води до олигархично диктаторско управление под камуфлажа на демокрацията.

При новата система Исократия, това че дадена партия ще спечели или загуби гласове, няма да има ефект върху страната. Партиите няма да се опитват да променят държавната политика, за да спечелят подкрепа, нито ще насърчават националистични действия, за да получат допълнителни гласове. Няма да се допуска опасна патриотична риторика с фалшива пропаганда, за да се спечели народна подкрепа за военни действия или други подобни. Защото ефектът от подобни действия днес резултира в това даден депутат да премине от подкрепата на едни крайни действия до тъкмо противоположни такива.

Исократичен парламент – централен и местен

Парламентът ще има специално упълномощени комисии, които да прилагат закона и да контролират дейността на специализираните органи като полиция, здравеопазване и т.н. В някои случаи органи като полицията може да получават инструкции директно от народа, но правителствата все още ще имат право на контрол. Разликата ще бъде в това, че всички правителствени органи ще са подчинени на народния вот, а не на индивидуални управници. Очевидно е, че тези практики ще трябва да се развият и оформят с развитието на Исократия.

На всички държавни институции като полиция, здравеопазване и образование ще бъде дадена максимална автономия, която ще позволи на професионалистите да изпълняват задълженията си. В същото време, тези институции ще бъдат съблюдавани от правителството, за да не се допуснат създаването на някаква олигархична, диктаторска или друг тип злоупотреба с властта. Те обаче, ще имат право да отхвърлят дадени, наложени им от правителството дейности, ако тези дейности не са получили предварително одобрение чрез исо-гласуване от народа.

Парламентарните сили

26 март 2004, 23:05ч

При Исократия парламентът ще действа като изпълнителен орган, изпълняващ желанията на гражданите на страната. Тези желания ще бъдат подлагани на гласуване на определени интервали – били те на седмична, двуседмична или месечна база. Няма да е необходимо да се взимат бързи и необмислени решения. Системата няма да пострада от това дали дадено решение е прието през настоящия или през следващия месец. Ако възникне някакъв спешен въпрос, той ще може да получи приоритет при гласуване.

При настоящата система превръщането на един законопроект в закон може да отнеме години. Ако не друго, при Исократия законите ще бъдат приемани и прилагани много по-бързо, отколкото това се прави днес. Сблъсъкът между водещи парламентарни сили и опозиция ще изчезне, тъй като решенията ще се взимат от широката публика, а не с диктаторски инструкции на управляващата партия, президентът, министър-председателят и не на последно място монарсите.

Местните парламенти

При Исократия местните парламенти ще се ползват с истинска автономия. Въпросите, засягащи съответната област, ще се решават непосредствено с гласовете на хората, които я населяват. И отново гласуването може да се извършва на седмична, двуседмична, месечна или друга база. Местният парламент ще притежава по-голяма истинска власт по отношение на местните въпроси. По същият начин както хората ще гласуват по национални въпроси по електронен път или в специално създадени центрове, те ще имат право да гласуват и по местни въпроси, закони и подзаконови нормативни актове, които са извън обхвата на централното управление.

Специално създадените центрове за гласуване, машини и каквито и да били други средства, които ще бъдат подsigурени за национално гласуване, ще могат да се използват и за местно. Местните парламенти няма повече да разчитат на управлението на малцината партийни лидери, който следват тясна партийна политика. Последната дума ще принадлежи на населението чрез реално гласуване.

Същото може да се отнася и за регионални въпроси. Взимането на решения и администрацията на даден регион може отново да се поверява на регионалните власти под директния контрол на народа. Въпросите, касаещи нацията трябва да се решават на национално ниво от всички граждани, а за тези с локален и регионален характер, трябва да се търсят съответно регионални и локални решения от местните граждани.

Исократичните профсъюзи

По деликатния въпрос с профсъюзите, където непрекъснато ставаме свидетели на злоупотреби, както от страна на самите профсъюзи, така и от страна на работодателите, вероятно трябва да се даде право на широката публика да решава националните въпроси. По-възрастните, по-слабите, по-уязвимите, не трябва да бъдат оставяни на милостта на един профсъюз по въпроси, които засягат държавните помощи в областта на снабдяването с електричество, газ, телефон, транспорт и т.н.

Навярно трябва да потърсим по-цивилизован начин за разрешаване на споровете. По-цивилизовани и по-работещи решения. Решения, които ще позволят на работещите да получават приличен доход и да поддържат достоен стандарт на живот и в същото време ще позволят на работодателите да поддържат печеливш бизнеса си.

Нека не забравяме, че под изнудването на профсъюзите, които често парализират дадена страна, цели правителства са се поддавали на нереалистични искания от страх да не загубят гласове. Класически пример тук са френските блокади. Или обратното – профсъюзите са отстъпвали пред демонстрацията на сила от страна на правителството, което заплашва с неблагоприятни промени в законодателството, употреба на военна сила, намаляване на търсенето на труд и индуциране на безработица.

Как да накараме Исократия да заработи – със или без политически партии

Не мога да отговоря на този въпрос. Наистина не мога. Като начало би могло партийно обвързаните исо-депутати да бъдат лимитирани до 50% от общия състав на исо-парламента. Останалите депутати да бъдат независими.

Трябва да бъдат повдигнати редица сериозни въпроси и да бъдат намерени отговори. Аз не претендирам да знам всички тези отговори, защото за някои от тях е нужен приносът на тесни специалисти. Нещо повече, необходимо е време, за да се достигне до най-правилните решения. Аз бих могъл да достигна до редица ценни изводи по много въпроси, ако разполагах с необходимото време. За съжаление точно сега не мога да си го позволя. А и не претендирам, че притежавам необходимите експертни познания по редица деликатни въпроси. Аз само поставям основите, върху които ви приканвам да надстроявате с приноса си.

Затова очаквам всички вие да споделите мислите си за Исократия. Ако сте специалисти в дадена област, вашите идеи може да се окажат безценни. Аз вярвам, че основите са поставени правилно, принципът на Исократия ще доведе в крайна сметка до постигането на най-добрите решения във всяка област.

Някои от решенията могат да произлязат и от управляващите днес институции. Други може да изискват създаването на нови локални, национални или международни органи и институции. Тези институции няма да бъдат с авторитарен характер, а ще имат за цел да предотвратят жестокостта, произтичаща от някаква злоупотреба, била тя криминална, политическа или икономическа. Хората от днешните организации могат да допринесат с ценни предложения.

Сега е времето

Системи, които са претендирали, че призовават за равенство, като комунистическата система например, са се оказвали само камуфлаж за прехвърляне на дикторската власт на партийните членове, на лидера и неговите приближени. Резултатът е бил замяна на един диктатор с друг. Същото, разбра се, но в по-смекчена форма, се случва и при демократичната система.

Вярвам, че при днешния напредък, исократичната система ще донесе хармония и ще спечели привърженици. Исократия ще донесе щастие, защото тя наистина е близка до човешката природа, до човешкия инстинкт за оцеляване и напредък, които тласка всички ни напред и ни казва, че човек никога не може да бъде роб. Подчиняването на волята на чужди желаниа противоречи на човешката природа. Исократия защитава идеята, че човешкият дух не може никога да бъде подчинен на друг. Тя

съответства на човешкия стремеж към цялост, който от своя страна изисква уважение и зачитане независимо от расата, религията, цвета на кожата или финансовото положение.

Исократия - мечта или реална възможност

Някои могат лесно даzakлеймят Исократия като "теоретични фантазии". Колкото повече аз изследвам и обмислям идеята, толкова по-реална започва да ми изглежда тя. Исократия е реална възможност. Постижима възможност. Защото идеята за Исократия е напълно съвместима с човешката природа. Исократия е първата социално-управленска система, която се докосва до човешката природа, вярвам, че тя е най-съвместима с човека система. Затова именно Исократия е реалност и може да бъде упражнявана.

Исократия е на път да се случи. Тя не е просто идея. Може още днес и сега да бъде практикувана в развитите държави. След това тези държави могат да помогнат за разпространението на Исократия и в останалата част от света. Да помогнат системата да се установи и наложи заради доброто на всички.

Исократия ще започне от семейството, съседите, местността, региона, държавата и ще се разпростре на цялата световна сцена. Исократия може да се разпространи до глобалното управление на днешния свят. Например дадено решение може да се взема на местно или национално ниво, да се предаде на Обединените Нации, които ще се съобразяват с това решение. Това няма да бъде решение на президента или министър-председателя, представляващ тази страна, а на народа. Няма да се допуска група лица или държави да имат право на вето. Правото на вето е проклятието и отровата, която прави днешната ООН неефективна и несправедлива.

Възможно е в началото Исократия да се прилага само по определени въпроси и постепенно да се разпространи до пълно и всеобхватно прилагане. Това важи с особена сила за глобалните въпроси.

Убеден съм, че Исократия е лесно постижима система и дори решение, защото тя представлява истински демократичния начин на живот. Базирана е на истинско равенство, при което гледната точка на отделния гражданин е от значение. С други думи, това е система, където всеки е уважаван и зачитан. Светът на Исократия е свят, където всеки ще участва в управлението на всички нива и мнозинството ще определя как да бъде управлявано и регулирано.

Системите са готови – времето е дошло

Настоящите политически системи в западния свят са готови. Времето е дошло. Със сигурност може да се каже, че за демократичните държави директното преминаване към Исократия ще бъде по-лесно. Но, бъдете внимателни. Бъдете внимателни затова как тези, които жадуват за абсолютна власт, слава и контрол, ще се опълчат срещу Исократия. Сигурен съм, че всички които имат какво да загубят по отношение на власт, слава и икономически придобивки ще се борят по всеки възможен начин срещу възприемането на Исократия.

Против Исократия

Против Исократия ще бъдат хората, които се чувстват несигурни. Онези дребни души, които хранят в себе си диктаторски емоции. Макар и понякога изобщо да не получат достъп до власт. Въпреки това те ще отстояват докрай системата, която им дава надежда някой ден да получат абсолютна олигархична сила.

Тези хора са лесно различими. Това са емоционално нестабилни личности, които се чувстват значими, единствено когато по един или друг начин имат възможност да диктуват мнението си на другите. Срещу Исократия ще застанат тези хора, които тайно вътре в себе си таят фашистки илюзии, че имат божествено право да управляват и да налагат волята си над другите. Те биха се отказали от всичко хубаво в живота си, за да ръководят или станат част от група, която има достъп до властта, заблуждавайки себе си и другите, че го правят в името на дадена политическа доктрина, социалното равенство, справедливото разпределение на богатството и т.н.

В подкрепа на Исократия

Също така съм убеден, че онези, които сега са част от управляващата система, и които искат да бъдат истински представители на народа, ще подкрепят идеята за Исократия. Сигурен съм, а и напълно логично е, онези, които наистина са загрижени за другите да станат моментално привърженици на Исократия. Вярвам, че онези, които наистина са посветили живота си в служба на своите сънародници или на хората по света, ще станат най-големите поддръжници на исократичната система. За щастие такива хора има много, както вътре, така и извън политиката, поддръжници на леви, десни и центристски идеи.

Въпреки известността и другите изгоди, от които се ползват членовете на правителството и парламента, тяхната работа е наистина много тежка и изискваща, и аз вярвам, че болшинството от тях имат наистина добри намерения или поне са имали в началото.

Искрените хора, които вярват в хуманността, и настояват за бързото прилагане на Исократия. И ще го постигнат. Ще го постигнат, защото се интересуват от другите, така като се интересуват от самите себе си. Ще го постигнат, защото болшинството от обикновените хора ще ги подкрепят на мига.

Помнете, че нищо на този свят не е постигнато без борба никоя социална промяна или подобрене не е била приемана с готовност от онези, които черпят изгода от настоящото състояние на нещата. Освен, ако те не са изправени пред опасността от революция. Такъв е случаят с консервативната партия в Англия, която е принудена да приеме нова социална политика, за да избегне възможността от кървава революция. Консерваторите, които защитават правата на заможната част от населението са принудени да възприемат новата социална политика, защото в противен случай са били заплашени от надигаща се въстаническа вълна, способна да помете всичко и дори да установи комунистически режим.

26 март 2004, 00:42ч

Исократичната революция

Характеристиката, която отличава Исократия, е че приемането ѝ не изисква революция. Най-малкото в настоящите демократични държави хората просто ще дадат гласовете си за онези, които подкрепят идеята за Исократия. Управляващите, партийните лидери, избраните политици, партии и организации ще трябва да направят много лесен избор: да приемат Исократия и да останат част от власт или да ѝ се противопоставят и да трябва да си отидат. Да си отидат не само от властта, но и от политиката изобщо.

Красотата на Исократия е в това, че тя може да бъде въведена и прилагана не само при многопартийна, но и при еднопартийна система като китайската например. Също така е лесно да бъде въведена и прилагана в монархична държава. При Исократия еднопартийният режим или монархическата институция ще станат просто изпълнители на желанията на народа, който ще гласува по всички въпроси.

Би могло да се каже, че в малка степен подобна система наблюдаваме в Арабския свят, където монархическата институция е запазена, но тя се ръководи от желанията на народа. Не искам погрешно да бъда разбран, че подкрепям монархията, което в никакъв случай не е така, но твърдя, че дори държавни системи, които поради културни, религиозни или някакви други причини все още не са възприели демокрацията, могат директно да преминат към Исократия, запазвайки сегашната си форма на държавно управление.

Ако гражданите на някоя държава, свободно и без чужда намеса, изберат да запазят настоящата си форма на управление /еднопартийна или монархическа/, тяхното желание трябва да бъде възприето от външния свят и вътре в страната.

Кои ще бъдат първи

Със сигурност настоящите демократични държави имат известни предимства. Може да се каже, че те в голяма степен са възприели идеята за "споделяне" на властта. Въпреки това, аз вярвам, че те навярно определят политическите си режими като демократични. Настоящите демократични системи имат основите да преминат веднага към Исократия. За това коя държава ще го направи първа, на настоящия момент можем само да предполагаме.

Коя политическа партия ще приеме първа Исократия? Колко нови партии ще възникнат под принципите на Исократия? Колко от настоящите партии, които ще се противопоставят на Исократия ще оцелеят? Никой не е в състояние да предположи. Това което аз със сигурност мога да предположа, че онези които приемат Исократия, отделни индивиди или партии, ще останат на политическата сцена. Онези, които се противопоставят на Исократия рискуват а загубят политическия статут, на които се радват днес.

30 юни 2002 21:06ч

Защо днешните демокрации трябва да преминат към Исократия

Питам днешните демократични страни: кой предприема действия, постановява правила и регулации, претендира, че защитава широката публика? Кой определя партийните лидери? Кой определя министрите? Не широката публика. Правят го партийните членове при лимитиран избор и строги рестрикции, под влияние отгоре и отвътре; чрез търгуване на позиции. Ето защо демократичните системи трябва да бъдат заменени с Исократия.

Лидерите, представителите и министрите биват избирани от малцина и затова днешната демократична система може да се нарече олигархична. Само това малцинство и хора, които не са членове на партията, но притежават политическа и финансова мощ, могат да упражняват влияние върху тази олигархична система, прикрита под камуфлажа на демокрация. Не е необичайно в напреднали страни като Великобритания, Германия, САЩ, да се дават огромни парични средства в замяна на някакви портфолия и позиции, било то министерски, посланически, бизнес или дори парламентарни. Ето защо настоящата система трябва да премине към Исократия.

Примерите по целия свят са многобройни. Чувал съм, че позициите на посланици в много от страните са само източник на средства за предизборния бюджет. Профсъюзите във Великобритания определят не само политиката на лейбъристката партия, но и изборът на нейния председател, което значи и министър председателя на страната, в случай че партията спечели изборите. В други случаи бизнес групи влияят върху определянето на кандидат и избора на президент.

За всички е ясно кой управлява в днешните демократични държави, които по презумпция поверяват пълната власт на своите министър-председатели и президенти. Абсолютна власт, която им позволява да налагат мненията и волята си на партийните членове, а това значи да налагат мнението и волята си на цялата страна. Именно президентът или министър-председателят назначават министрите. Много малко министри биха рискували работата си, противоречейки на лидери, които могат лесно да ги уволнят. Ето защо е необходимо системата да се смени с Исократия.

Съществуват редица примери за министри, загубили работата си, поради влиянието, което финансови групи и организации са оказали върху държавните лидери. Поради заплахата от прекия или косвен ефект, които подобни организации могат да окажат върху изборите, лидери и министър-председатели са настоявали за оставките на министри.

Това винаги се прави под фалшивото извинение за загуба на работни места, загуба на данъчни приходи, докато истинската причина е потенциална загуба на донори за предизборните кампании. Класически пример е администрацията на Картер в САЩ, която моли/принуждава здравния министър да си подаде оставката заради разногласията му с тютюневата индустрия. Същото се повтаря и във Великобритания при управлението на Мейджър, струва ми се. Ето защо демокрацията трябва да се смени с Исократия.

Дори членове на парламента, които принадлежат на различни партийни групи и партии приемат възгледите и желанията на министър-председателя или президента, наложени им чрез партийно-дисциплиниращата машина. В Англия партийно-дисциплиниращата машина е известна като "камшикът". В зависимост от важността на дадено събитие, което е подложено на гласуване, до депутатите се изпраща писмо с единична, двойна или тройна червена линия. Депутат, който се осмели да не последва партийната линия, рискува да изгуби членството си в партията. Ето защо.

Макар и да се предполага, че членовете на парламента се избират с прекия глас на народа, и тук партийните членове, лидери и комитети успяват да наложат избора си. Въпреки че са избрани от съгражданите си, депутатите гласуват в подкрепа или против даден проект, съобразно желанията на министър-председателя и президента.

Ето защо аз определям днешните демократични системи като избрани олигархични диктатури. Ето защо толкова често дадена политическа партия залага определени ценности и идеи в предизборната си платформа, и демонстрира напълно противоположно държание след изборите. Ето защо Исократия трябва да дойде, а демокрацията да си отиде.

Ето защо. Защото при Исократия подобни диктаторски своеволия ще престанат да съществуват. При Исократия дори членовете на политически партии, групи и комитети, няма да имат възможност да налагат мненията и желанията си на парламентаристите. Всички парламентарни членове при Исократия ще бъдат избирани на исократичен принцип. Всички въпроси, засягащи партията ще се гласуват от членовете ѝ.

При Исократия всички членове на парламента, на конгреса и на комисиите ще имат много повече автономия, ако не и абсолютна автономия. Така те ще могат да представят най-цялостно интересите на общността, която представляват. Интересите на всеки отделен член ще имат приоритет пред интересите на партията.

В идните години, когато демокрацията се развие, узрее, напредне и пригоди, можем да станем свидетели на свят без политически партии. Нека си признаем: настоящата система допуска олигархична, диктаторска, власт, макар и за ограничен период. Вярвам, че исократичната система ще донесе истинско щастие и хармонично съжителство на хората. Един променен и подобрен свят, където на хората няма да бъдат налагани чужди мнения.

Намаляващата разлика между противоположните политически партии

Ниският процент на гласуване в демократичните държави, в които гласуването не е задължително, е свидетелство за разочарованието на хората. Избирателите знаят, че независимо за кого гласуват, получавайки властта, техните избраници скоро забравят предизборните си обещания. Свидетели сме на свят, в който разликите между политическите партии стават все по-малко в името на борбата за спечелване на гласове. Виждаме традиционно десни партии да се обявяват в защита на народа и да подкрепят политики на секторите с ниски доходи. В същото време сме свидетели на традиционно леви партии, които се обявяват в подкрепа на бизнеса, обещаваат ниски данъци и възможности за избягването им.

Няма нищо лошо в такива движения встрани от фанатичните крайности. Няма нищо лошо, ако такива движения са открити и последователни. Но истината е, че те се правят изцяло с пропагандна цел в усилията на партията да спечели повече гласове. Истината е, че партиите не следват обещанията, направени с цел печалба на гласове. Колкото повече подобни неща се практикуват, толкова общността се разочарова и изразява протеста си чрез отказ от гласуване. Свидетелство за това е ниският процент на гласуване.

Позорът на задължителното гласуване

Системи, при които гласуването е задължително и подлежи на санкции, направо ме отвращават. Такива страни са истински позор за личната и човешка свобода. Подобни регулации са чиста проба злоупотреба с човешките права и свободата на личен избор. Импозантни актове от този сорт са истински пример за пълно олигархично-диктаторско поведение, при което няколко политици използват държавния закон, за да принудят общността да направи нещо. Подобни действия просто разкъсват вътрешния дух на човешката цялост и индивидуална свобода. Затова те не могат да бъдат наречени демократични действия.

Как смеят да се наричат демократи? Как смеят да се наричат защитници на човешките права? Къде е свободата на индивида да следва собствените си желания? Къде е свободата му да избира дали или да гласува или не? Целият смисъл на демокрацията е в това хората да имат право на избор. Право да решават дали да упражнят правото си на глас или не. Постановяването от закона, че този човек трябва да отиде и да гласува е само по себе си погрешна интерпретация на демокрацията; злоупотреба с демократичните принципи.

Сперете политиките да злоупотребяват с желанието на хората да гласуват и хората сами ще проявят това желание. Дайте на хората възможност да гласуват по алтернативен начин от всяка точка а света и те ще го правят. И ако някои не желаят да го правят, нека бъде така. Ако някои предпочетат да се въздържат от гласуване

по даден въпрос, тяхно право е да го направят. Това е техен избор. Човешко право е да избереш дали да гласуваш по даден въпрос или не.

Вие можете да помогнете

Аз вярвам, че Исократия може да се постигне лесно. Чрез тази книга с мисли аз поставям началото и отправям покана към всички хора по света да се присъединят с предложенията си. Това е първата стъпка. Надявам се това да е основата. Бих приветствал всякакви идеи, предложения, конструктивна критика и принос от всеки, независимо от коя част на света е, дали е богат, беден, нисък, висок, дебел, слаб, бял или черен, независимо от религията и расата му, всеки е добре дошъл да помогне за равниване на идеите на Исократия. Бих работил с всеки върху детайлите за укрепване на основите, върху малките детайли, които ще направят механизма на Исократия лесно приложим за доброто на хората по света.

Технологичният напредък днес ни позволява да споделяме и затова приветствам всички предложения по Интернет, чрез билютина на Исократия, чрез дискуссионни групи, които могат да бъдат сформирани по целия свят. Бих насърчил всеки от вас да основе дискуссионна група и да изпраща по Интернет крайните си, оформени предложения, идеи или критика. Аз ще проуча вашите предложения, доколкото времето ми позволява.

За следващото издание на Исократия може да се сформира и специален комитет, който да одобри и включи част от тези предложения. Абонирайте се за билютина на Исократия и проследете развитието, част от което може да бъдете самите вие.

Опасявам се, че поради времеви ограничения и други неща, с които се занимавам, не мога да отделя достатъчно внимание на този въпрос. Надявам се в бъдеще да мога да се концентрирам и посветя по-голяма част от времето си на развитието и усъвършенстването на системата. Разбира се подобна система не може да бъде усъвършенствана от един човек, затова призовавам всеки от вас, който вярва, че може да допринесе с някакви идеи, да го направи. Сформирайте собствени групи. Предствете Исократия на организациите, групите или политическите партии, в които членувате.

Помогнете като направите Исократия известна

Разпространете идеята, участвайте, помогнете по всеки начин, който ви харесва. Още веднъж повтарям, че добър начин да помогнете е да основате дискуссионни групи. Може да бъде група от приятели, съседни, съграждани. Направете го. Не е нужно аз да участвам. Не бих могъл да го направя. Направете така, че Исократия да продължи да се развива. Не забравяйте, че вашите предложения могат да бъдат вдъхновение за по нататъшното усъвършенстване на системата. Точно по този начин се е развил нашият свят: всяко поколение е доразвило идеите на предходното.

Убеден съм, че системата Исократия може да докара до еуфория всеки народ. Да даде на всеки страхотното усещане, че той наистина принадлежи на този народ, че е част от събитията, които стават в страната му и по света. Да получи удовлетворение, че собственото му мнение и глас се зачитат. Не бих се учудил, ако в резултат престъпленията и злоупотребата намалеят, защото хората ще се чувстват уважавани и зачитани. Хората ще спарат да чувстват, че всичко им е «наложено», ще чувстват, че допринасят, и че принадлежат, че са част от ежедневието на държавната и местната власт.

Търсете вината в себе си, не в политиците

Най-честият коментар днес е, че хората не вярват на политиците. Самите политици приемат, че хората не им вярват. Защо? Защото след като са веднъж избрани, политиците започват да правят каквото си искат под предлог, че го правят за доброто на хората. Е, време е вече хората да поемат контрол и сами да решават кое е добро за тях. Време е да спрем да търсим вината в политиците, като упражняваме собствения си глас по въпросите, които ни засягат. Когато хората получат правото да участват директно във властта, те няма да могат да казват повече, че не вярват на политиците.

Предявете правата си

Сексуалното, расово, религиозно и социално равенство, ще се развият напълно при Исократия. Хората ще се научат да бъдат равни, да уважават и зачитат желанията и мненията си, независимо от положението, пола, расата или религията си. Нека се огледаме наоколо и видим дали определени социални групи, като жените например, се радват на равни права при настоящата олигархично управлявана демократична система.

При настоящата система, жените до неотдавна нямаха дори право да гласуват. В някои страни те все още нямат това право. Дори за най-развитите страни не можем да кажем, че жените имат равен глас в управлението на страната. Само се огледйте наоколо и вижте статистиката. Колко жени членуват в парламента, конгреса или друг подобен орган? Колко са жените премиери или президенти? Колко жени председателстват комисии? Колко жени са министри или държавни секретари? Колко жени са посланици?

Виждал съм жени, участващи в комисии и когато трябва да се действа, те могат да надминат мнозина мъже по отношение на конструктивни нововъведения и положени усилия. Не казвам, че всички жени са подходящи за лидери, но същото се отнася и за мъжете. Не казвам, че всеки е роден или е в състояние да придобие еднакво количество знания и умения. Но казвам, че всички имат право да участват в начина, по които се управлява живота им.

Не обвинявайте другите

Било то поради естеството на човешката природа или култура, болшинството от хора днес използват едно и също извинение за всеки провал: „не беше моя грешка“, „не беше наша грешка“. Тези думи се употребяват още по-често дори, когато става въпрос за управлението на дадена страна. До днес хората бяха убедени, че могат да стоварят всяка вина на политиците. Този начин на мислене прави болшинството от тях напълно безразлични и допринася за изключително ниския процент на гласуване по време на избори в демократичните държави, в които гласуването не е задължително.

При Исократия гражданите няма да могат да използват извинението, че това не е тяхна грешка; с други думи няма да могат да си измиват ръцете. Прехвърлянето на отговорността върху политиците или някои друг няма да бъде възможно. Хората ще разберат, че трябва да упражняват властта си при взимане на решения, и че част от отговорността, по-точно цялата отговорност, ще бъде тяхна. Отговорността ще бъде наша, на гласуващите граждани, защото ние ще сме част от управлението.

Достигането до този извод ще направи хората по-внимателни при вземането на решения. Те ще знаят, че не могат вече да прехвърлят вината на политиците и ще започнат да се отнасят с повече внимание към въпросите, изискващи вниманието им.

Тъй като политиците ще станат само изпълнители на решенията на гласоподавателите, последните няма да могат да продължат да прехвърлят вината върху някой друг.

Исократия и участието на отделния човек

При Исократия всеки ще взема участие в управлението и това ще породи инициатива и усещане за принадлежност. Всеки отделен човек ще се чувства длъжен да взема по-голямо участие в обществените дела, независимо дали се отнася за въвеждането на закони, почистването на местността, образователната, външната политика или друг въпрос.

Хората ще се чувстват част от системата, защото те ще са създателите на системата, онези които взимат решения за системата. Ето защо аз дълбоко вярвам и зная, че вие може да допринесете, можете да участвате с вашите мисли и идеи в усъвършенстването на Исократия. Можете да помогнете за ефективното, бързо и безконфликтно въвеждане и укрепване на исократичната система.

Възгледите са се променили и продължават да се променят

За щастие в днешното общество не всеки се ръководи от алчност. Виждаме учители, които са доволни от живота си, макар да знаят, че никога няма да станат мултимилionери. Виждаме други, както опитни така и неопитни служители и мениджъри, които пелечейки достатъчно, за да живеят прилично, са доволни от работата си и от приноса си към обществото. Виждаме фермерът, който работи на загуба. Ако този човек предложи труда си на пазара на труда, той би могъл да печели много по-добре, но въпреки това си остава фермер, защото това му харесва.

Виждаме медицинските сестри, които работят изумително дълги часове, ограничават личното си свободно време и удоволствия, в служба на онези, които се нуждаят. Светът се е променил; възгледите са се променили и продължават да се променят да се. След като веднъж се почувстваме сигурни и защитени, ние ще продължим да се развиваме, без да бъдем ръководени от алчност.

Въпреки непрекъснатите твърдения на медийте, които днес се състезават да ни шокират, за да привлекат вниманието, въпреки ужасните неща които се случват, аз вярвам, че светът днес е по-добър от преди. Въпреки присъщите ни човешки несъвършенства, ние сме съумели да направим живота си по-цивилизован и по-лесен. Светът се е развил и бързо се отдалечава от принципите на егоизма, себелюбието и личния интерес; далече от принципа «само силните оцеляват». светът бързо се доближава до общите интереси, споделянето на ценности, уважението и зачитането правата на другите.

Това е точната причина, поради която нова система като Исократия става спешно необходима; нова система, която да отговаря на формиращото се поведение на днешното и бъдещите поколения; система която да подхожда на общото поведение, на поведението на загриженост към останалите, независимо дали те са от същото положение, раса, националност и религия.

Пътят напред. Приближаването към глобална Исократия

Вярвам, че принципите на исократичната система в едно отворено общество ще генерират общи ценности, които ще сплотяват глобалното общество, много по-добре и по-ефективно, отколкото крехките глобални връзки днес. Понастоящем не

съществува глобална политическа система, която да обслужва нуждите на глобалното човешко общество, нито системата на глобалния свободен пазар. Събитията днес правят подобна глобална система абсолютна желана, защото сме свидетели на това как настоящите държавни правителства злоупотребяват с поверените им правомощия.

Страните, които всеки днес признава за световни лидери, като Съединените Щати, трябва да положат основите за въвеждането на глобална исократична система. Това са страните, които и първи ще спечелят от новата система. Напредналите западни общества са изправени пред невероятна възможност. Възможността да поведат света напред към едно по-добро утрешно общество, чрез въвеждането на Исократия.

Днес сме свидетели на страни, които злоупотребяват не само по отношение на собствените си граждани, но и по отношение на други страни. Въпреки демократичните принципи на управление, държавата днес управлява обществото вместо да му служи. Вместо да посрещне нуждите на хората, държавата дава приоритет на собствените си нужди и на възможността управляващите да бъдат преизбрани. При днешните демократични системи, решенията се взимат от правителството, което не се интересува от настроенията и желанията на хората, освен ако не става въпрос за спечелване на изборни гласове.

Какво е добро трябва да се решава от хората, не от правителството и точно това предлага Исократия: взимане на решения от хората, не от държавата. Може да се каже, че на днешното общество му липсва един много важен елемент, а именно как се стига до едно решение. Достигането до решението трябва да бъде конституционно право на гражданите, не на правителството.

Идването на Исократия

Локалното, национално и глобално исократично общество ще бъде създадено от самите хора, а не от правителствени организации. Тези хора с гласовете си ще принудят държавата да съдейства. Общественото мнение и гражданското общество ще наложат исканията си над държавните институции. В демократичните държави политиките трябва да се съобразяват с обществените нагласи и тези нагласи ще ги принудят да въведат исократичната система, както на националната, така и на международната политическа сцена.

Под знамето на Исократия ще възникнат нови политически партии и организации, които ще призовават за гласовете на хората. Съществуващите партии ще трябва да се променят и да възприемат принципите на Исократия, или да престанат да съществуват. Неизбежно тези партии и организации ще предадат пълномощията за взимане на решения в ръцете на хората.

Вярвам, че благодарение на напредъка, както на политическото, така и на гражданското общество, човешкото поведение се развива и бързо се отдалечава от дарвинистката доктрина, според която само силните оцеляват. Достатъчно е само да се огледаме наоколо и да видим онези, които се радват на съвсем обикновен живот, за да се уверим.

По целия свят възникват и израстват благотворителни организации, които осигуряват безпрецедентна помощ на нуждаещите се. Виждаме гражданите на една страна да се надпреварват да допринесат с дарения, които да облекчат трагедията на гражданите на друга страна. Много пъти такива граждани и организации могат да допринесат много повече, отколкото правителството. Преди да помогне едно

правителство може да постави условия и дори да поиска някаква услуга в замяна, докато благотворителните организации и обикновените граждани предлагат безвъзмездна помощ и не очакват услуги в замяна.

Това поведение се разраства от общността към региона, от региона към държавата и от държавата към целия свят. Ние бързо се доближаваме към глобално общество, което отговаря на глобалната икономика, а това със сигурност е изискването за една глобална политическа система като Исократия. Бързо се доближаваме до едно глобално общество, в което принципите на национален суверенитет намаляват.

Знаем, че при настоящата система интересите на една държава не съвпадат непременно с интересите на друга. Много често интересите на държавата не съвпадат дори с тези на гражданите. Това е резултат от доктрината за оцеляване на силните.

2 юли 2003

Фобия от глобализма или фобия от контрола

Приканвам тези антиглобалисти да помислят още веднъж преди да се опълчат срещу глобализацията. От глобализацията ли се страхуват в действителност или от глобалната манипулация. Наистина ли са против глобалното сътрудничество и развитие? Или са против използването на глобализацията като прикритие за директно и индиректно налагане на властта на няколкото могъщи днес държави и организации.

Исократия може и ще облекчи тези страхове. Защото глобалното прилагане на Исократия ще елиминира възможността от пряко или непряко налагане на влиянието на една супер-сила. При глобалната Исократия глобалният гражданин ще има право да взема решения. Местните и държавни правителства ще бъдат просто изпълнители на желанията на глобалния гражданин.

Държавните връзки все повече се превръщат в отношения между хора, отколкото в отношения между държави. Обществото бързо се мобилизира и принуждава държавите да следват неговите принципи и поведение. Все още обаче ни предстои да извървим дълъг път. Най-малко защото процесът е започнал от дъното /от хората/ и върви нагоре към върха. Исократия може значително да го ускори.

Въпреки, че липсва единен международен закон, такъв също започва да се създава. Виждаме как ефектът от съвместната борба с трафика с наркотици и международната престъпност става по-ефективна с всеки изминал ден. Доброволни организации като тези екологичните групи започват все повече да влияят върху политиката на редица страни. Медицински организации от целия свят се обединяват, за да търсят лек срещу различни болести.

Считам за необходим прегледа на глобалния аспект на Исократия и ще го направя в последната глава на книгата "Глобалната Исократия".

Монархията

Ще има ли място при Исократия за монархия или монархическа система като тези в Саудитска Арабия, Йордания /не споменавам Великобритания, Швеция и другите представителни монархии без действителна власт/ или дори за една тоталитарна затворена система като тази в днешен Китай? Отговорът ми е да или поне би могло. Исократия може да съществува съвместно дори с такива системи. Ако по някакви

културни, религиозни или други причини е необходимо монархията да бъде запазена като представителна система на управление в дадена страна, не виждам защо Исократия да не съществува съвместно с тази система. Достатъчно е властта за взимане на решения да бъде дадена на народа. Достатъчно е кралските семейства да не се намесват; да нямат право да се намесват.

Въпросът е ще бъдат ли в състояние такива автократични и диктаторски режими да предадат властта на гражданите си. В днешно време преходът не трябва да се извършва чрез кървава революция. Преходът трябва да бъде плавен и безболезнен. Ако гражданите на една страна с гласовете си определят, че трябва да има монархия или еднопартиен режим, нека бъде така, но това решение трябва да бъде свободно и доброволно. Целият смисъл на Исократия е в зачитането на народните решения и желаниа.

Възможно е управляващите органи на една монархична или еднопартийна държава да възприемат Исократия, ако преценят, че това е единственият начин да оцелеят. Ако алтернативата е народът да им отнеме властта. Изправени срещу подобна алтернатива, те ще последват единствения мъдър изход - приемането на Исократия.

Подобни действия няма да са прецедент. Много от политическите партии в напредналите днес демократични държави, са били принудени да възприемат реформи, срещу които тотално са се противопоставяли, пред алтернативата да изгубят привилегиите си. Веднага се досещаме за консервативната партия в Англия, която одобрява нова социална политика в началото на миналия век, не защото са одобрявали самата политика, а защото алтернативата е била страната да възприеме комунизма.

Не отричам, че по отношение на монархическите и еднопартийните режими трябва добре да се помисли. Но като начало, ако желанието на хората е да запазят монархията, тогава защо не? Докато реалната власт за взимане на решения е в ръцете на народа, то каквато и форма, фигура или формация да има представителна държавна власт, това ще е без значение. Единственото, което ще е от значение, е че жителите на тази държава имат властта да взимат решения.

Запомнете Вие можете да допринесете!

Как всеки един може да допринесе за Исократия!

Вие можете да вземете участие! Вашето участие!

Тези от вас, които са съгласни с принципите на Исократия и биха желали да станат с приноса си част от нея, могат да го направят по редица начини. Развитието и разпространението на исократичната идея, е най-големият принос, който можете да осъществите. Бихте могли да посветите време и усилия на възприемането, разпространението, завършването и установяването на Исократия като нова, обществено-управлявана система във вашата страна.

Ако можете да си го позволите и чувствате необходимост да го направите, можете да помогнете с финансови средства. Ако вярвате, че Исократия предлага ценност за мнозина, чувствайте се свободни да я подкрепите финансово с каквато и да е сума. Аз не определям цена на тази книга. Предлагам я безплатно, но ще приема доброволни средства от всеки, който може да си го позволи. Ще научите как да направите това на уеб-сайта www.isokratia.com.

Друг чудесен начин да се включите е като се абонирате за билютина Исократия. Дори не е необходимо да плащате абонаментна такса. Електронното издание ще се разпространява напълно безплатно по и-мейл от newsletter newsletter@isokratia.com. За повече информация посетете сайта www.isokratia.com. За абонамент по стандартната поща, можете да изпратите заявка на адреса, който ще посочим на сайта, веднага щом имаме възможността да издаваме и разпространяваме билютина на хартиен носител.

Пощенските и административни разходи за хартиеното издание ще зависят от съответния район, в който живеете. Но ако нямате Интернет достъп и не можете да посрещнете финансовите разходи за абонамент, не се тревожете. Ние ще направим всичко възможно да ви снабдяваме с безплатни копия, като открием спонсори, които да покриват пощенските и административни такси. Вие можете да участвате като откриете и привлечете подобни спонсори. Това могат да бъдат вашите работодатели, приятели, местни организации и т.н. Само ги насочите към нашия сайт или им дайте пощенския ни адрес. Навярно бихте могли да убедите и местната пощенска служба да разпространява безплатно билютина на Исократия за тези, които нямат средствата да покриват пощенската такса.

Можете да допринесете с мисли и идеи в специфични експертни области. Една добре обмислена идея или предложение е добре дошла от всеки. Ако не сте професионалист в дадена област, запомнете, че не е необходимо човек да е академик, за да има добри идеи. Най-добрите идеи, разбира се, се раждат от съвместното усилие на сърцето и мозъка. Нека не забравяме, че зад всеки изобретателски импулс се крие една необходимост. Вашата необходимост да вземете участие може да бъде извор на много мисли и идеи, които да формират базата за по-нататъшно развитие.

Можете да участвате като споделяте. Може вашите мисли да станат идея, която друг да доразвие. Не разчитайте, обаче, на мен. Създайте собствени групи и форуми за взимане на решения и развийте идеята за Исократия в вашия район. Тези от вас, които искат да споделят с мен идеите си, могат да ми ги изпращат на suggestion@isokratia.com или да ги изпратите на посочения на уеб-сайта пощенски адрес, ако нямате Интернет достъп.

Когато ми изпращате идеите си, моля ви да ги формулирате кратко и ясно, за да редуцирате времето и средствата за преглеждането им. Ако имате идея, обсъдете я с някой друг или с групата си за решения. Оформете я и ми я изпратете. Мога да обещавам, че ще прегледам толкова от тях, колкото успея в рамките на човешките възможности. Ако обемът им е твърде голям, ще се опитам да намеря доброволец, а при необходимост и платен асистент, който да преглежда навреме предложенията ви.

Подчертавам, че най-големият принос, който можете да направите, е да помогнете за разпространението на Исократия.

Нещо повече, можете да създадете дискуссионни групи, в които независимо от мен да доразвиете и разпространите във вашия край идеята за Исократия. Ако необходимо и би улеснило нещата, сайтът на Исократия би могъл да се направи на няколко езика. Аз от своя страна бих приел помощта на онези, които могат да преведат Исократия на други езици. Ще положа всички усилия да публикувам на сайта, всички, достигнали до мен преводи.

Позволете ми да повтора. Разпространението и доразвитието на Исократия е най-големият принос. Да привлечете вашите колеги и приятели. Да споделите с тях мислите за Исократия, да ги помолите да участват в билютина. Това няма да ви

струва нищо, а от друга страна ще упражни маркетингов ефект, който ще ни помогне да натрупаме финансова преднина и да разпространим книгата сред онези, които нямат достъп до Интернет.

Нуждаем се от хора и средства, за да преведем книгата на други езици. Можете да спонсорирате или да убедите някой друг да спонсорира тази дейност. Можете самите вие да преведете книгата на родния си език и да ни изпратите копие, което да публикуваме на уеб-сайта.

Бърз преглед на основните начини за участие от страна на тези, които са достатъчно дръзки да прегърнат първи идеята за Исократия

Можете да участвате като лобирате в местните и националните си органи на управление за възприемане на Исократия. Можете да участвате като убедите собствената си политическа да възприеме исократичния принцип на вземане на решения. Ако успеете да го направите, приносът ви ще бъде наистина голям.

Ако сте поддръжник на някаква партия, можете да ѝ направите голяма услуга, като я убедите да възприеме принципа на Исократия; защото, ако партийният ви опонент ви изпревари, това може за дълго да ви избута встрани от политическата сцена. Точно така се случва през 19 век с Либералната партия в Англия, когато тя пропуска да приеме една нова социално политика, силно опонираща на Профсъюзите и широката общественост. Лейбъристката партия идва на власт и възприема въпросната политика. В резултат на това един век по-късно либералната партия си остава малцинство във Великобритания, докато лейбъристите управляват втори мандат с впечатляваща изборна победа.

Част 3

ИСО-ИКОНОМИКА/ИСОКРАТИЧНА ИКОНОМИКА

Исократичният потребител и пазарът

Потребителската сила и ограничителните практики

Исо-икономиката е съчетание между интересите на бизнеса и на потребителите. Досега бизнесът се възползваше от обединената покупателна сила на потребителите, за да реализира икономия от мащаба. Бизнесът има възможност да прехвърли върху потребителите част от тези реализирани ползи посредством пониски цени. Но истината е, че никоя компания не го прави, освен ако не е принудена от конкуренцията. В бъдеще можем да станем свидетели на това как потребителите реализират изгода от собствените си покупателни сили чрез различни средства. Или поне да използват обединената си покупателна сила, за се възползват от някои от ползите, реализирани при икономия от мащаба.

За тези, които не са запознати с икономията от мащаба, ще се опитам да я обясня по-просто: Исо-икономиката е движение към изравняване между продавача /предприемача/ и купувача /потребителя/. По настоящем, когато един магазин бъде отворен на даден място, той закупува количество стока, зависещо от броя на купувачите, които ще пазаруват в този магазин. Ако става въпрос за верига магазини, количеството закупена стока отговаря на общия брой на купувачите, които ще пазаруват от магазините на тази верига. Единичният магазин има ограничени покупателни способности, което резултира в ограничена покупателна сила на самия магазин по отношение на производители, търговци на едро, вносителите, дистрибутори и агенти.

Големите вериги магазини разполагат с комбинираната покупателна сила на милиони потребители и това им дава още по-голяма собствена покупателна

способност. По този начин те могат да закупват стока директно от производителите на изключително ниски цени. Направената икономия от закупната цена се усвоява от компанията, притежаваща магазина и само в редки случаи малка част от нея бива трансферирана към купувачите под формата на по-ниски крайни цени.

Когато купувачите решат, че трябва да се възползват от част от направената икономия от мащаба, те могат да принудят магазините да я споделят. Представете си, че жителите на даден град заедно решат да не пазаруват от даден магазин. Покупателната сила на магазина веднага ще падне на нула, защото той ще загуби клиентите си.

Точната форма, по която потребителите ще решат да се възползват от ефекта на комбинираната си покупателна сила може да бъде различна. Тук аз ще се опитам да дам само някои предложения. Процесът, структурата и дейностите за постигане на този ефект, ще нарека исо-икономика. Ще го нарека исо /равен/, защото постепенно предприемачът и производителят ще се приближат един до друг и ще изравнят силите си за разлика от положението при днешната капиталистическа система.

Същият основен и опростен принцип по-късно ще се разрасне и развие, докато обхване целия икономически сектор от производство, до търговия, услуги, банкиране и т.н.

Обобщено с прости думи, ако възприемем, че потребителите на дадено място, например една страна, решат да спрат да пазаруват в определен супермаркет, покупателните сили на този супермаркет веднага ще паднат. Следователно можем да заключим, огромната покупателна сила на днешните супермаркети, не би съществувала, ако потребителите решат да поемат контрол върху собствените си покупателни сили. По този начин може да се разсъждава и за всеки друг икономически сектор, който оперира на база търсене и предлагане.

Същото се наблюдава и в международната търговия. Когато лидерите на една страна договарят условия на търговия, тарифи и т.н., те използват не друго, а комбинираната покупателна сила на потребителите от страната. Когато Америка убеждава другите страни да премахнат или намалят вносните тарифи за американски стоки, те използват комбинираната покупателна сила на своите граждани. Когато Джордж Сорос купува или продава валута, той го прави, използвайки комбинираната покупателна сила на потребителите на услугите на неговата организация, за да инвестира в инвестиционните си фондове.

Саморазпределение на богатството

Развитието на исо-икономиката в крайна сметка ще доведе до споделяне и преразпределение на богатството. Исо-икономичният принцип ще се разрасне и ще достигне всички сектори на икономиката – локална, национална, глобална, стремяща се или достигаща равновесие между продавач и купувач. Да се надяваме.

Манипулация и експлоатация на потребителя

В днешно време потребителят систематично е подложен на манипулации и злоупотреби от икономическата система. Независимо от вида на системата – свободен пазар, социализъм или авторитаризъм, потребителят е икономически изолиран и навярно неспособен да изисква и спечели пропорционална икономическа полза от силата си. Единствената разлика между сегашните системи, е степента, до която потребителят е подложен на манипулация, експлоатация и злоупотреби. Потребителят, разбира се, не е някой друг освен широката общественост, включваща теб и мен. Подчиняването на един регион или страна и премахването на импортните ѝ тарифи по отношение на друга страна, засяга всички потребители по света.

Защо? Едни и същи продукти и услуги, произвеждани и дистрибутирани от едни и същи компании, се продават на различни цени в различни страни и региони. Ценовите разлики са толкова големи, че са напълно неприемливи. В днешно време можем да видим как един продукт се продава на значително по-ниска цена в страна с висок стандарт на живот, в сравнение със страна с нисък стандарт. Като махнем транспортните и тарифните разходи, ситуацията не се променя. Авторитарните

системи ще трябва да решат дали желаят да платят цената на това да се сринат или да изостанат чувствително.

Как да достигнем исо-икономиката - някои мисли

В бъдеще време ще станем свидетели на това как потребителите ще решават дали даден супермаркет ще съществува на тяхната територия или не, и то при напълно свободен локален, национален и глобален пазар. В бъдеще време ще станем свидетели на това как фиксираните или плаващи маржове на печалбата ще се договарят съвместно между потребители, доставчици и производители. При все това търговците ще трябва да уважават потребителя и да му предлагат по-ниски крайни цени.

Съдружие между потребители и предприемачи

Магазинът ще изпитва респект към силата на местните потребители. В противен случай, потребителите ще бъдат в състояние да направят този магазин нежелан на територията; ще имат право да му отнемат лиценза за дейност или да му наложат санкции. Днес подобни идеи може да изглеждат малко крайни. В близко бъдеще обаче, със сближаването на хората посредством информационните технологии, това може да се превърне в норма. Защо потребителите на едни и същи стоки трябва да плащат различни цени в различните държави, области и дори квартали?

Не след дълго ще станем свидетели как местни и национални потребители ще упражняват контрол върху собствените си покупателни сили. Местното население може да създаде доброволни комисии или да платят на външни консултанти, които да имат пълен достъп до покупните фактури на магазините, за да инспектират и проверят доставната цена по отношение на продажната цена и печалбата. Отчасти подобни функции изпълняват днешните антимонополни комисии.

Магазините на свой ред ще имат възможност да запазят по-висока печалба от по-ниски доставни цени, която ще бъде резултат от собствените им ефективност и усилия. Остатъка ще трябва да бъде прехвърлена на купувача. Или поне една справедлива част от печалбата трябва да бъде прехвърлена на потребителя посредством по-ниски крайни цени. Ползите във всеки отделен случай ще се оценяват поотделно.

В крайна сметка покупателната сила на магазините е всъщност покупателната сила на потребителите. В бъдеще предстои да видим как потребителите ще започнат да контролират тази сила чрез потребителски асоциации. Големите организации за продажба на дребно днес процъфтяват само благодарение на обединените сили на потребителите си, на консуматорите, на мен и теб.

3 юли 2002, 23:33ч

1 октомври 2002, 22:19ч

26 април 2004, 00:18ч

8 юли 2002 22:10ч

В ситуация, при която един магазин се опита да разшири маржа на печалбата си извън позволеното, потребителите ще имат различни начини за ответна реакция. Ето два от основните:

Първо, местното население бойкотира съвместно всички покупки от въпросния магазин. Магазинът няма да може да оцелее, ако злоупотребява с властта си за да си докарат допълнителна печалба. Предимството за магазините ще бъде, че ще действат в определени граници с гарантирана печалба и ще могат да планират инвестициите си.

Второ, един магазин може да се избере като нежелан за дадена територия и в такъв случай местните власти ще трябва да му отнемат лиценза

В бъдеще независими потребителски асоциации могат да бъдат създадени на местно, национално и глобално ниво. Пример за силата на потребителски бойкот е този с продажбата на нови коли в Обединеното кралство. Цените на новите коли в периода

2000/2001 са били с 90% по-високи от тези на същите коли в европейските държави. Това важи дори за коли, произведени в Англия.

След като производителите не последваха апела на потребителите да намалят цените, потребителската асоциация Уич призова към бойкот на покупката на нови коли. Един-двама производители, които намалиха продажните си цени, увеличиха продажбите си с 30-40%, докато останалите ги сведоха до нула. С разпространението на слуха, положението се влоши, докато се наложи Правителството да се намеси посредством министерството на Търговията и Индустрията със специфични насоки към автомобилните производители. Цените продължиха да падат.

Има множество примери за рестриктивни практики като тази, при която няколко големи супермаркети във Великобритания решават да изнудват доставчиците на зърнени закуски и да спрат доставките от тях, ако последните продължат да зареждат немска верига магазини, отваряща магазин във Великобритания. Причината е, че немските магазинни продават същите брандове на цени с 50% по-ниски от установените в Англия цени. Класически пример за неоправдано високи цени.

8th July 2002 23.27

Заплахата в днешната капиталистическа система

Големият въпрос, който запазва актуалността си е "Ще заработи ли свободният капиталистически пазар гладко някога?". Този въпрос поражда друг: "Може ли да съществува такова нещо като свободна капиталистическа система?". Не вярвам, че в настоящия ѝ вид е възможно.

В настоящия ѝ вид пазарната система в някои части на света е лишена от всякакви пазарни регулации, а в други страда от прекалено много такива. Пазарната намеса и регулации са неизбежни, ако не искаме да допуснем обратното връщане на света към олигархията, при която шепа хора управляват останалите, политически и икономически. Това могат да бъдат няколко човека или конгломерати корпорации, налагащи политиката си над масите; или няколко държави, налагащи политиката над други държави или останалия свят.

С малки изключения, светът в средата и втората половина на двадесети век, се раздели с империализма. Но сега сме изправени пред заплахата, ако не бъдем внимателни, да преживеем нова форма на империализма; нова форма на империи, мрачно заклеимени като вампири. Икономически империализъм чрез икономически империи. Глобални икономически вампири.

Глобалният феномен

В условията на икономически глобализъм ставаме свидетели на икономия от мащаба, на която липсва един важен елемент - елементът на мащабна политика. Свидетели сме как мултинационалните компании започват да диктуват политиката на правителствата. В отсъствието на подходяща мащабна политика, икономическата глобализация неизбежно ще доведе до собственото си унищожение. Вярвам, че глобализацията има още много да предложи за развитието на човечеството. Затова съм убеден в абсолютната необходимост от мащабна политика. Вярвам, че Исократия и исо-икономика могат да предложат тази мащабна политика, необходима за подобряването на живота на хората по света.

Ето защо съм убеден в необходимостта от някаква форма на превантивен или друг тип пазарен контрол. Тази необходимост наистина става неотменима по отношение на настоящата пазарна система. Дори смея да твърдя, че с оглед на човешката природа някаква форма на превантивен пазарен контрол ще бъде необходима

винаги. В противен случай винаги ще се намират няколко напреднали глобални икономики или глобални корпоративни гиганти, водещи играчи в новосформираната глобална икономика, които ще продължават да разстройват пазара и да затрудняват пазарното развитие.

Печалбата на такива организации винаги ще бъде сметка на сриването на по-малки икономики. Това на свой ред заплашва глобалната икономика, тъй като ефектът би се усетил навсякъде. Бих казал, че дори вече се усеща.

Вярвам, че ако не се вземат мерки и не бъде наложен баланс, ще се случи точно това. Подобно бездействие ще бъде най-голямата заплаха за колапса на свободната пазарна система. Бих искал да отворя скоби и да кажа, че навярно това което днес наричаме свободен капиталистически пазар, не съвпада понятието, влагано в същите думи преди няколко стотин години.

Системата се е развила и разгърнала, и най-малкото в напредналите западни държави е претърпяла метаморфози. Вярвам, че капитализмът или свободният пазар ще продължат да се развиват. Вече чуваме академиците да използват различни понятия като американски капитализъм, социалистически капитализъм и т.н. Успешен бизнес може да се изгради с минимум капитал, но с умения и ноухау. Последните могат да привлекат целия необходим капитал.

Свободната пазарна система вече не изисква абсолютното наличие на първоначален капитал за навлизане на пазара. Дори бих казал, че в много области днес капиталът далеч не е главният определящ фактор за пазарно проникване. Класически пример тук е Бил Гейтс и компанията му Майкрософт. Факторът, който спечели на Бил Гейтс световния пазар, беше неговото ноухау.

Можем да посочим още много примери за малки - средни пазарни играчи, които са навлезли на пазара, благодарение на знанията и уменията си, а капиталът е бил второстепенен елемент с далеч не толкова голямо значение. Това обаче беше само скоба и тази книга въобще няма да намерение да разсъждава върху новата форма на капиталистическата система.

27 април 2004, 00:41ч

Пазарната интервенция - национален и глобален път към исо-икономика

Тук трябва да направим разграничение между стабилизиращите и превантивни колективни мерки, целящи да предотвратят разрухата и мизерията от политически мотивираната пазарна намеса. Защото независимо дали е в затворената политическа система на бившия Съветски съюз или в една отворена икономика, политическата намеса може да има един и същ катастрофален ефект. Каква е ползата да лекуваш болестта, ако лекарството може да убие пациента?

Абсолютната власт, която настоящите демократични системи поверяват в ръцете на демократично избраните си лидери, често резултира в намесата на тези лидери в икономиката по политически причини. В миналото сме ставали свидетели на това как подобни политически мотивирани намеси са водили до тежки, болезнени и катастрофични икономически и социални кризи. За съжаление най-жестоките удари

от подобни пазарни намеси понасят винаги масите от хора, работещи в малките бизнес предприятия.

Примерите са много. Историята познава случай на лидери на страни със свободен пазар, които по политически причини редовно упражняват натиск върху пазара. Такъв е случаят с британската министър-председателка Маргарет Тачер, известна като желязната лейди, която се намесва както с икономически, така и политически средства.

Става въпрос за намеса по политически причини, която засяга пазара, както на национално, така и на международно ниво, дори води до войни от всякакъв характер - икономически, военни, граждански. Нейната неортодоксална, политически мотивирана пазарна намеса чрез екстремална монетарна политика причинява най-голямата икономическа депресия и дори стагнация във Великобритания след 1930г.

Тя кара британската общественост да преглътне лекарство, което не е просто горчиво. В много случаи то се отнася психологическо фатално. В други случаи е физически фатално. Милиони хора изгубват домовете си. Хиляди се самоубиват. През септември 2002 г е публикувана статистика, разкриваща че в годините на Тачър процентът на самоубийствата е най-висок. Съвпадение ли е това? Не мисля така. Аз живях през тези години. Бях пряк свидетел, усетих болката. Най-лошото на тези намеси беше, че не оставяха никаква надежда за пазара, а оттам и за отделния човек. Аз имах късмет да запазя дома си, като го дадох под наем и се преместих в по-малък апартамент. Да, в сравнение с милионите, които изгубиха домовете и най-ценните си вещи, аз имах късмет.

Като пряк резултат от подобни, бих ги нарекъл зловредни пазарни практики, британската здравно-осигурителна система, за която ни завиждаше целия свят, все още изживява катастрофични моменти. Хората все още умират заради разрушителното подценяване на здравните грижи. Националната здравно-осигурителна система на Великобритания днес се оценява по-ниско дори от тази на някои развиващи се страни, въпреки положителният принос на следващите правителства. При все това знаем, че Тачър имаше най-добри намерения. Това, което тя и нейните съветници не успяха да разберат, е че пазарът, колкото и да е толерантен, не прощава, и след като веднъж се обърне, много трудно се връща в първоначалното си положение.

Трябва да предотвратим повторението на подобни действия в бъдеще и вярвам, че Исократия в комбинация с исо-икономика може да предложи подобно решение.

Намесата на национално ниво се извършва посредством монетарна и фискална политика точно тези интервенционни политика доведоха до горчивата рецесия във Великобритания през 90-те. Лихвените проценти бяха използвани, за да се манипулира пазара. Милиони хора загубиха не само бизнеса си, но също и домовете си и най-ценните си притежания. Крайният ефект от тези политики беше малкото количество, спечелени и натрупани активи, взети от обикновените хора, по цена по-ниска от реалната им стойност. Страданието, довело до реални и психологически самоубийства, остави трайна следа върху много хора във Великобритания. Компании, които до неотдавна са процъфтявали, бяха превърнати в трупове.

На международно ниво отново виждаме огромна пряка намеса и влияние на чуждите инвестиции, камуфлажно замаскирани като регионални инициативи и конкуренция с цел привличане на инвестиции. Като пример можем да посочим японската автомобилна индустрии. Случаят, когато европейските държави се надпреварваха в усилията си да убедят японските производители да разположат заводите си на тяхна територия. Отново пример за интервенция на основата на монетарна политика като парични отстъпки, провизии, безплатни терени, данъчни облекчения и фискални

политики като дългосрочно освобождаване от данъци. Стига се дори до промени в трудовото законодателство, за да бъдат привлечени чужди инвеститори.

Във Великобритания беше променено трудовото законодателство, за да бъдат ограничени действията на Профсъюзите. Стачките бяха обявени за незаконни и направени почти невъзможни. Независимо, че в някои случаи тези действия са действително необходими заради екстремистките действия на някои профсъюзи през изминалите години, водещият мотив за промяна в закона е привличането на инвестиции чрез защита на капитала. В крайна сметка тези закони се превърнаха в определящ фактор, който привлече водещи японски производители да открият заводи във Великобритания, въпреки че трудовата производителност в кралството е в пъти по-ниска от тази в Германия.

Пазарната намеса не е монопол

Правителствата нямат монопол в разрушителната пазарна намеса. Екстремистките действия на профсъюзите от времето преди новите законови регулации са също пример за пазарна намеса. Кой плаща цената за тези намеси? Обикновените граждани.

Причината за вредната намеса може понякога да бъде комбинация от политически и икономически причини. Намеса на свободния пазар, повлияна от малцина. Случаят, за който веднага се досещам, е този при който Тони Блеър спря либерализирането на пазара на стари автомобили, зарад заплахи от страна на японските гиганти като Тойота и Нисан да преместят продукцията си от страната.

В резултат вместо пазарът да се отвори за свободен внос на стари и нови коли, беше въведена квота, ограничаваща вноса, осъществяван от лица извън завода производител до 50 броя от модел на година за новите автомобили и пълно ограничение за вноса на стари автомобили. Очевиден случай на нарушение на свободата на индивида. Очевиден случай на нарушаване на пазарната конкуренция. Очевиден случай на правителствена политико-икономическа намеса. Очевиден случай на отрицателна правителствена пазарна намеса, която доведе до изкуствено високи цени на автомобилната индустрия в кралството.

Жертва, както винаги, е потребителят и широката общественост. Английският потребител е наказан и принуден да заплаща по-високи цени в сравнение с европейските си съседи, дори за коли, произвеждани във Великобритания. Представете си какво би станало, ако хората имаха право да решат дали пазарният внос да бъде свободен или не. Едно исо-икономическо решение в ръцете на народа. Дали този народ би гласувал срещу собствените си средства?

Пазарна намеса на международната сцена

От друга страна международната пазарна намеса в националните икономики може да бъде погледната като инжектиране на огромни парични средства от страна на МВФ. Лек, еднакво необходим на болните и на здравите, тъй като спира заразата, преди да се разпространи.

Опрощаването на огромни национални дългове на изостаналите държави от страна на напредналите, също е форма на пазарна намеса. Това обаче е оздравителна намеса. Превантивна намеса, спираща срива на тези икономики и предотвратяваща катастрофичните резултати от хуманитарен и икономически характер за останалия свят. Тайната тук е да се избегнат онези политики на намеса, които са довели изостаналите икономики до ръба на разруха.

Днес правителството в САЩ проверява чрез пазарна намеса дали да разруши целостта на Майкрософт заради обвиненията за злоупотреба с монополна власт срещу компанията. Друг пример за оздравителна намеса, която цели да предпази потребителя от злоупотреба с монопол, ако обвиненията се окажат верни. Защото не всичко, което блести е злато.

В действителност знаем поне за четири случая, когато без намесата на монетарните власти, би се стигнало до международен финансов срив: 1982, 1987, 1994 и 1997. въпреки това международния контрол си остава недостатъчен и му липсва необходимата глобалност.

По време на криза международните финансови институции и националните монетарни власти си сътрудничат изцяло. Въпреки това не съществува международна централна банка, нито международен регулативен орган, които да кореспондират на съответните национални органи. Създаването на подобни институции и въвеждането на регулации няма да бъде лесно, разбира се. Широко прието е, че парите и кредитът са свързани с националния суверенитет и са национален прерогатив. Не би трябвало да бъде така обаче.

За съжаление при настоящата система отделните нации не са много склонни да си координират. Просто защото вярват, че всякакви международни регулации ще нарушат националния им суверенитет, което не е задължително. Не е задължително, ако имаме една глобална система като Исократия, която ще позволи и доведе до глобална исо-икономика в полза на целия свят. Такъв ход на регионално ниво направи ЕС с въвеждането на еврото и Европейската централна банка. Този пример може да бъде последван и разширен в глобален размер.

Например ролята и функциите на МВФ могат да бъдат променени, за да отговарят на новите глобални изисквания. Настоящите функции на МВФ и основната му мисия е запазване на международната банкова система, а не на глобалния финансов пазар. На МВФ в настоящата му форма му липсват ресурси, за да действа като глобална монетарно-стабилизираща сила.

Липсата на глобален орган, който да регулира финансовите пазари в комбинация с неадекватната мултивалутна система в глобалната икономика ще продължи да причинява финансови шокове, както в центъра, така и в периферията. Измененията на валутните курсове между трите водещи валути могат да причинят само допълнителни усложнения. Промяната в лихвените проценти и валутните курсове са проводник на финансови шокове.

Трябва само да си спомним международната дъгова криза от 1982, която беше предшествана от драстично покачване на лихвените проценти в САЩ. Азиатската криза от 1997, която беше следствие от покачването на щатския долар. Вътрешно европейската валутната криза от 1992, причинена от подобни валутно-курсови изменения между Германия и останалата част от Европа. По начало такива смущения в глобалната капиталистическа система и финансовите пазари имат пропорционално по-голям ефект в периферията, отколкото в центъра.

Както сме се уверили, не съществува такова нещо като свободен пазар

“Свободната” пазарна търговия е контролирана както в т.нар централизирани икономики като Китай, така и в т.нар свободни икономики. Така е и в напредналите западни държави, и в развиващите се азиатски страни, и в изостаналите. Недостатъците на капиталистическата или свободна пазарна система, винаги ще изискват някаква форма на пазарна намеса. Важното е да направим разграничение между оздравителна и разрушителна намеса. От значение е да насърчим оздравителната и да ограничим разрушителната, политически ръководена, основана на лични интереси намеса, която в икономическо отношение винаги ще бъде катастрофална.

1 октомври 2002, 23:55ч

2 октомври 2002, 23:02ч

13 октомври 2002, 23:25ч

30 април 2004, 00:40ч

Икономическите колонии срещу икономическите колонизатори – борбата за исо-икономика

С почти пълното изчезване на имериалистическия и политически колониализъм, все по-често се заговоря за едно ново явление – икономически колониализъм. Напредналите икономики от развития и развиващия се свят добиват пълен или

частичен контрол върху неразвитите икономики от третия свят. Парадоксът е, че икономическата колонизация на трети свят е единственият път за оцеляване на Третия свят – начин за предвиждане на сраните през етапите на развитие до развитост. Ако имат достатъчно късмет.

Още по-голям парадокс е фактът, че напредналите икономики и мултинационални компании вече се възползват от властта. Те я притежават и търсят начини да налагат правила и условия при настоящите неефективни регулативни органи, които защитават глобалните интереси. Тези небалансирани правила, условия и регулативни органи скоро ще станат причина за възхода на колонизираните икономики и превръщането им в конкуренти и колонизатори.

Независимо дали ще стане след няколко десетилетия или след няколко столетия, или дори хилядолетия днешните икономически империи ще се сринат или ще загубят мощта си. Подражавайки на икономическите империи, колониите ще се разраснат и ще увеличат икономическите си дейности икономическите колонии чрез мултинационалните компании и политическата власт постепенно ще се местят от държава на държава в търсене на по-евтини труд и ресурси.

С превръщането на колониите в развиващи се страни, броя на колониите ще намалява. Предишните икономически колонии ще се превърнат в развити икономики. Търсенето на нови колонии, евтин труд и материали ще нараства, докато предлагането ще се свива.

С намаляването на икономическите колонии, законите на търсенето и предлагането, ще ги приближат все повече и повече до развитите държави. Или както казват някой, ще ги приближат до центъра. Законите на търсенето и предлагането ще причинят обратна колонизация. В някои отношения ние вече ставаме свидетели на това явление. Азиатските икономически колонии започнаха да местят производството си в някои от развитите икономически колонизатори. Японските автомобилпроизводители построиха заводи в страни от ЕС и САЩ.

С прихода от чужда икономическа дейност икономически колонии като Гърция, България, Кипър, някои Далечноизточни държави, Хонг Конг и т.н. направиха инвестиции в други държави, което превърна самите тях в колонизатори. Цената на труда в тях се покачи, принуждавайки напредналите държави да преместят трудоемката си продукция в други страни като Румъния, Мароко, Сирия, Турция, Русия, Тайланд, Филипините и Китай.

Днес виждаме бившите колонии Гърция и Кипър да търсят евтина работна ръка по подобие на икономическите колонизатори. Те местят собствената си продукция в по-ниско платени страни като България, Румъния, Сирия и Русия. Докато само допреди 20 години Гърция и Кипър бяха страни с евтин труд, днес те започнаха да се превърнат в колонизатори. Същото се случва с азиатските държави и по целия свят.

Азиатските компании например местят продукцията си от доскоро ниско платените азиатски държави в считаните за високо платени икономики като Великобритания, Испания и Германия. Най-големите инвестиции в автомобилната индустрия на Великобритания идват от Япония. Нещо, което би било немислимо само до преди две десетилетия, днес е факт. Ставаме ли свидетели на обратна колонизация?

Японски компании като Нисан, Хонда и Тойота притежават сега половината от заводите за коли във Великобритания /ако не и повече/. Ставаме ли свидетели на класически пример на превръщане на икономическите колонизатори в икономически колонии? Колкото повече се покачват цените в една напреднала икономика, толкова повече тя се приближава до разрухата, защото гражданите ѝ насочват покупателните си сили към други страни. Рано или късно други страни ще започнат

на свой ред да контролират средствата за производство на напредналите икономики с разрушени индустрии.

Икономическите колонизатори трябва пряко и косвено да поддържат предимствата си, за да са сигурни, че икономическите колонии ще си останат такива. В крайна сметка обаче, пазарът на евтина работна ръка неминуемо ще се изравни с този на високоплатената. Чрез собствени технологии или богатството на природните си ресурси, икономическите колонии ще развият икономиките и инфраструктурата си.

След получаването на политическа независимост някои бивши колонии, не само настигнаха империите, но дори ги изпревариха и станаха по-могъщи. Например само до преди няколко години Америка беше британска политическа и европейска икономическа колония. Сега тя е световна супер сила, както на икономическия, така и на военния фронт; сила, която кара европейските държави да изглеждат като джуджета на глобалната сцена. Колонизираните се превърнаха в колонизатори. Кои ще бъдат следващите колонизатори? Дори още по-добре би било да попитаме: трябва ли да има следващи?

Европейските икономики се разтреперват всеки път, когато американската икономика изпитва някакви затруднения. Разбира се, точно поради тази причина европейците достигнаха до идеята за Европейската икономическа общност. Защото те бяха избутани встрани. Защото бяха изтласкани от центъра в периферията. Защото най-голямата им колония се превърна в техен колонизатор. И съвсем нормално, европейците искат да си върнат властта над Америка в дългосрочен период.

След това идват икономиките на Бразилия и Мексико, които станаха по-могъщи от бившия си владетел Испания. Друга бивша британска колония /Индия и Пакистан/, макар и все още непревърнала се в икономически колонизатор, се присъедини към семейството на ядрените сили. Примерите са безкрайни, ако се огледаме.

Колонизацията на отделна индустрия в страна-колонизатор от нейна колония

Турция срещу Германия. Дълго време Турция беше германска икономическа колония, заради близостта си, евтината си работна ръка и природните си ресурси. НАК беше световен лидер в производството на платове и покриваше всички сектори на индустрията. В едни момент, въпреки, че производството се извършваше на смени 24 часа, разстоянието между поръчката и доставката беше 6 месеца. Тогава започна инвестирането в Турция. По ирония на съдбата тези първоначални инвестиции бяха извършени от Германия, въпреки че скоро я последваха и други страни.

В последствие Турция започна да произвежда платове като европейския лидер Германия на по-ниска от половин цена. Дори още по-далновидно Турция мобилизира големия си ниско-платен пазар на труда и започна да произвежда готови облекла. Това доведе до големи икономии от транспорт, тъй като необработената продукция под формата на плат можеше да се доставя директно в завода вместо да обикаля из Европа и да се връща обратно в Турция.

Резултатът беше разруха на германската индустрия за платове. Гиганти като НАК обявиха банкрут, докато други, за да оцелеят преместиха продукцията си в Турция. Икономическа колония в една индустрия се развива, разрушава индустрията на колонизатора си и я завладява. Малка трансформация в борбата за исо-икономика.

Всички напреднали днес икономики под една или друга форма практикуват икономически колониализъм /някой го наричат империализъм/. Тези икономики

разчитат много на евтините стоки и природни ресурси, които , които получават от т.нар Трети свят, от неразвитите и развиващите се страни. Икономическият колониализъм не се интересува от глобалната икономика

Икономическият империализъм не винаги е негативен и понякога дори е доста необходим за развитието на бедените и изоставани страни. Икономическата колонизация няма формата и характера на империализма. Инвестирането в една ниско-платена икономика може да бъде ситуация, от която да печелят и двете страни. Това е, което исо-икономиката ще окуражава и поддържа: двойно печеливша ситуация.

Погледнат в перспектива, фактът, че днешните напреднали икономики разчитат на ниските цени на икономическите колонии, означава, че последните биват изкуствено подхранвани. Но самите напреднали икономики не успяват да разберат, че те самите разчитат на изкуствено създадени основи.

Защото ниските цени на ресурсите, включително на човешките ресурси не могат да останат такива завинаги. В крайна сметка страните по света ще станат достатъчно силни икономически, за да не разчитат на няколкото напреднали държави като групата на седемте /понастоящем осемте/. Преди няколко години аз предсказах, че Китай ще се превърне в световен лидер. През 1999 това се случи. Китай стана още един член на групата на седемте икономически сили. Още един член, споделящ исо-икономика. Кой ще бъде следващия?

Скоро и други ще станат самостоятелни икономически сили. Скоро и други ще бъдат също толкова силни, ако не и по-силни от групата на осемте. Русия, въпреки икономическата си разруха, поставя основите. Веднъж след като поставят началото, тези страни скоро ще се превърнат в икономически супер сили, защото притежават много от необходимите ресурси като технология и природни богатства. Европейският съюз вече чука на вратата на Русия.

Друга страна с висок потенциал да стане икономическа сила е Турция. След като веднъж се присъедини към ЕС, /което доколкото разбирам е само въпрос на време/, страната ще бъде поставена на пътя на икономическото развитие. Дори сега инвестиционният поток набира скорост в Турция. Тези инвестиции в съчетание с природните ресурси и геополитическото положение ще позволят на Турция да прави не стъпки, а скокове напред към това да стане икономическа сила.

15 юли 2002, 23:35ч

19 юли 2002 00:05ч

14 октомври 2002 00:45ч

до тук 1 май 2004 02:17ч

Прекият потребител – глобално пазаруване

Тъй като все повече и повече потребители от страни с високи цени и напреднали икономики започват да пазаруват директно в страните с ниски цени, търсенето на техните вътрешни пазари ще падне. Ако търсенето падне достатъчно много, знаем какво ще последва. Не е нужно да се стига до икономическа криза или депресия, до каквито се е стигало в миналото. Възможно е в някои сектори да се наблюдава икономически растеж, докато други изпадат в криза. Това няма да се случи изведнъж, но процесът вече е започнал постепенно да напредва. Силата на потребителите разтваря крилата си към исо-икономиката.

Глобализация срещу местни практики

Вече виждаме малки признаци на изместване на търсенето. Високите цени в Япония доведоха до определен спад на търсенето и срив на финансовия пазар. Спадналото доверие на потребителите принуди японската икономика, наричана доскоро икономика-чудо, не просто да падне на колене, но направо да се търкаля по земята.

Стигна се до невероятната ситуация, при която за да съживи икономиката, държавата дори предлагаше пари в брой на гражданите, за да пазаруват. Ситуация, която принуди някои от японските мултинационални компании да изоставят традиционните си ценности до такава степен, че те дори назначиха американски мениджъри. Точно обратна политика на тази, при която японците изнасяха мениджърски и производствени умения.

Износ на евтини природни ресурси

Износът на евтини природни ресурси към напредналите икономики с високо потребление може да продължи само, докато потребностите на последните бъдат задоволени. Търсенето ще се покачва, а след това рязко ще падне. Резултатът ще бъде катастрофален за изнасящите държави. Класически пример тук е този със стоманената индустрия на Япония. В продължение на 30 години чрез специални договори по-голямата част от японската стомана се изнасяше за САЩ. Америка купуваше стоманата на изключително ниски цени, което оставяше Япония с погрешното впечатление, че търсенето няма да спре никога. Веднага щом САЩ изгради цялата си инфраструктура с евтината японска стомана, търсенето секна изведнъж. Основният потребител на японска стомана изведнъж престана да съществува.

В съчетание с намаленото търсене от страна на САЩ, японската стоманена индустрия получи и втори удар. САЩ наложи вносни мита на японската стомана, за да защити домашната си продукция. Така по трудния път Япония се учи и опитва бързо да разшири броя на потребителите си, а не да разчита на една или на група от икономики за износа на японски продукти и услуги. Това ще донесе много изгоди и на други икономики по света. Ще повтори ли Япония грешката си отново? Или ще тръгне към глобален исо-икономически модел?

Експорт на евтини стоки

В Европа започват да са се наблюдават първите признаци на срив на автомобилния пазар на нови и употребявани коли, заради евтиния внос от Япония. Японската икономическа криза доведе до срив в цените на употребяваните им коли – милиони автомобили бяха продадени на търг из цялата страна за част от пазарната им стойност.

Тъй като това бяха коли с десен волан, те покачиха търсенето в страни с дясно каране като Великобритания, Нова Зеландия, Кипър и някои Азиатски страни. В резултат икономическата дейност на пазарите в тези страни пое посока надолу и отбеляза 90% спад в малки икономики като Кипър. В разстояние на една-две години пазарът на употребявани коли също се срина под влияние на евтиния японски износ.

На пазара на употребявани коли се извършиха големи преобразования. На пазара на нови и употребявани коли във Великобритания и на пазара на нови коли в Европа цените паднаха под нивата от 97/98 година заради т.нар сив внос от страни като Япония. В резултат търсенето на местна продукция спадна рязко и цените се сринаха, принуждавайки някои заводи да прекратят производството си, а други бяха заплашени да го направят, както е случаят с Роувър, притежаван понастоящем от БМВ. Роувър съкрати хиляди работни места и спечели временно помилване от финансовата инжекция на правителствените фондове.

Правителството на Блеър бързо отговори на натиска от страна на лоби групите, представляващи големите инвеститори в автомобилната индустрия като Тойота и Нисан, като наложи ограничение на броя на директно внесените от Япония коли. Държавната намеса не може да продължава вечно. Изкуствените регулации рано или късно ще бъдат пометени от пазарните сили.

Изкуственият протекционизъм винаги има кратък живот. С намесата на ЕС Обединеното кралство ще бъде принудено да отвори пазара си, което от своя страна ще доведе до намаление на крайните цени. Точно това се случва в момента. В резултат, сектори от британската икономика биват колонизирани от други икономики.

По ирония на съдбата това е единственият начин за сигурно оцеляване на британската икономика – да позволи частична пазарна колонизация или да се изправи пред пълната разруха на цели стопански сектори. В този смисъл Великобритания имаше известен късмет или може би прояви далновидност като не позволи на гигантите в автомобилната индустрия да изчезнат, защото в противен случай тежестта за останалата част на британската икономика би била непоносима.

Докато продължават тези ценови изменения, промени в търсенето и потреблението, цените в напредналите икономики ще продължават да падат, а изостаналите да се покачват. Особено, когато цените се изчисляват цялостно т.е. включвайки дистрибуционни, транспортни и тарифни разходи. Това неизбежно ще доведе до премахване на ценовите разлики между напредналите и изостаналите държави.

Неотдавна /на 18 юли 2002/ беше публикувано решението на ЕС, което позволява свободен внос на коли на по-ниски цени, но след три-годишно отлагане поради натиска на авто-производителите.

Максимизиране на печалбата срещу социални ценности

Много топ икономисти и финансови специалисти продължават да ни повтарят, че максимизирането на печалбата е основната цел на отворения пазар. Това поведение следва диктата на личната полза. Въпреки това многократно е доказвано, че максимизирането на печалбата не трябва да бъде водеща цел. Има доста други възможности. Социалните ценности не могат да бъдат измервани с парични стойности. Отказвам да приема, че не съществува друг измерител на щастието и успеха, различен от парите.

Вярвам, че еуфоричното чувство, което може да бъде извлечено от социално управленската система Исократия и исо-икономика ще донесат истинско щастие на всички граждани. Между максимизирането на печалбата и социалните ценности може да бъде открит баланс, но само, когато хората, чийто живот е засегнат от този баланс, са ангажирани в процеса за взимане на решение; когато широката общественост решава, относно онова, което засяга живота ѝ. Когато широката общественост започне да зачита мотивите за печалба на бизнеса. Когато бизнесът и обществото започнат взаимно да уважават правата си.

Това може да се случи само при принципите на Исократия и исо-икономика. Може да се каже, че конкуренцията ще нарасне, защото при исократичната система, тя ще вземе под внимание не само крайния потребител, но и не-потребителя, и въобще цялата общественост. Например свидетели сме на конкуренцията между органичната и неорганична храна. Предполага се, че производителите на органична храна взимат под внимание ценностите, грижите и здравето на потребителя.

Напредналите икономики – мултинационално и глобално равновесие

Равновесието няма да бъде възможно, докато концепцията за отворено общество се практикува частично по света. Противоречията произтичат от факта, че докато напредналите икономики открито прокламират отвореното общество, те едновременно с това се превръщат в инструменти за потискане на този тип общество в периферните части на света. Тук трябва да си зададем въпроса защо периферията трябва да е по-малко демократична от напредналите западни икономики? Кой контролира демократизацията? Самите страни от периферията или западните икономики? Религията или културата? Или мултинационалните компании? Рано или късно глобалната исо-икономика ще установи баланс.

Вярвам, че ако им бъде позволено икономическите империи никога не биха отслабили примката около икономическите колонии и винаги ще държат слаби и под контрол. Един предубедено регулиран пазар ще помогне на силните да стават по-силни, а на слабите по-слаби. Ето защо Исократия в еднаква степен на глобалната и на локалната, на регионалната и на националната, на политическата и на икономическата сцена.

Компаниите на кои държави например са в състояние да погълнат компании на чужди държави чрез изкупувания? Банките на кои държави могат да придобият контрол върху банките на други държави? Възможно ли е банките на някоя развиваща се държава в Африка да погълнат някоя европейска банка или по-скоро европейските банки са тези, които упражняват контрол върху цели райони в Африка?

Всички по света осъзнават необходимостта от по-голямо глобално сътрудничество. Хората бързо се учат да правят разлика между индивидуалното и колективното взимане на решения. Исократичната система ще позволи глобалното сътрудничество по света..

Можем да посочим като пример екологичните организации, които си сътрудничат по света. Друг пример е необходимостта да се предотвратят или спрат войни по света. Необходимостта от обединяване на общности какъвто беше случая с Източна и Западна Германия и течащия в момента процес на обединение на Северна и Южна Корея. Необходимо е да се стабилизират икономиките в конфликтните точки по света, да се преустанови изчерпването на природните ресурси, като например ресурсите от риба чрез доброволно сътрудничество за ограничаване на незаконния риболов. Примерите са твърде много и ще продължат да се увеличават с разширяването на глобализацията.

Глобалният гражданин ще демонстрира желание и готовност да сътрудничи. Процесът вече е започнал. Ние вече наблюдаваме промяна в отношението. Тази промяна в крайна сметка неизбежно ще резултира в промяна на политиките. Избраните представители ще бъдат принудени в резултат да прилагат политиката, за която глобалните граждани настояват.

В момента се намираме в ранните етапи на глобални общество, базирано на глобална икономическа активност. Но все още сме част от общество където вземането на решения се определя от национални прерогативи, без достатъчно да се съобрази глобалния ефект.

Вие можете да вземете участие! Вашето участие!

Тези от вас, които са съгласни с принципите на Исократия и биха желали да станат с приноса си част от нея, могат да го направят по редица начини. Развитието и разпространението на исократичната идея, е най-големият принос, който можете да

осъществите. Бихте могли да посветите време и усилия на възприемането, разпространението, завършването и установяването на Исократия като нова, обществено-управлявана система във вашата страна.

Ако можете да си го позволите и чувствате необходимост да го направите, можете да помогнете с финансови средства. Ако вярвате, че Исократия предлага ценност за мнозина, чувствайте се свободни да я подкрепите финансово с каквато и да е сума. Аз не определям цена на тази книга. Предлагам я безплатно, но ще приема доброволни средства от всеки, който може да си го позволи. Ще научите как да направите това на уеб-сайта www.isokratia.com.

Друг чудесен начин да се включите е като се абонирате за билютина Исократия. Дори не е необходимо да плащате абонаментна такса. Електронното издание ще се разпространява напълно безплатно по и-мейл от newsletter@isokratia.com За повече информация посетете сайта www.isokratia.com. За абонамент по стандартната поща, можете да изпратите заявка на адреса, който ще посочим на сайта, веднага щом имаме възможността да издаваме и разпространяваме билютина на хартиен носител.

Пощенските и административни разходи за хартиеното издание ще зависят от съответния район, в който живеете. Но ако нямате Интернет достъп и не можете да посрещнете финансовите разходи за абонамент, не се тревожете. Ние ще направим всичко възможно да ви снабдяваме с безплатни копия, като открием спонсори, които да покриват пощенските и административни такси. Вие можете да участвате като откриете и привлечете подобни спонсори. Това могат да бъдат вашите работодатели, приятели, местни организации и т.н. Само ги насочите към нашия сайт или им дайте пощенския ни адрес. Навярно бихте могли да убедите и местната пощенска служба да разпространява безплатно билютина на Исократия за тези, които нямат средствата да покриват пощенската такса.

Можете да допринесете с мисли и идеи в специфични експертни области. Една добре обмислена идея или предложение е добре дошла от всеки. Ако не сте професионалист в дадена област, запомнете, че не е необходимо човек да е академик, за да има добри идеи. Най-добре идеи, разбира се, се раждат от съвместното усилие на сърцето и мозъка. Нека не забравяме, че зад всеки изобретателски импулс се крие една необходимост. Вашата необходимост да вземете участие може да бъде извор на много мисли и идеи, които да формират базата за по-нататъшно развитие.

Можете да участвате като споделяте. Може вашите мисли да станат идея, която друг да доразвие. Не разчитайте, обаче, на мен. Създайте собствени групи и форуми за взимане на решения и развийте идеята за Исократия в вашия район. Тези от вас, които искат да споделят с мен идеите си, могат да ми ги изпращат на suggestion@isokratia.com или да ги изпратите на посочения на уеб-сайта пощенски адрес, ако нямате Интернет достъп.

Когато ми изпращате идеите си, моля ви да ги формулирате кратко и ясно, за да редуцирате времето и средствата за преглеждането им. Ако имате идея, обсъдете я с някой друг или с групата си за решения. Оформете я и ми я изпратете. Мога да обещавам, че ще прегледам толкова от тях, колкото успея в рамките на човешките възможности. Ако обемът им е твърде голям, ще се опитам да намеря доброволец, а при необходимост и платен асистент, който да преглежда навреме предложенията ви.

Подчертавам, че най-големият принос, който можете да направите, е да помогнете за разпространението на Исократия.

Нещо повече, можете да създадете дискуссионни групи, в които независимо от мен да доразвиете и разпространите във вашия край идеята за Исократия. Ако е необходимо и би улеснило нещата, сайтът на Исократия би могъл да се направи на няколко езика. Аз от своя страна бих приел помощта на онези, които могат да преведат Исократия на други езици. Ще положа всички усилия да публикувам на сайта, всички, достигнали до мен преводи.

Позволете ми да повторя. Разпространението и доразвитието на Исократия е най-големият принос. Да привлечете вашите колеги и приятели. Да споделите с тях мислите за Исократия, да ги помолите да участват в билютина. Това няма да ви струва нищо, а от друга страна ще упражни маркетингов ефект, който ще ни помогне да натрупаме финансова преднина и да разпространим книгата сред онези, които нямат достъп до Интернет.

Нуждаем се от хора и средства, за да преведем книгата на други езици. Можете да спонсорирате или да убедите някой друг да спонсорира тази дейност. Можете самите вие да преведете книгата на родния си език и да ни изпратите копие, което да публикуваме на веб-сайта.

Бърз преглед на основните начини за участие от страна на тези, които са достатъчно дръзки да прегърнат първи идеята за Исократия

Можете да участвате като лобирате в местните и националните си органи на управление за възприемане на Исократия. Можете да участвате като убедите собствената си политическа партия да възприеме исократичния принцип на вземане на решения. Ако успеете да го направите, приносът ви ще бъде наистина голям.

Ако сте поддръжник на някаква партия, можете да ѝ направите голяма услуга, като я убедите да възприеме принципа на Исократия; защото, ако партийният ви опонент ви изпревари, това може за дълго да ви избути встрани от политическата сцена. Точно така се случва през 19 век с Либералната партия в Англия, когато тя пропуска да приеме една нова социално политика, силно опонираща на Профсъюзите и широката общественост. Лейбъристите идва на власт и възприема въпросната политика. В резултат на това един век по-късно либералната партия си остава малцинство във Великобритания, докато лейбъристите управляват втори мандат с впечатляваща изборна победа.

4 част

ГЛОБАЛНА ИСОКРАТИЯ

Глобалната политическа арена

Всички днес говорят за формиращата се глобална икономика. Рядко се споменава за формиращото се глобално общество. А точно там трябва да съсредоточим вниманието си. Нужно е да се фокусираме върху глобалното общество, което се формира в момента от отделни индивиди, доброволни организации, търговски сдружения, правителства и регионални организации. Без съществуването на глобално човешко общество, никога няма да е възможно изграждането на стабилна глобална икономика.

Говоря за глобално човешко общество, защото сме свикнали, когато говорим за глобализацията, винаги да имаме предвид глобалния пазар, глобалната икономика,

глобалната търговия, финансовите сделки. Човечеството изглежда забравя или пренебрегва най-важния фактор за глобализацията – формирането на глобално общество. Не е трудно да докажем това. Вижте медиите – от вестниците и специализираните списания, до телевизионните новини, документалните филми и Интернет – навсякъде се дискутират всички фактори за глобалното общество, освен човешкият.

Но точно глобалната икономика и пазарната търговия са факторите, които ще ни отведат, независимо дали го желаем, до човешкия фактор на глобалното общество. Без развитие на глобалната икономика, не би могло да се стигне до повишаване на глобалния стандарт на живот. Без напредъка на глобалната икономика, болшинството от глобалното общество ще бъде обречено на безнадеждно страдание. Затова нашето внимание трябва да бъде насочено основно към човешкия фактор на глобализацията, а след това към икономическия и останалите фактори.

След като веднъж обърнем внимание, ще установим, че глобалното общество е наистина в процес на формиране. Установили този факт, ще проумеем, че е необходима глобална политическа и социално управленска система. Никоя от сега съществуващите системи не е в състояние да служи на такова глобално общество. Глобалната Исократия предлага решение. Тя е основата, върху която глобалната система, може да бъде построена и да носи полза на всички.

Какво е глобалната Исократия?

Глобалната Исократия е продължение на националната. Същите принципи, но пренесени на глобално ниво. В условията на глобална Исократия решенията ще се взимат от глобалния гражданин и ще се изпълняват от исократични органи на управление. Исократичните глобални Обединени нации ще имат реална власт. В глобалния исократичен Съвет по сигурността ще членуват всички, а не само няколко суперсили. Глобален исократичен здравен съвет, глобален исократичен съвет за борба с престъпността и прилагане на закона. Глобален екологичен съвет с реална и приложима власт. Без отделни страни с право на вето. Без възможности за злоупотреба от страна на отделни държави.

Властта за взимане на решения винаги ще принадлежи на народа, а не на правителствените олигарси или техните избраници.

Органите на изпълнение да бъдат независими. След като веднъж народът вземе някакво решение, независимо дали е военно, гражданско или комбинация от двете, тези органи ще го изпълнят, без отделна страна или група страни да имат право да им попречат.

За тази цел изпълнителите, или по-точно изпълнителните органи, независимо дали са военни, полицейски или други, трябва да имат постоянен състав от войници, полицаи, съдии и т.н. Този персонал трябва да е съставен от граждани от целия свят с пропорционално участие на всеки район и страна. По този начин ще се избегне влиянието и намесата на отделна държава. Ще се избегне или изцяло ще се елиминира възможността отделна държава или група от държави да влияят на глобалния вот посредством международен орган като Обединените Нации.

Никоя отделна страна или група страни няма да може да оказва натиск или намеса върху друга страна без разрешение от глобалното общество; и също толкова важно, никоя отделна страна или група страни няма да има право да се въздържа от подобни действия, ако това е постановено от глобалното общество.

Финансирането на подобни организации може да бъде уредено по много начини – под формата на държавни контрибуции и глобални данъци. Всяка страна член ще изплаща годишни контрибуции, пропорционални на броя на населението или някакъв друг определен критерий. Ако някоя страна престане да внася частта си, членството ѝ автоматично ще се прекратява и правата ѝ ще се отнемат.

Икономически слабите държави може да бъдат временно освободени от финансовия товар на парични вноски за поддържане на международните органи, докато икономиките им се хармонизират с тези на останалите страни членки. От тези страни

обаче ще се очаква да се включват с природни и човешки ресурси, както и под каквато друга форма имат възможност.

Членството в тези международни органи ще бъде възможно само за исократични и демократични страни, както и за такива, които дадат убедителни доказателства, че са в процес на преход към Исократия или демокрация. Страни, които нямат финансова или техническа възможност, но желаят да прилагат исократичната система, ще могат да получават финансови субсидии и указания, за да въведат глобална електронна исократична система за гласуване.

Ако народът на една страна желае исократична система, а местният режим се противопоставя, на каквото и да е основание, международният регулативен орган ще бъде задължен първо да постави проблема на гласуване, и ако вотът е срещу управляващия режим, да предприеме действия за премахването му. Възможните действия са финансово или търговско ембарго, а след определено време, ако е необходимо и гласувано от глобалните гласоподаватели, дори военни действия.

Трябва да се полагат грижи за широката публика. Дългосрочни санкции от финансово или друго естество в крайна сметка наказват обществото, а не политическите лидери. Трябва да се спре практиката, при която народът на една страна бива доведен до мизерия, само защото международната общност се бори с лидера на този народ. За това може би най-доброто лекарство е бързата и решителна намеса на сила, насочена директно в целта. И то единствено след пълно одобрение от исократичните Обединени Нации, чийто членове ще гласуват според желанията на гласоподавателите от страните, които представляват.

При настоящата организация на Обединените Нации налагането на санкции и ембарго е много лесно и в същото време може а бъде изключително неефективно. Ще ви дам пример: според Хералд Трибюн от 23 януари 2001г през 2001г САЩ налагат санкции под една или друга форма на 75 от общо 193 страни членки на ООН. Причините варират от нарушения на човешките права и военни злоупотреби до трафик на наркотици, лъжливи етикети на консерви с риба тон, тарифи и т.н. Тук аз не оспорвам валидността на тези санкции, а посочвам факти, които често обягват на широката общественост.

Искам още веднъж да подчертая, че подобни действия могат да бъдат допуснати само когато народът на дадена страна желае Исократия, а не когато останалата част от глобалното общество я изисква. Ако народът на една страна със свободния си глас /следен от глобални агенции/ законно избере представители, които международната общност не одобрява, тя ще трябва да се съобрази, да уважава и подкрепя народния избор.

На страните с недемократичен или неисократичен режим трябва да се дава разумен срок за преминаване от диктаторска или автократична система към исократична. Времето за преход трябва да бъде достатъчно за постепенната исократизация на страната и пълното въвеждане на системата.

Аз лично вярвам, че колкото по-рано, толкова по-добре. Вярвам, че ако на хората, независимо дали те са образовани или не, бъдат изложени аргументите за и против, те ще са в състояние да формират вярно решение в процеса на гласуване. Бих предпочел погрешни решения, взети от един цял, добре информиран народ, отколкото от неколцина избраници, решаващи от името на милиони и милиарди хора.

Необходимостта от съвместима глобална социално-управленска система

С разрастването на глобалното поведение нараства и необходимостта от съвместима глобална политическа система. Вярвам, че принципите на отвореното общество в дух на взаимопомощ вече са породили общите ценности, които формират гръбнака на глобалното общество. Течението набира скорост и не може да бъде спряно. Това глобално течение обаче трябва да бъде направлявано, за да се избегнат катастрофи и а се постигне всеобща изгода.

Преди да навлезем по-дълбоко в изискванията и механизмите на глобалната Исократия, нека хвърлим бърз поглед върху широко дискутираните настоящи проблеми - другите причини, поради които се нуждаем от глобална управленска система. Ще цитирам Джордж Сорос в "Кризата на капитализма": "Ако на пазарните сили, дори на чисто икономическата и финансова сцена, бъде дадена пълна власт, това ще породни хаос и ще доведе в крайна сметка до срив на глобалната капиталистическа система". Сливът на системата, независимо дали е породен от прекалено много регулаторни намеси или от пълно разчитане на пазарните сили, може да доведе единствено да катастрофален резултат.

В условията на икономическа глобализация ставаме свидетели на икономика от мащаба, на която липсва един основен елемент. Елементът на политика от мащаба. Намираме се в ранните етапи на правителствена политика, диктувана от мултинационалните компании. При отсъствието на подходяща политическа система, икономическата глобализация неизбежно ще доведе до провал на глобализацията. Вярвам, че глобализацията има твърде много да предложи за човешкото развитие. Затова вярвам, че политика от мащаба е абсолютно необходима. Също така вярвам, че Исократия е единствената система, способна да предложи подобна политика - както в областта на социалното управление, така и в областта на глобалната икономика от мащаба.

Настоящите заплахи пред глобалната икономика

Политическата и икономическата система винаги вървят ръка за ръка. Светът е ставал свидетел на големи разрушения - катастрофи, в които са умирали милиони, а коренът е бил просто финансова криза. В някои случаи подобни катастрофи са били причинявани от финансов колапс и са водили до най-болезнени брожения и радикални промени в историята на човечеството. Пример за това може да бъде Втората Световна Война, която в крайна сметка е породена от финансовия колапс на германската пазарна система. Добре известен факт е, че колапсът на немската икономика води до катастрофа и нестабилност, които на свой ред стават причина за идването на Хитлер на власт.

В това отношение твърденията на Джордж Сорос са абсолютно верни и в двете посоки - както по отношение на времето, така и по отношение на причината; както за миналото, така и за бъдещето. Абсолютното разчитане на пазарните сили или прекалената намеса и игра с тях, могат да бъдат причина за катастрофа. Човешкото общество е преживяло миналото и е платило висока цена и непоносима болка. Нека внимаваме в бъдеще, за да избегнем подобни катастрофи. Нека се поучим от миналото и избегнем допускането на същите грешки.

Глобалният проблем днес

Няма да преувелича, ако кажа, че една финансова криза е в състояние да помете глобалния отворен пазар и самата капиталистическа система, каквато я познаваме днес. Както знаем, това се е случвало преди. И затова човечеството днес, повече от всякога, се нуждае от концепция за отвореното общество. Проблемът, пред който сме изправени днес е, че се опитваме да построим глобална икономика, без да имаме съответстваща социално-управленска политическа система, която да подкрепи подобни глобални измерения.

За да можем наистина да стабилизираме и регулираме една глобална икономика, се нуждаем от някакъв вид глобална управленска система за взимане на решения. Накратко, нуждаем се от подкрепата на глобалното общество. Тук точно се намесва глобалната Исократия. Исократия е новата глобална обществено управленска система, която ще позволи взимането на глобални политически решения, служещи на нуждите на глобалната икономика, като в същото време служат на нуждите на истински отвореното глобално общество.

Може да се каже, че се нуждаем от политико-социална управленска система, която да синхронизира националните и международни социални управления и съответните им политики. Това не може да е нищо друго освен глобалната исократична система. Ние се приближаваме бързо до глобално общество с глобална икономика. А това общество се нуждае от универсални ценности, които да го обединяват. Исократичната система, чийто принципи се прилагат на всички нива, отговаря на

тези условия. Настоящото социално управление на представителната демокрация става все по-несъвместимо с глобалното общество и особено с глобализацията.

Глобо-фобия или фобия от глобален икономически империализъм

Виждаме реакцията на активистките групи, демонстриращи срещу глобализацията. Тези групи, обаче се състоят от хора от голям брой различни държави, което означава, че тези активисти, формират глобална група. В крайна сметка наблюдаваме глобална група, демонстрираща срещу глобализацията. Защо?

Международните политики, приоритети и действия на днешните национални демокрации са диктаторски и често пъти експанзионистични. До някаква степен днешните международни политики под формата на икономически империализъм водят недиректно до политически империализъм. Затова виждаме екстремни протести от страна на глобални групи, които се страхуват не от глобализацията, а от това да бъдат завладени и експлоатирани от няколко икономически сили - правителствени или мултинационални.

Макар и да не приемам тактиките и екстремистките действия, които напоследък предприемат, както протестиращите, така и полицията, разбирам мотивите и страховете и на двете страни. Анти-глобалистският активист не се страхува от глобалния гражданин, нито от глобалната общност. Страхува се от политиката на онези, чийто водещ мотив са националните интереси, често пъти за сметка на интересите на другите нации и глобалния гражданин.

Всеки ден ставаме свидетели на хармонията, в която хора от различен етнически произход, религия, пол и цвят могат да работят заедно за общия си интерес. С гордост мога да кажа, че в нашата компания /Caretower Ltd/, която ръководя заедно с двамата си синове, наемаме хора от всички религии, цветове и различни националности. От 40 души персонал имаме 20 националности, девет или повече религии и различни цветове: гърци, кипърски гърци, турци, кипърски турци, англичани, уелси, шотландци, американци, италианци, евреи, араби, холандци, ирландци, авганистанци, пакистанци, индианци, китайци, южноафриканци, австралийци и дори кубински американци. Хора с различни религии: православни християни, католици, англиканци и методисти, мюсюлмани, евреи, хинди, будисти и много други.

Всички работят заедно, за да печелят издръжката си и в името на общия ни интерес. За тези, които твърдят, че различните етнически, религиозни и цвят групи не могат да работят съвместно, аз казвам да погледнат горната група. При отсъствие на намесата на политически и религиозни лидери, те живеят и работят заедно. Всички се гордеят с етническата, религиозната и расовата си идентичност, като в същото време уважават идентичността на останалите. Всички си сътрудничат като членове на екип и колеги, като членове на глобалното общество.

Гражданите срещу държавата - универсални права за ангажираност

Дошло е време за всички нас в така наречения свободен демократичен свят да помогнем и насочим останалата част от света в присъединяването ѝ на същото ниво. Нужни са универсално валидни правила за ангажираност, за да бъдат управлявани връзките между държавите; да гарантират правата на индивида, независимо дали става въпрос за граждани на богата страна или на бедна, на съюзник или не.

Не е нужно да гледаме далеко, за да видим, че нещо подобно може да бъде направено с голям успех. Европейският съюз и непрекъснатото му разрастване не са нищо по-различно от това, към което призовавам. Група страни, чиито връзки и социално управление стават все по-тесни. Целта им са еднакви права на всички държави и на гражданите на тези държави. Само си представете същото да се случи на глобално ниво.

Може би е дошло време обществото да се мобилизира и да наложи принципи на поведение на собствените си държави. Като пример може да вземем организацията Грийн Пийс, която се е разраснала в световен мащаб. Глобална мобилизация на едни и същи споделени ценности, постигнали световно признание, заради нуждата и призива на глобалния гражданин да запази нашата околна среда. Не само заради една страна, а заради всички страни.

За нещастие днес в отсъствието на глобална управленска система с универсални ценности, при липсата на права на глобалните граждани да решават чрез гласовете си какви да бъдат политиките за управление на нашия свят по такива въпроси като глобалната екология, понякога ставаме свидетели на екстремистки прояви от страна на групи, чиято единствена цел е да запазят земята от разруха. Ако и когато глобалната Исократия бъде установена, глобалните граждани ще решават чрез гласовете си. Тогава няма да се налага никакви групи да прибегват до екстремистки действия.

При Исократия глобалните граждани ще имат система, с която ще налагат политически контрол върху управляващите национални правителства. Исократия поставя основите на общество, което изисква промени в поведението на държавите, както към собствените ѝ граждани, така и към гражданите на света, извън границите на отделната държава.

Исократия предлага истинска възможност за обществата на отделните държави да се смесят в едно хармонично, глобално политическо общество, в система, при която истинските желания на хората ще направляват живота им. Подобно на националната Исократия, при глобалния исократичен свят хората ще упражняват директен политически контрол над правителствата, както на национално, така и на международно ниво.

Когато глобалната Исократия бъде установена и започне да се развива, тя ще намери начини да превъзмогне препятствията, поставени от националния суверенитет. Преследването на общи интереси в глобалното общество ще подтикне към иновационни решения за превъзможване на препятствията. Демократично диктаторският стил на правителства с граждански слуги, отговарящи за формирането на външната политика, ще престане да съществува. Само погледнете Европейския Съюз - неотклонно отдалечаване от етническият суверенитет и демократично-диктаторските режими.

Глобална хармонизация и ролята на САЩ

С превръщането на глобалната хармонизация в реалност, на нито една отделна страна няма да ѝ се налага да поема отговорността да бъде световен полицаи или финансист. По настоящем на САЩ им се налага или дори можем да кажем, че са принудени да изпълняват ролята на световен пазител на реда. От Европа до Азия и всяко кътче на света страните търсят помощта и намесата на Америка за решаване на локалните и регионалните си проблеми. Америка не беше склонна да участва във Втората Световна Война. Британците, руснаците и други страни я умоляваха да им стане съюзник. Без помощта на Америка кой знае дали днес нямаше да имаме немски имена. И въпреки това вместо да бъде обичана навсякъде по света, Америка е мразена точно заради тази ѝ роля.

Какво пчели и какво губи САЩ

Причината за това е, че понякога Щатите могат да бъдат определени като агресор, както заради действията им в определени случаи, така и заради липсата или отказа им да действат в други случаи. Вярвам, че тежестта, с която е натоварена Америка, както на политическата, така и на икономическата сцена, е достигнала непоносими размери. Този огромен товар може да подтикне Америка към злоупотреби с други по-слаби нации. Американците са склонни към грешки, както всички други хора.

Подобен товар в материално, финансово и технологично, но най-вече в човешко отношение е непоносим за която и да е страна, била тя и суперсила. Вярвам, че това положение на нещата е несправедливо спрямо Щатите, както е несправедливо и спрямо останалия свят. Вярвам, че също така е опасно за света.

Опасно е, защото ресурсите на САЩ ще се окажат недостатъчни да се справят, а пропастта, която би се получила, ако САЩ се оттеглят, ще бъде толкова голяма, че никоя държава или групи държави няма да е в състояние да я запълни. Докато продължаваме да практикуваме демократична диктатура на абсолютната власт, рискът от подобни действия, отговори и пропасти ще расте все повече и повече.

Като всички други страни Америка практикува диктаторска демокрация, при която един човек разполага с пълната власт.

Подобни пропасти могат да бъдат изключително опасен вакуум за света. От друга страна, докато Америка изпълнява ролята на глобален пазител на реда, действията ѝ започват да се възприемат все по-двузначно. Всяко отделно действие печели подкрепата на някой нации и бива осъдено от други. Вярвам, че тази двойственост доведе, както до атентатите на 11 септември, така и до събитията след това.

При исокртичната система Америка ще бъде горда, ценена и обичана за ролята си по света. Исократия предлага на Америка и останалите могъщи и влиятелни нации днес, възможността да ръководят света, като бъдат истински съдружници на този свят. Предлага възможността за прилагане на еднакви правила и практики при всички случаи и по отношение на всички вътрешни и външни въпроси. Глобалната Исократия ще премахне тежестта и отговорността от раменете на Америка.

Възможността да реагира и отговори по същия начин и със същите мерки на нечовешки постъпки, независимо дали те са извършени от съюзници или врагове. Най-вече Исократия ще даде възможност да бъде облекчен товарът, който по настоящем носи Америка на световната сцена. По този начин тя предотвратява възможността за развитие на глобална диктатура. Същото така премахва омразата, която много хора изпитват към Америка. Кой знае дали тя няма да доведе и до изчезване на терористичните атаки срещу Америка и нейните граждани, на които станаме свидетели, и които по настоящем заплашват страната. Глобалната Исократия ще позволи на Американските гласоподаватели да диктуват на своите управляващи представители глобални правила за ангажираност.

Вътрешните принципи и политики противоречат на външните принципи и политики

Настоящата свободна международна система позволява и понякога дори подтиква САЩ и други водещи страни да се държат в противоречие с вътрешните си принципи. Например Съединените Щати бяха сред единствените седем страни, които гласуваха срещу международния Съдебен Кодекс. Причината беше несъгласието на американските военни да преминат под международна юрисдикцията. Другите страни, които гласуваха срещу Кодекса бяха Китай, Ирак, Израел, Либия, Катан и Йемен.

Почти всички те са страни, срещу чийто диктаторски режими се бори САЩ. Каква ирония. Тогавашните правителства и управляващи на тази група страни предпочетоха да игнорират глобалните правила за ангажираност и международния Съдебен кодекс. Вярвам, че подобни действия са наистина тъжен пример за състоянието на днешното общество. Затова имаме много за преодоляване като жители на този свят.

При настоящите социално-управленски системи, независимо дали са демократични или не, страните са изградили практика да диктуват външната си политика на база на вътрешни съображения: понякога с намерение да угодят и въздействат на избирателите си; друг път пренебрегвайки изцяло собствените си граждани. Малък пример тук е преувеличеното ембарго върху Куба от страна на САЩ, което според някои има за цел да направи доволни кубинските граждани на Флорида. Така че, няма нужда да посочваме много примери от много страни, които ежедневно практикуват подобно поведение.

Над закона

Настоящите демократични системи дори позволяват на някои правителствени членове да нарушават националните закони. Водещ пример тук са действията на бившия държавен секретар Хенри Кисинджър и в някаква степен на съветския му колега, когато двамата решават да разделят света на еднакви зони на контрол и влияние.

Вече не

При глобалната Исократия глобалният гражданин ще може да се радва на система и власт, с която той ще може да упражнява политически контрол върху управляващите. Исократия полага основите за мобилизация на обществото, така че

то да настоява за промени в поведението на държавите по отношение на собствените им граждани и глобалните граждани, извън границите на отделната държава. Исократия предлага истинска база за смесване на обществото в хармонична глобално-социална управленска система; система, при която реалните желания на хората ще направляват живота им.

Международните дела и политики: как?

Подобно на националната Исократия, същите принципи могат да бъдат приложени и на глобалната сцена. Глобалните граждани ще гласуват за глобалните въпроси. След това съответните исократични органи ще изпълняват тези решения.

Нужни са организации с реална глобална власт. Власт над националните правителства. Власт да следят за изпълнението на решенията на глобалните граждани от страна на глобални правителства, демократично избрани от гражданите на света. Такива организации ще се превърнат в изпълнителни инструменти за пълно налагане на властта на глобалните граждани.

Някои от основните области, на които трябва да бъде обърнато внимание на локално, регионално, национално и глобално ниво са: военната сигурност, икономика, финанси, търговия, образование, здравеопазване, околна среда, социална политика, транспорт и научно развитие. Всички те са приоритетни въпроси. Жизнено важни въпроси. Въпроси, изискващи глобално участие. Въпроси, които ако не получат нужното внимание, ще оставят нашия свят уязвим както в политическо, така и в икономическо отношение, без да споменавам военния аспект.

Ролята на тези организации няма да бъде да оказват намеса, защото това би възпряло прогреса. Тяхната роля ще бъде да предотвратят катастрофи, да гарантират свободата на глобалните граждани, да ги опазят от икономическа, политическа и криминална експлоатация, да подкрепят глобалното човешко общество и глобалната икономика, да насърчават световното развитие, да помагат на изоставащите да напреднат, да се борят с бедността по света с дългосрочни решения, а не с моментни залъгалки; да облекчат страданията на слабите.

Днес 4 септември 2002 г ние сме изправени пред едно предизвикателство. Предизвикателство, идващо от тероризма и страните, подкрепящи тероризма. Америка е готова, ако е необходимо и сама, без помощта на ООН, да попречи на Садам Хюсейн да получи контрол върху оръжия за масово унищожение.

Светът е разделен между онези, които се страхуват от евентуалното притежание на ядрени оръжия от страна на Ирак, и онези, които поддържат принципите на Съвета за сигурност на ООН. Мъчителна дилема за мнозина е колко глобални граждани биха подкрепили САЩ в самотния им марш за сваляне на Садам Хюсейн? Колко глобални граждани биха гласували против външна намеса в Ирак?

Ако в крайна сметка бъде взето решение за нападение на Ирак, няма ли да е по-добре, подобно действие да бъде резултат от вота на глобалния гражданин? Няма ли да е по-добре да има ясен мандат? Няма ли да е по-добре да има глобална военна организация, която да предприеме нужните действия от името на глобалните граждани вместо една отделна държава, чиято демократична система позволява на диктаторска власт на управляващите страната. (Днес 2004 инвазията на Ирак е факт. Катастрофата се задълбочава с всеки изминат ден, въпреки свалянето на Садам Хюсейн. А глобалното общество остава раздвоено. Във всеки случай иракският проблем е само един частен случай и няма да се впускам в по-подробна дискусия./

Аз посетих Ирак през 1979 и имах възможност лично да се уверя в гостоприемството на иракчани, което е несравнимо. Видях гордост и цивилизована култура, които понякога надминаваха тези в развитите западни държави. Видях арабска страна с истински парламент и избирателни права на жените. Положение, постигнато благодарение на Садам Хюсейн. Станах свидетел на метаморфозата на един революционер, борил се за отстраняване на монархията, и постепенно превърнал се самият той в монарх. Видях как даването на абсолютна власт на един човек превърна един социалистически революционер в един от най-страшните диктатори на нашето време.

Виждали сме демократично избрани управници да се превръщат в диктатори. Виждали сме случаи, в които външният свят е трябвало да се намеси, за да попречи на местен етнически конфликт, предизвикан от демократично избрани политици, превърнали се в следствие в диктатори, да прерастне в глобална катастрофа. Сърбия и Косово са все още кървящи рани.

Това са основните причини, поради които трябва да извървим пътя от демокрацията към Исократия на национално, но още по-важно на глобално ниво. На национално ниво Исократия няма да допуска диктатори. Глобалната Исократия ще контролира глобалната сцена.

Установяване на глобален исократичен механизъм

Много от съществуващите организации могат да бъдат използвани като истинска основа за глобалното общество и глобалното правителство: Обединените Нации, Съвета за сигурност, Програмата за развитие на ОН, Организацията за Индустриално Развитие на ООН, ЮНЕСКО и т.н. нужно е само те да бъдат насочени в правилната посока на исократични принципи, да бъдат развити и да получат необходимата власт, за да ни служат.

Съветът за сигурност, с няколко поправки като достъпно за всички страни от ОН членство, може да бъде много добре проектиран и структуриран. Ако му бъде даден шанс, той много ефективно би могъл да осигурява мира. Глобалната сигурност, която е в опасност в различни части на света, не може да бъде отговорност и привилегия единствено на няколкото страни настоящи членки на Съвета за Сигурност на ООН. Нашата глобална сигурност не трябва да разчита на военните мускули на няколко държави, които разполагат с абсолютна диктаторска власт, прикрита под чадъра на демокрацията.

Когато Съвета за Сигурност отвори врати за останалата част от света освен за привилегированите военни сили, тогава той ще може да се нарича Съвет за сигурност на ООН. С неотдавнашния край на Студената война, вярвам, че глобалното общество има отлична възможност Съветът за сигурност да стане ефективна глобална организация за мир, без страни с право на вето. Правото на вето е краят преди началото на всяка такава организация. Новата конституция и система за гласуване, възприета от ЕС може да бъде използвана и доразвита, за да се използва от един Глобален Съвет за Сигурност с широка членска маса.

Обединените Нации могат да се превърнат в нещо повече от реално глобално правителство с власт да възприема и прилага правилата и регулациите, които са били исократично гласувани от глобалните граждани. Как ще действа системата за гласуване в рамките на Обединените Нации може да бъде уточнено допълнително. Може да се определи мнозинство, необходимо за приемане на даден глобален закон или друг нормативен документ. Възможни са различни формули като например две трети от населението или от членовете на съвета на ООН, или комбинация от глобалните граждани и членовете на съвета. След като веднъж бъде поставено началото, напълно реално е развитието на адекватна система.

В глобалните исократични Обединени Нации представителите на отделните страни ще трябва да гласуват според желанието на своите избиратели. Никое правителство няма да може да гласува в противоречие със собствените си избиратели. При такива исократични Обединени Нации няма да се допуска някоя могъща нация да упражнява влияние върху членове на правителството затова как да гласуват. Настоящата система на влияние, договаряне и размяна на услуги между държавите е унижителна за целостта на човечеството и нарушава човешките права.

Страни, които не спазват обвързаността си с ООН и не приемат регулациите, гласувани с мнозинство, ще трябва да бъдат изключвани от глобалната коалиция. Срокове, правила, кодове на поведение и задължения за обвързване ще бъдат създавани за общото добро. Вярвам, че днешното общество е достигнало необходимото ниво на зрялост, за да се обедини в общи действия за доброто на нашия свят и гражданите на този свят.

Вярвам, че с глобалната Исократия хората могат да създадат отворено глобално общество. Това може да бъде постигнато, както чрез неправителствени организации,

така и чрез глобални правителствени организации, направлявани от гласовете на обикновените граждани.

При глобалната Исократия суверенните държави ще бъдат принудени да си сътрудничат. Общественото мнение на гражданското общество ще доведе до исократичен модел, както на национално, така и на глобално ниво. В крайна сметка политиките няма да имат избор освен да приемат желанието на народа. Алтернативата за тях ще бъде да загубят подкрепата на избирателите си. Кой гласоподавател би се отказал от правото да може да решава как да бъде направляван живота му на национално и глобално ниво?

Вярвам, че глобалните граждани ще приемат и подкрепят всеки принцип, който по своята същност им предлага равенство, еднакви правила, принципи и политика на управление.

Развитите демокрации поставят основата глобалната Исократия да процъфтява на национално и глобално ниво. Избраните представители могат да мобилизират общественото мнение и да го поведат. Коалицията от сходно мислещи лидери ще постави основите на Исократия. На свой ред това ще предизвика създаването на глобално общество.

Глобалната военна сигурност

Контрол на глобална военна формация. Как да се справим с нападение от друга страна? Как да допринесем за защитата на слабите страни, изправени пред заплахата от нападение на по-силна във военно отношение страна? Аз не съм военен експерт, но тези въпроси не изискват специализирани военни знания. След като веднъж бъде взето решение за действие, детайлите по изпълнението му могат да бъдат оставени на експертите.

Това, върху което трябва да се съсредоточим на този етап, е по какъв начин да бъдат предавани инструкциите на една глобална армия. Как тези инструкции да се взимат директно от гражданите. Как да избегнем съсредоточаването на абсолютна власт в ръцете на един човек, което в момент на човешка слабост или антагонизъм би могло да доведе до световна катастрофа. Как да попречим подобна ситуация да се повтори някога отново.

Вярвам, че първоначалното решение е да се създаде ефективна регионална и международна военна организация, директно контролирана от глобалните ООН на база исократично гласуване. Всички заповеди, издадени от глобалното правителство, ще бъдат предварително гласувани и одобрени от гражданите.

До възприемането на исократичната система от всички страни могат да бъдат намерени и други решения. Може първоначално по военните въпроси да гласуват не всички граждани, а широка представителна извадка на обществото, които отговарят на определени условия като например възраст над 21 години, определено минимално образователно ниво и други. Тези предположения се отнасят само за началото, за преходния период, докато всички граждани получат възможност да имат определящ глас. Съзнавам, че по света има райони, където още известно време няма да е възможно исократичното гласуване. Но тези проблеми подлежат на разрешение.

Възможно решение на въпроса за глобална военна сила може да бъде формирането на две глобални военни организации, ексклузивно управлявани от две военни комисии към ООН. На свой ред тези комисии ще бъдат управлявани от исократичното правителство на ООН.

Първата комисия на ООН за разследване на военни конфликти ще има за задача проучването и разследването на конфликти, препоръчването на политики и действия, които да бъдат гласувани от глобалните граждани. Този вот ще бъде в крайна сметка определящ за действията на комисията. Глобалните граждани, както беше споменато по-горе, може да гласуват по определена формула - всички или широка извадка.

Втората комисия към ООН за военни действия ще бъде чиста военна организация. Тя ще има само изпълнителна роля. Ще изпълнява желанията, които глобалните граждани са изразили чрез гласовете си. Такава мощна глобална военна машина няма да има властта да започне война, атака или интервенция, ако не е специално

упълномощена от исократичен вот в световен мащаб или съответния регион, ако става въпрос за изолиран регионален конфликт.

И двете военни комисии на ООН трябва да имат разнороден членски състав с представители от всички държави. Нещо повече, те трябва да имат правото да откажат всяко действие, което не е одобрено от глобалните граждани. Контролът върху дейностите на тези организации трябва да бъде перфектно разработен за доброто, сигурността и интереса на всички хора.

НАТО може да бъде моделирано и превърнато в подобна военна формация, тъй като е организация със сходни регионални функции. ЕС формира своя собствена военна организация. Въпреки това, били сме свидетели на това как НАТО и другите бивши военни организации като Варшавския пакт са били управлявани от двете най-могъщи страни техни членки. САЩ контролират НАТО, както СССР контролираше Варшавския пакт. Защо?

Защо ЕС формират своя собствена военна организация? Защото сме свидетели на злоупотребите на НАТО, предизвикани отчасти по политически парични. Докато възможността съществува, подобни злоупотреби са неизбежни. Какво ни гарантира, че след няколко години новосформираните европейски военни сили няма да извършват злоупотреби в полза на страните от съюза и за сметка на тези извън него. И няма ли да имат тогава и други страни основанието да формират мощни военни алианси? Арабския свят, африканските държави, Азия, Латинска Америка? Какво ще се случи тогава, ако конфликт на интереси между два такива пакта възпламени война? Какво ще се случи, ако тези организации попаднат в ръцете на един или група фанатици?

Какво ще се случи, ако една религиозна група, независимо дали е от запад или изток, реши, че нейно религиозно задължение да унищожи друга религиозна група, за да запази собствената си философия? Подобни сценарии може и да изглеждат малко крайни през двадесет и първи век. Въпреки това, те са реални. Докато една или групи страни са оставени извън глобалното семейство, подобни сценарии са реални.

Принципите на Исократия ще елиминират тази възможност и възможността за злоупотреба. При глобалната Исократия взимането на решения няма да бъде поверявано на индивидуален лидер на страна или на лидерите на групи страни, а ще бъде разпределено между нациите по света. При Исократия решенията няма да бъдат взимани от военни или цивилни кариеристи, а ще бъдат поставени директно в ръцете на глобалната общност.

Интервенция срещу ненамеса

Това елиминиране на възможностите за злоупотреба ще бъде полезно не само за жертвите, но и за извършителите на престъпления. Защото, макар и да критикуваме САЩ и да ги заклеймяваме като престъпници, които се възползват от световните събития, за да извлекат полза за себе си, както мнозина считат, че е случаят с войната в залива, ние трябва също така да се замислим и да се запитаем: "Какво би се случило в региона и може би по света, ако американците не бяха действали?".

Ако липсата на действия беше възприета като зелена светлина от държавите да не зачитат границите, целият регион можеше да се превърне във военна зона. Ако товарът и отговорността за световния ред не се носят от една страна или малка група страни, никой няма да бъде обвиняван, че се възползва от силата и няма да плаща цена затова, че е предотвратила глобална катастрофа.

Пред какви опасности сме изправени сега, ако САЩ не предприемат директни действия за свалянето на Садам Хюсейн. Сега по време на 9-тата редакция, 4 януари 2003, американските и британски сили са в готовност.

Какви са опасностите, ако САЩ предприемат самостоятелни нападателни действия? Каквото и да е крайното решение, то ще има тежки последици за света. Ако американците не действат, скоро може да станем свидетели на библейска катастрофа в района на Средния изток в случай, че Садам Хюсейн наистина притежава оръжия за масово унищожаване и реши да ги използва.

Ако американците го направят сами, то целият свят ще живее със страха от заплахата за военната сила, поверявана в ръцете на американските президенти. Ако европейските страни са членки на НАТО, защо им е необходимо да създават собствена военна сила, невключваща Америка? Защото се страхуват да не станат обект на изнудване и заплахи от страна на американците.

Докато Америка не възприеме исократичната система, останалата част от света ще живее с чувство за несигурност. Кой знае дали ядреното обезоръжаване няма да поеме в обратна посока, включвайки нови и нови страни и увеличавайки още повече заплахата за нашия свят. Трябва ли да преживеем библейска катастрофа, за да предприемем нещо?

Напълно съзнавам разрушенията и несправедливостта, които причиняват подобни интервенции. Много от онези, които подкрепяха идеята за намеса в Косово, се противопоставиха на възможността за действия, защото нямаше одобрение от ОН. В резултат и двете страни в конфликта понесоха тежки загуби и мъчения, защото операцията беше прибързана и неподкрепена официално от международната общност.

Също така напълно съзнавам несправедливостта и разрушенията, причинени от неспособността или нежеланието да се действа в други случаи. Аз съм един от малцината, които през 21 век в Европа не могат да посетят собственото си родно място. Не мога да отида в дома, в който съм роден във Фамагуста, Кипър, перлата на Средиземноморието, защото градът ми е под турска военна окупация. И то само защото през 1974 супер силите не предприеха превантивни действия, както го направиха по време на войната в Залива.

Дори сега след 20 /вече 28/ /вече 29/ години на турска окупация суперсилите все още не предприемат никакви действия, въпреки многобройните резолюции на Съвета за сигурност на ОН. Може би Кипърският въпрос е дал нужния урок на супер силите, за да не допуснат същата грешка в Кувейт и Косово.

Но кипърският урок все още не е научен. Този малък остров остава разделен от 1974, въпреки многобройните резолюции на ОН, с които Съвета за сигурност призовава турските военни части да се оттеглят. Въпреки, че кипърските гърци и кипърските турци не изпитват взаимна омраза и едновременно желаят мирно решение на проблема.

Имал съм турски и кипърско-турски приятели и служители много години. Прекарвал съм страхотни часове с турци в местния клуб по салса. Наемам турци и кипърски турци от години и работим в пълна хармония. Ако утре има исократично гласуване, гарантирам, че 99% от кипърските турци и гърци ще гласуват за обединение на острова.

Алтернативата може да бъде ужасна

Аз живея в свят, където при липсата на ефективна глобална организация, не рядко силните злоупотребяват със слабите. Въпреки това аз изпитвам ужас от идеята за свят, където настоящите суперсили, играещи ролята на глобални полицаи, откажат да го правят. Вярвам че, това е най-доброто при настоящото положение на нещата, дори ако това означава САЩ, Великобритания, Русия, НАТО и подобните им в преследване на собствените си интереси, периодично да злоупотребяват със системата за сметка на по-слабите от тях. Защото осмелявам се да кажа - алтернативата ме ужасява. Това не означава, обаче, че трябва да престанем да се борим за по-добра алтернатива. Националната и глобална Исократия предлага подобна алтернатива и навярно крайно решение.

Основно предимство на глобалната исократична система е, че никоя страна няма да има възможност да злоупотребява със системата за своя собствена полза или в полза на близък съюзник. В същото време никоя страна няма да сама да поема цялата или основната отговорност за глобалните събития. Отделните страни няма да могат да действат, ако не са упълномощени от глобалното исократично правителство на ОН.

Не си помисляйте и за момент, че напредналите икономически сили като САЩ са недосегаеми за останалата част от света. Като при всяка друга държава и американската икономика е базирана на вноса и износа. Едно търговско ембарго, наложено от останалата част от света, може да бъде също толкова катастрофално, както и за всяка друга страна.

Глобалната Исократия ще донесе много повече ползи на развитите държави, защото те ще спечелят популярност. В допълнение те ще си поделят с останалата част от света разходите, измерени в пари и хора. Ако например ОН беше упълномощила САЩ и Обединеното кралство за действията им в Косово, тя щяха да платят много по-ниска и щяха да си спестят всички обвинения за злоупотреба със сила. Всичко, което Америка и Великобритания трябваше да направят, беше да минат по правилния път и да получат одобрение от ОН. Но те избраха да пренебрегнат правилния път и затова спасителните им действия бяха възприети като неоторизирани и в известен смисъл агресивни.

Специално за САЩ

Считам, че ще бъде несправедливо да не спомена нещо за САЩ, което, трябва да призная, бях изненадан да науча. Изненадан, защото ние всички, по един или друг начин, гледаме на САЩ като на световен тиранин. И с пълно основание понякога, както в случая с бившия държавен секретар на САЩ Хенри Кисинджър, които с готовност подкрепяше брутални диктаторски режими по света и понякога действаше дори в разрез със собствените закони на САЩ.

За нещастие поради миналото си и действия като в горния пример, много хора по света, имат негативно отношение към Америка по въпроса за демокрацията. Много хора знаят твърде малко за опитите на Америка да популяризира демокрацията. Напълно оправдано, след като Америка открито подкрепя военни правителства в широк кръг страни. Дори по-лошо, когато знаем, че външната политика на САЩ е допринасяла за отстраняването на легални демократични правителства, заменяйки ги с незаконна диктатура, какъвто е случаят с Гърция през 1967, Чили и т.н.

Нещо повече, ние знаем, че американската външна политика все още подкрепя диктаторски режими или демокрации със задкулисно военно управление като в Турция и други страни. Може би водещата причина за негативното отношение към Америка и опитите и да популяризира демокрацията, е неспособността на Америка да информира хората за усилията, които полага за разпространение на демокрацията.

Мнозина ще бъдат изненадани да научат за усилията на САЩ да промотира демокрация, честни и свободни избори по света. Мнозина ще бъдат изненадани да научат също така, че САЩ среща съпротива в опитите си да наложи система на свободни избори в страни с неустойчива демокрация, защото съществува опасност при подобни избори властта да получат нелиберални лидери и дори да се стигне до етнически конфликти.

В последно време има много случаи, където намесата, помощта и натискът от страна на САЩ са били определящ фактор за установяването, развитието и запазването на демокрацията. Миналата година /вече преди няколко години/ по блестящ начин изборите се оказаха ключов елемент за установяване на демокрация в няколко страни. Във всеки отделен случай САЩ са били главен поддръжник и спонсор на тези избори.

Такъв е случаят с избора на Висенте Фокс в Мексико. Резултатът беше пробив в системата и поемане на властта от демократично правителство след 70 годишно управление на Институционалната Революционна Партия. Усилието на САЩ да присъедини Мексико в НАФТА беше един от основните фактори за влияние върху мексиканския политически елит да приеме либерализацията.

В Сърбия изборите бяха преходът към отстраняване на демократично избрания и превърнал се в диктатор лидер Свободан Милошевич. Благодарение основно на натиска и задкулисната игра на САЩ, Милошевич беше принуден да признае поражението си и да се оттегли.

На съседния континент подобна съдба очакваше перландския авторитарен лидер Алберто Фуджимори, който направи опит да задържи властта за трети мандат, манипулирайки силовите избори. Отново двигател за действията на международната общност и организацията на американските държави, чийто действия спомогнаха за опазване на демокрацията, бяха САЩ.

Китай също е пример за позитивната намеса на САЩ по време на изборите през декември 2000 и идването на власт на мирно демократично правителство на мястото

на диктаторския режим на президента Джери Роулингс. Първият американски президент, посетил Китай, беше Бил Клинтън през 1998. Това посещение прокара пътя за деликатния процес на демократизация.

Съществуват и редица други примери. И въпреки това основният принос на САЩ за демократизацията на други страни си остава съмнителен. Светът би желал да вижда по-ясни доказателства за ролята на САЩ като посланик на мира в други държави по света. Ето защо аз вярвам, че САЩ трябва да изиграят ролята на водачи като приемат първи исократичния модел и помогнат за разпространението му по света.

14 април 2002 20:52ч

30 юли 2002 23:40ч

4 септември 2002 00:12ч

5 януари 2003 01:12ч

15 април 2002, 21:50ч

30 юли 2002, 23:40ч

Военната индустрия срещу глобалната демокрация

Изгубена инвестиция? Глупости! Отворете очите си, военни индустриалци.

Чуваме как даден закон е приет или отхвърлен под претекст, че демилитаризацията ще създаде безработица и икономически спад. Каква велика заблуда! Тези, които се страхуват от загуба на инвестиции и безработица от военната индустрия, няма защо да се тревожат.

Вярно е, че създаването на глобална военна организация, ще съкрати военните бюджети и разходи на отделните държави. Вярно е, че под защитата на глобална военна организация на много страни няма да им се налага да харчат огромни военни бюджети, както правят сега и което повечето от тях не могат да си позволят. Огромните бюджети, определени днес за самоотбрана, ще бъдат спестени. Малките, или да кажем слабите, страни ще получат управлявани военни услуги от глобалната военна машина, за частица от това, което харчат за защитата си днес.

Бъдещият модел за защита на малките държави

Управлявани военни услуги /УВ/ означава, че страните могат да присъединят отбранителните си сили към исократично контролираната глобална военна организация под прекия контрол на глобалното правителство на ООН. Това означава, че една страна може да плаща някаква годишна такса и да разчита на силата на мощна глобална военна армия, като е възможно във всяка страна да е разположена малка военна сила.

Не е нужно дори тези страни да поддържат собствени армии. Вместо това, те биха могли да имат национална служба по сигурност, постоянна или не, която да реагира при извънредни ситуации. Поддържането на глобална армия ще освободи тези страни от тежкото финансово бреме, което се принудени да плащат сега за поддържане на собствена армия. Хората, освободени от военна служба, няма да бъдат безработни, а ще бъдат ангажирани с друга дейност.

Опасенията за загуба на инвестиции и безработица са напразни. Напразни са, защото ще бъдат създадени политики за пренасочване на военните средства. Същите индустрии, заводи, производства и търговски организации ще бъдат ангажирани в алтернативни проекти за друг вид продукция. Търсенето на продукцията на тези заводи не само няма да намалее, но и ще се повиши многократно с пренасочването на материалните и човешки ресурси.

Ще се промени само вида на продукцията, за която се използват продуктите. Вместо танкове, ще се произвеждат тежки машини за пътно строителство, вместо военнотранспортни машини - граждански транспортни средства от всякакъв вид за предвижване по земя, въздух и море. Вместо военни кораби ще се строят товарни такива. Вместо военни самолети - пътнически и товарни. Вместо куршуми ще се произвеждат потребителски стоки.

Вместо военни химикали - ще се произвеждат животоспасяващи лекарства. Вместо хирургически прецизни бомби - хирургическо оборудване за спасяване на човешки животи. Ще се нуждаем от повече пристанища, шосета, железопътни линии и летища. В цели райони от света липсва елементарна инфраструктура. Погледнете Африка, Южна Америка, Китай и Русия. Нужно ни е хилядолетие за да изградим необходимата инфраструктура, която ще подобри икономическата дейност и човешкия живот по света.

Ще се нуждаем от мостове да съединят региони, страни и дори океани. Защо да няма мост над Атлантическия океан, съединяващ Европа с Америка? Военните инженери могат да бъдат мобилизирани за създаване на подобен проект. Не знам как би могло да се осъществи. Може би на основата на непотъващи подвижни основи. Може дори да има станции и цели градове в океана. Можем да го постигнем с пренасочването на масово пропиляваните понастоящем материални и човешки ресурси за въоръжението на всяка страна. Същите принципи важат и за човешкия потенциал, впрегнат понастоящем във военното дело. И не мисля, че само слабите страни ще спечелят от пренасочването на ресурсите. Развитият свят в известен смисъл се нуждае дори повече от тези ресурси. Във Великобритания, голяма част от страните от ЕС, както и в Америка, има недостиг, както на човешки, така и на материални ресурси за обслужване на гражданите.

На много хора се налага да чакат дълго за болнично лечение, поради някакъв недостиг – бил той на хора: сестри, лекари и помощен персонал; бил на сгради и оборудване. В момента във Великобритания лекарите и сестрите изобщо не достигат. Представете си какво би било, ако военно медицинският персонал бъде освободен и пренасочен към държавното и частно здравеопазване. Това не се отнася само за Великобритания. Недостиг на квалифициран персонал има във всички водещи отрасли в развитите, развиващите си и неразвитите страни.

Има недостиг на учители и на полицаи, докато хиляди войници по света седят и си лъскат ботушите. Недостиг на учени, които да правят медицински открития, докато хиляди учени с редки познания разработват оръжия за масови епидемии. В някои страни има недостиг на персонал, като например във Великобритания, където не достигат преподаватели. В други страни като Гърция, има стотици безработни учители, защото държавата не може да си позволи да ги наеме. Накъдето и да погледнем, има недостиг. Накъдето и да погледнем има възможност за подобрения, ако само пренасочим наличните ресурси, които в момента пропиляваме в областта на военното дело. Ние разполагаме с тези ресурси. Разполагаме с тях в излишък, но ги пропиляваме за свръх милитаризацията на света.

Хората от военната индустрия, които се опасяват, че ще загубят работата и дохода си, не бива да с страхуват. Напротив, те биха могли да печелят повече, като удовлетворят едно дълго задържано търсене. Единствената разлика, е че това търсене няма да бъде на военни продукти. И без друго търсенето на такъв тип продукти намалява. Ако само пресметнат колко тежки машини са необходими за изграждането на световната инфраструктура, ще разберат, че това търсене е в пъти по-голямо от търсенето на танкове и друго военно оборудване. След това могат да пресметнат дългосрочната печалба и необходимост от работна сила.

Подобно пренасочване на средствата на производство на всички фронтове, ще осигури постоянен икономически растеж за години напред. Растеж, от който ще спечелят всички – от отделния човек до големите индустриалци във всяка страна. Това пренасочване на ресурсите ще генерира търсене, което ще донесе печалба на всички в ситуация, в която няма губеща страна.

Глобална полиция и глобален съд

Политиката на междудържавни граници може да продължава да съществува и да се подобрява, докато необходимостта от тях не отпадне изцяло. Докато един ден свободата на движение не се превърне в глобално право без ограничения. Нека погледнем реалността. Защо емигрират хората? Има само две причини: да избегнат политическо/военно преследване или в търсене на по-добър стандарт на живот. Някои като мен емигрират в търсене на по-добри възможности за образование, които липсват по родните им места. Всеки емигрант, какъвто и да е мотивът му за

напускането на родното място, мечтае да се завърне там. Всеки емигрант, не би емигрирал въобще, ако основните предпоставки за задоволяване на нуждите му от препитания и образование, съществуваша в собствената му страна. Навярно, когато достигнем етап на изравняване на жизнения стандарт по света, необходимостта от миграция, а оттам и на граничен контрол ще отпадне.

Единствената област, в която се нуждаем от повече полиция е глобалната сцена. На прага на Европа и навсякъде по света ставаме свидетели на организирана престъпност – от терористични групи до трафик на наркотици, изпиране на пари, а напоследък дори сексуално робство се развива ефективно и в глобален мащаб. Така както се нуждаем от глобална военна единица, се нуждаем също и от глобална полицейска сила, която да въдворява законите по света.

Нуждаем се от глобална полицейска сила под директния контрол на исократичното правителство на глобалните ООН. Не частичното кооперирано между държавно-контролираните малки офицерски части, които по-често са ангажирани в състезание кой ще бъде звездата на шоуто. Можем да се поучим от американците, които използват подобна система с тяхното Федерално бюро за разследване. Властта на ФБР на национално ниво е по-голяма от тази на полицейските части в отделните щати. Същите или подобни принципи могат да бъдат използвани като основа и разработени, за да покрият цели райони и в крайна сметка света. Приканвам експертите да излязат с предложения.

Всички съзнаваме, че на полицията днес не ѝ достигат хора. Неоправдано е следователно изпращането на офицери да преследват престъпници по света, когато те не са достатъчно на домашния фронт. Знаем, че дейността на Интерпол е бавна и незадоволителна. Почти рутинно следователите пристигат, когато е твърде късно. В някои страни, ниско платените полицейски служители стават жертви на престъпници, които им плащат, за да не бъдат на определени места в определени часове. И това не се случва само в изолирани и отдалечени места о света.

Необходимостта от глобална полицейска сила, обслужваща всички нации, е факт. Тази необходимост расте с всеки изминал час. Във същото време във всяка страна има излишък на човешки ресурси. Повече от три четвърти от населението на света чака да бъде обучено и ангажирано в смислено производство. Всичко, което трябва да направим е да инвестираме в наличните човешки ресурси.

Глобален съд

Необходимостта от глобална полицейска сила, подкрепяна от глобален съд е реална. Глобален съд, който не се влияе от отделна държава или група държави. Истински глобален съд под контрола на исократично избраното правителство на глобалните Обединени Нации. Глобален съд с пълномощия да наказва не отделни престъпници или групи престъпници, но престъпни правителства и членове на правителства, замесени в престъпни дейности. Това, с което разполагаме в момента е селективен процес, при който политиките могат да намерят убежище в редица държави.

Дори в случаи на сериозни военни престъпления, съдебното преследване е изборително и бива осъществено само, ако по този начин могат да се спечелят изборни гласове. За едни и същи или подобни военни престъпления, някои биват величани като герои, а други заклеймявани като престъпници в зависимост от това, кой подход ще спечели повече изборни гласове.

Единствената причина за селективното прилагане на настоящата съдебна практика е отсъствието на глобална правителствена система, която ефективно да защитава интересите на глобалните граждани. Ето защо необходимостта от глобална полицейска сила и глобален съд е по-голяма от всякога.

Тази необходимост ще продължава непрекъснато да нараства. Глобалната Исократия прави възможно изграждането на подобна глобална съдебна система и полицейска сила, извън контрола и влиянието на отделна държава. А това е единственият път напред към глобален мир и глобална борба с престъпността.

Глобалната полицейска сила се нуждае от подкрепата на глобален съд. С формирането на глобална икономика и глобална политика, необходимостта от глобален съд става все по-голяма - не само за борба с глобалните терористи и

престъпници, но и за всякакви дейности, излизачи извън границата на отделната държава.

Подобна дейност е новопоявяващата се електронна търговия и други онлайн дейности. С продължаващата глобализация, глобални проблеми ще продължават да възникват, и те ще изискват глобален съд за справедливост, който да ги решава. Отговорност пред този съд ще носят отделните държави, нарушаващи човешките права или извършващи други престъпления в областта на търговията, икономиката, околната среда и други.

Процесът Локърби е пример за процес с почти глобални измерения. Жертвите са с мултинационален произход. Престъплението е замислено на територията на едни страни, а осъществено на територията на друга. Жертвите и техните държави желаят процеса да се състои на територията на страната, където е извършено престъплението - Шотландия. Обвинените, които са граждани на Либия, с право изискват съдебен процес на територията на неутрална държава. Целият случай е с мултинационален характер, достигащ почти глобални измерения.

Глобална валута

Парите не са лесна материя, макар да вярвам, че ние хората сме научили някои неща за тях. Учат ни, че парите имат три основни функции: разменна, разчетна и средство за натрупване. Ето защо парите представляват ценност за размяна, без да притежават собствена стойност. Стойността на парите зависи от стойността на стоките и услугите, срещу които могат да бъдат разменени.

Ако направим сравнение с покупко-продажбата на валута, замяната на една валута с друга, ще видим, че парите нямат собствена стойност. Много от валутите не се търгуват по света. Въпреки, че дадена валута притежава разменна стойност в собствената си държава, тя няма такава извън националните граници на международния пазар.

Нека се опитаме например да продадем иракска валута в Европа - никой не би я купил. Тя няма разменна стойност и следователно е без стойност. Предложете на американци или германци да заменят един долар срещу милион иракски пари и те ще откажат. Същото ще се случи и на всяко място по света, защото иракската валута няма разменна стойност, няма номинална стойност извън границите на Ирак. Това се отнася и за много други валути.

Разменната стойност на всички валути, дори на най-силните като долара, еврото, лирата, германската марка /която вече не съществува/, японската йена се определя от желанието на хората да ги използват като разменно средство за търговия със стоки и услуги. Веднага щом хората спрат да употребяват съответната валута, тя губи разменната си стойност и автоматично се обезценява.

Може следователно да се спори дали парите представляват търговска стока след като нямат търговска стойност. Ето защо не е правилно валутите да се търгуват и въпреки това при сегашното икономическо положение и търговски климат, търговията с валута е не само логична, но и се вписва в икономическото уравнение. Вярвам, че това е тотална загуба, на която рано или късно трябва да обърнем внимание.

В известен смисъл състоянието на глобалния капиталистически пазар през 19 век е било по-стабилно от настоящото. Причина за това, е че тогавашният финансов пазар е бил базиран една единствена валута. Златото. Днес в центъра има три водещи валути /щатския долар, британската лира, японската йена/ и новолансираното евро, които се борят помежду си /още с лансирането си еврото се превърна в силен претендент на валутния пазар/. Тези няколко валути си оспорват първенството във валутната лига. Останалите се борят да запазят разменната със стойност, но въпреки това не струват и хартията, на която са отпечатани в реалния валутен свят. Никоя от националните валути няма златно покритие. Дори по-лошо валутите са се превърнали в средство за манипулация от страна на държавните правителства, използвани за непряк контрол на икономическите цели на държавата, чрез действия като девалвация и манипулация с лихвените проценти.

Последно 2 август 2002

4 януари 2003, 02:22ч

обратно 3 август 2002 21:53ч

17 май 2004, 00:37ч след около час работа

обратно 12 септември 2004 22:24ч

Глобалната спекулация с валута

Вярвам, че спекулацията с валута е проклетие за реалния икономически растеж. Валутата в настоящата и хартиена форма не трябва да бъде възприемана като търговска стока. Валутата не е продукт на производството. Не е услуга с търговска стойност. Не е потребителска стока. И въпреки това паричните спекуланти се отнасят с нея като с такава.

Търговията и спекулацията с валута са се появили и развили единствено поради честата правителствена намеса в определянето на валутната стойност посредством различни манипулативни действия като контрол на лихвените проценти, девалвация и т.н. Затова можем лесно да идентифицираме валутната спекулация и търговията с валута като един от вътрешните недъзи на настоящата капиталистическа система. Недъг, който вярвам, трябва да бъде идентифициран и отстранен заради доброто на самата система.

Валутата няма вече златно покритие. Преди 1000 британски лири или щатски долари са можели да се разменят срещу 1000 златни единици. Вече не е така. /Не искам да се превръщам в защитник на златния стандарт и предимствата му пред абстрактния/. Но валутата сега няма продуктова стойност, продажна стойност, а само чиста спекулативна стойност. Спекулативна стойност без разменна такава.

Вярвам, че решението или лекарството за сегашното състояние на безсмислена валутна търговия и спекулации е въвеждането на единна глобална валута. Това е ситуацията, която предвиждам да се случи. Знам, че ще отнеме време. Но съм убеден, че е наистина въпрос само на време. Нещо повече, това може да се окаже единственото дългосрочно разрешение.

Навярно това ще бъде крайното изискване за създаването на една истинска глобална икономика. Съдбите на цели страни ще спрат да се определят от малцина. Мощните финансови институции и техните ръководители, независимо дали става въпрос за един човек или група от хора повече няма да са в състояние да причиняват колапса или издигането на дадена национална икономика. Навярно тогава ще стане възможна реалната конкуренция по света. Една глобална валута ще обслужва потребителя, предприемача, държавата и открития пазар без загуби, генерирани от днешния мултивалутен модел.

Глобална банка - глобална валута

Една централна глобална банка с глобална валута ще премахне много от недъзите на настоящата система. В това отношение Джордж Сорос предлага някои брилянтни идеи, на които никой досега не е обърнал внимание. Други също са изказвали подобни виждания. Навярно е време да се слушаме в тях. Аз дълбоко вярвам, че една глобална валута ще сложи край на валутните спекулации и ще допринесе за по-стабилен икономически климат по света, докато в същото време не допуска болезнени катаклизми в някои части на световния пазар.

Слабите и малки икономики няма повече да бъдат изложени на милостта на няколкото силни страни и дори още по-лошо на няколкото мощни организации. Слабите икономики няма да се превръщат в жертви на отделни хора. Страните в криза няма да стават жертви на онези, които владеят икономиката.

Свидетели сме на признанието на Джордж Сорос, мощен спекулант във валутния свят, който казва, че докато системата предлага възможност за злоупотреби, някой винаги ще се възползва от нея. Ако не е той, ще бъде някой друг. Изходът е да

премахнем възможността. Да не позволим на отделен индивид или група да придобива власт над валутата на дадена страна или група страни. Като се откажем от мултивалутната система и приемем една глобална валута, със сигурност ще премахнем този риск.

Миналият опит показва, че не можем да оставим отделните страни да се защитават сами на международния валутен пазар. Защото както мнозина експерти посочват, при настоящата система валутните пазари са вътрешно нестабилни. Нуждаят се от ръководство и регулации. Под ръководство имам предвид здравословно, а не задържащо такова, не политически мотивирани манипулации и намеси.

Сега ли да действваме или никога?

Въпросът сега е кога и как да достигнем нужното състояние за една глобална икономика да действа стабилно. Дали да подсилим настоящите международни финансови власти? Дали да ги изоставим? Дали да ги премахнем и да въведем нови наистина глобални власти, политики и средства като единна глобална валута.

Контролът върху капитала води до затворени икономики. Затворената икономика е заплаха за свободата. И въпреки това както показва опитът на някои азиатски държави например, контролът върху капитала и рестрикциите на експорта са предотвратили колапса на финансовия пазар и икономиките на тези страни. Контролът върху капитала ще стане излишен тогава и само тогава, когато имаме единна глобална валута. Тогава ще стане възможно установяването на стабилен световен финансов пазар.

Двигател за установяването на единна валута в Европа беше необходимостта да се даде силен тласък на евро-консолидацията. Бихме могли например да използваме примера на ЕС като случай на мини глобализация, както на икономическия, така и на политическия фронт. След въвеждането си през януари 2002 еврото непрекъснато печели позиции, независимо от слабото представяне на някои от основните икономики в ЕС като тези на Франция и Германия.

Въпреки заплахите и предупрежденията за катастрофи, въвеждането на еврото премина гладко. Въпреки неизбежните съпътстващи проблеми, то набира скорост. Европа е готова да премахне многовалутната система и загубите, произтичащи от нея. Скоро през 2004 други 15 страни се присъединяват към ЕС и евростемата. Кои ще бъдат следващите? Докато Русия е изкушена от идеята за сближаване на границите си с тези на ЕС, ЕС се изкушава от ресурсите на Русия, както в областта на природни изкопаеми, така и в областта на научни открития.

Въпреки титаничните трудности, еврото оживя. Въпреки жестоките политически борби и референдуми, еврото е живо. Обратно на катастрофалните прогнози на изтъкнати финансисти, еврото процъфтява. Обратно на прогнозите на някои суперсили като САЩ, еврото набира скорост. Въпреки някои прогнози, че еврото няма да издържи и шест месеца, то става по-силно от другите две водещи валути - щатския долар и британската лира. Независимо от вековната стабилност на лирата и долара, еврото ги настига много по-рано от очакваното И все пак то е още, образно казано, в люлката. Представете си силата му, когато проходи и се превърне в централен бегач.

Приемам, че задачата за въвеждане на единна валута, няма да е лека. Въпреки това, вярвам, че е възможно. Нещо повече, вярвам, че е жизнено необходима за днешната глобална икономика и още по-важна за глобалното общество. САЩ представляват множество от самоуправляващи се държави. Най-мощната икономика на света е модел за мини глобализация от индивидуални държави, принадлежащи към централна организация. И въпреки това, те имат една единна валута, управлявана от единна федерална банка.

Какво значение има дали една страна има държавни граници или не? В Европа видяхме как валути с вековна история бяха премахнати в името на една обща валута. Най-мощната и най-употребяваната международна валута - щатският долар е един за всички щати.

Полза от общата валута ще извлекат всички, включително големите играчи като американската икономика. Мултинационалните американски компании днес трупат загуби за милиони само от обръщането на валута при външнотърговски операции. Тези пари могат да бъдат разпределени като дивиденди между акционерите. Понякога таксите за обръщане на валута могат да определят дали компанията е на печалба или не.

Същото важи и в глобален мащаб. Не виждам защо глобалното общество да не положи основите за създаването на истинска глобална икономика. Може това да се окаже лекарството за премахване на периодите на цикличност в икономиката на свободния пазар. В известен смисъл ние вече имаме валута с международна търговска стойност, валута която се търгува наистина по целия свят - щатския долар. Дали ще я наречем ИсоДолар™ или евро е без значение. Това, което има значение е възприемането на единна валута, а не името ѝ.

12 септември 2004, 23:00ч

обратно 13 септември 2004, 23:15ч

ИсоВалута™ - глобална валута

Навярно първата необходима стъпка е създаването на международна организация или институция като МВФ /Международен Валутен Фонд/; глобална банка, която да обслужва националните икономики и да има за цел не печалба, а глобална икономическа стабилност. Не считам това решение за окончателно, но ако се окаже успешно, може да бъде възприето окончателно. Аз го виждам по-скоро като временно решение, хвърлящо мост към оптималното решение, а именно създаването на единна глобална валута.

Вярвам, че интегрирането на всички национални валути в единна глобална валута в идните години ще бъде в крайна сметка оптималното стабилизиращо решение. Може да се стане така, че първоначално малки групи от държави ще се отказват от националните си валути и ще се обединят в териториална или регионална група с единна валута. Пример за такава регионална формация е ЕС и въвеждането на еврото, което се превърна в обща валута за всички страни членки. Дори онези, които отказват да го приемат като Великобритания, търгуват с него. Британските магазини и компании вече търгуват с евро.

Африканските държави и арабския свят вероятно вече обсъждат зад кулисите подобен ход, докато гледат и се учат от европейския опит. Вярвам, че въпреки острите, достигащи фанатизъм риторики срещу европейския валутен съюз, базирани на националистически и фашистки основания, този съюз в крайна сметка ще преодолее препятствията по пътя си и ще постигнем успех /всъщност вече сме свидетели на успеха/.

След като световната икономика достигне фазата на единна глобална валута, ще се озовем в ситуация на исократична валута. Това ще бъде една от стабилните основи за истинска глобална икономика, която ще осигури стабилност на всички сектори. Ще осигури също защита за отделните спестители, чийто спестявания няма повече да бъдат изложени на опасност да бъдат пометени за една нощ нито от реални, нито от изкуствени валутни спекулации, водещи до насилствени или доброволни обезценки на националната валута.

Като обобщение вярвам, че валутата не е нито стока, нито ценен актив, който може да бъде търгуван. Валутата вече няма златно покритие, нито някакъв друг стоков резерв. Никои от ограничените икономически ресурси не са въввлечени в продукцията и търговията с валута. Валутата не е потребителска стока, нито имот, нито услуга. Тя не служи за нищо друго, освен като разчетно средство за размяна срещу стоки и услуги.

Ето защо може да се спори дали валутата може да се класифицира като търгуем продукт или услуга. Всички валутни оценки се базират на спекулации и очаквания. Достатъчно е президентът на дадена страна да се сгоди или да има извънбрачен флирт, за да видим как валутата на тази страна се срива с драматичен ефект за

бизнес обществото и за общността като цяло, оставяйки следи както върху националната, така и върху световната икономика.

Нека не забравяме, че икономическите вълнения са били причина за много войни, включително Втората Световна Война. Нека не забравяме, че и днес светът понася тежки и болезнени удари, дължащи се на икономическа нестабилност. Такива удари могат да обърнат посоката на развитие на една страна и да доведат до спад на жизнения стандарт вместо до повишаване. Дори за миг не си помисляйте, че такива неща не се случват днес. Ярки примери тук са Русия и другите бивши съветски републики, дори съседни на тях държави като България, Румъния и други. Милиони интелигенти хора живеят под жизнения минимум дори в техните икономики с ниски ценови равнища.

Ето защо лесно може да бъде отстоявана тезата, че икономическата стабилност и предотвратяването на икономически загуби са част от формулата за създаване на социално управление и развитие а нашия свят. Затова вярвам, че единната глобална валута е не лукс, а необходимост. Една дълго отлагана необходимост.

Още за загубите, причинени от мултивалутната система

Класически пример, доказващ необходимостта от единна валута, е непрекъснатото разхищение на средства от страна на националните правителства. Под натиска на политически водачи, групи за натиск, мултинационални компании и други правителствата във всяка страна се пилеят средства от страх, че финансова криза в друга част на света може да се разрасне и да ги засегне.

Възникват парадоксални противоречия в политиките и целите на страните от един регион, като например разногласията на страните от Г7 по отношение на еврото. През третата седмица на септември 2000г лидери като главния икономист на МВФ в публикация в Дейли мейл от 21 септември 2000 се обяви против еврото и срива курса му. След това Г7 се втурна да го спасява, защото те с право се страхуваха, че една спекулативна девалвация на еврото ще засегне техните собствени валути и стабилността на световната търговия. Тези извън съюза, протестираха срещу рязкото обезценяване на еврото, докато страни от съюза като Италия и Португалия благославяха шефа на МВФ, защото благодарение на скандалното поевтиняване на еврото, бизнесът им процъфтяваше.

На 19 септември 2000г, вторник, главният икономист на МВФ Майкъл Менса каза, че слабостта на еврото е проблем, не просто пречка. След това, той обяви, че е настъпило време за намеса, която да предотврати по-нататъшно падане на еврото. В отговор на това лидерите на Италия и Португалия се обявиха против всякаква намеса за подсилване стойността на еврото /само защото ситуацията беше изгодна за експортния им бизнес/. Те обвиниха високите лихвени проценти в САЩ за подценяването на еврото спрямо долара и останалите валути. Противоречиви твърдения, обслужващи различни интереси.

Предупрежденията на Майкъл Менса отключиха бурна враждебна реакция. Управителят на португалската централна банка Вито Констанцио обяви, че коментарите на г-н Менса са неуместни, и че никой друг на неговата позиция не би ги направил. Италианският премиер Джулиано Армадо сподели, че слабото евро помага на фирмите от страната, защото прави евтин износ им. Още противоречия между лидери и професионалисти.

Ханс Питър Щил обяви, че силата на щатската икономика и високите лихвени проценти в САЩ са главна причина за слабото евро. Той добави, че сегашното състояние на еврото е добро за растежа на европейския износ. Но въпреки позицията на страните вътре в съюза, намесите продължиха.

Страните от Г7 се договориха да използват валутния пазар и да закупят големи количества евро с надежда да покачат по този начин цената му. Закупуването се извърши на три вълни рано в петък на 22 септември. Противоречащи си желаниа и действия. Европейците желаят да запазят ниската стойност на еврото, а останалите технически повишават стойността му чрез изкуствено изкупуване.

Когато новината за изкупуването се разчу, еврото се покачи от 80 до над 90 цента за евро, а после се стабилизира на 88.30. Съвместната интервенция на страните от

Г7 – САЩ, Япония, Великобритания, Германия, Франция, Канада и Италия е по принцип неуместна. Последният път, когато те действаша съвместно, беше при опитът им да спасят японската йена през 1995г. Тогава отново имаше съмнения, че Япония изпада в Депресия, която може да обхване Азия и останалия свят. Успяха ли те да предотвратят депресията? Разбира се, че не. Само регистрираха една голяма загуба.

Това, което се случва е създаването или заличаването на огромно богатство в резултат на чиста спекулация. И все пак ефектът от тези валутни движения е едновременно сладък и горчив. Сладък за малцината, които извличат полза. Много горчив за всички останали – страни, отделни индивиди, малки или по-големи бизнес организации, които страдат от подобни пазарни флукуации. Неоправдано. Неоснователно. Нещо, което може да бъде избегнато в системата на единна глобална валута.

Дори могъщите световни институции днес са безсилни да обуздаят огромните загуби. Във време, когато милиони долари минават през валутния пазар всеки ден, финансовите министри и централните банки са безсилни да обърнат вълната сами. За да бъдат успешни действията им, те трябва да привлекат на своя страна валутните дилъри.

Въпреки сериозната намеса на страните от Г7 в подкрепа на еврото, напоследък се наблюдават симптоми, че големите инвестиционни фондове по света все по-неуверено залагат срещу еврото. Британският финансов министър Гордън Браун замени на търг златните резерви с евро. Защо? Особено след като Гордън Браун не е готов да се присъедини към еврото. Защото растежът на експорта в резултат на подцененото евро може да означава, че в скоро време евро-икономиките могат да надминат Америка по показателя икономически растеж. Също така, защото финансовият министър трябва да печели. Въпреки това обаче, играта на валутния пазар с парите на британския народ може да бъде опасно! /До края на 2002 инвестициите в злато бяха на първо място!/ с появяването на първите знаци за забавяне на американската икономика след десетгодишен растеж, някои хора изпаднаха в паника и предприеха отчаяни действия, неводещи до никакъв резултат. Понякога е трудно действията на Г7 да бъдат оправдани. Парадоксално и в разрез с всички показатели, че еврото е силно подценено, дори въпреки намесата на Г7. Трябва да си зададем въпроса защо. Защо тази загуба? Защо такива големи интервенции, които не водят до желан резултат.

В крайна сметка в края на 2002 със задаващата се американска атака над Ирак и огромния спад на стойността на акциите, особено в Англия и Америка, еврото печели позиции и достига \$1.04.

Коя е причината – провежданата политика или националните интереси? Свързано ли е с огромния натиск от американските мултинационални компании, чиято печалба се отчита в долари? Защото тези компании оперират в евро, печалбата им е в евро и впоследствие се обръща в долари. Този процес на обръщане от евро в долари донесе загуби за милиарди. На свой ред загубите причиняват колебания в стойността на акциите, а те засягат останалата част от борсата и икономиката като цяло; което на свой ред оказва въздействие върху обикновения гражданин.

Не е ли това чиста загуба? Не е ли това загуба на капиталова печалба? Каквито и да са американците, не е справедливо да понасят огромни загуби, само защото са търгували извън собствената си страна и трябва да обърщат огромни суми от печалбата в националната си валута.

Почивка 14 септември 2004, 00.18ч София, България

обратно 19 септември 2004, 22:46ч София, България

Кой плаща цената?

Американските облигации поевтиняха значително през дванадесетте месеца от август 1999 до август 2000 /и още повече до края на 2002/. Макдоналдс например, въпреки агресивното си международно разрастване, изгуби повече от 24% от

стойността си през същия този период от август 1999 до август 2000. Същото се отнася за много други мултинационални компании от Колгейт-Палмолив до Жилет. Отново, отново и отново подцененото евро причини на най-големите американски компании загуби за милиарди при превръщане на печалбите им от евро в долари. Дори в примамливата ИТ индустрия, която е доминиращ сред мултинационалните американски компании, се случва същото. Пример тук е гигантът производител на микрочипове Интел.

Бих попитал изпълнителните и финансовите директори на тези компании, уловени в капана на огромни загуби, причинени от превръщането на валутата: "Няма ли да е по-добре, ако съществуваше само една валута? Нямах ли да е по-добре, ако можехте да запазите тази печалба? Ако можехте да покажете тази печалба на акционерите си?"

Бих задал същия въпрос и на акционерите на тези компании: "Не бихте ли предпочели тези огромни загуби от валутни транзакции да се бяха озовали в джобовете ви под формата на дивиденди или по-висока стойност на акциите?". Не е необходимо да си гениален, за да отговориш на този въпрос.

Всички тези кратки примери и въпроси показват необходимостта от единна глобална валута. Тези въпроси разкриват колко неотложно е търсенето на решение на въпроса с единната глобална валута. Ако искаме да стабилизираме пазарите си и да избегнем периоди на растеж и упадък в отделни части на света, въвеждането на единна глобална валута е един много съществен елемент.

Глобално образование

Глобалните исократични принципи включват подобряване на услугите като например образованието. Глобалното, национално, регионално и локално образование ще бъде винаги базирано на избора на гражданите, за да им предложи равни възможности, да насърчи развитието и усъвършенстването на талантите на в името на общото добро. Откритията на нашите предци не са служили само на техните създатели. Те са допринесли за цялото човечество.

Човечеството е достигнало днешния си напреднал етап в технологично и поведенческо отношение благодарение на образованието. Образованието е било и ще продължи да бъде пламъкът на развитието, сърцевината и основата за напредъка на нашия свят и нашата цивилизация. Образованието е допринесло за открития, които осигуряват днешния висок стандарт на живот. Тези открития, направени от отделни хора или групи, са донесли ползи на цялото човечество.

Поне в някои части на света образованието винаги е било главният фактор, допринасящ за развитието и напредъка във всички сфери на живота. Казвам в някои части, защото в много други, образованието е недостатъчно и достъпно само за малцината привилегировани. Финансово привилегировани! Все още има такива места, където образованието е привилегия на тези, които притежават финансови средства. И не се заблуждавайте, че това са само неразвити страни от Третия свят. Дори в развитите западни държави университетското образование днес струва цяло състояние. Хиляди брилянтни умове не са в състояние да достигнат до гимназия.

Някои страни като България са пригодили системата на университетското си образование, така че младите хора да продължат образованието си, докато в същото време работят на пълен работен ден. Все пак е по-добро от нищо. Въпреки това, тези студенти, /които са по-голямата част от българските студенти/ са принудени да посветят на образованието си двойно по-дълго време, отколкото техните колеги в Англия например.

Като хора ние сме достигнали само до покрайнините на човешките си способности и таланти. За да култивираме, развием и направим достъпни тези таланти, трябва да ги насърчим. Трябва да ги култивираме. Но на първо място трябва да направим образованието достъпно за всички, а не само за малцина избрани, защото то е богатство на богато-мислещите хора, а не на богатите държави и не на богатите семейства.

Доказано е, че човешките ресурси са най-ценни от всички средства на производство. Приносът на хората е двигател за развитието и напредъка на цивилизацията. Затова образованието трябва да получи приоритет пред всички производства. Инвестицията в човешки ресурси винаги ще бъде жизнената движеща сила на напредъка.

Голяма част от учените са произлезли от народните маси, а не от богатите момчета и момичета, посещавали скъпо платени частни училища. Голяма част от този човешки ресурс е все още "необработен". Голяма част от него бива пропиляна. Той може да бъде култивиран, само ако инвестираме в глобална образователна система. /Чувам някои да казват: "Той е луд да иска още и още глобални институции и идеи."/

Могат да бъдат създадени институции подобни на медицинските организации, които предлагат услуги в бедни страни с недостатъчно болници и обучен медицински персонал. Можем да започнем с основаването на гимназии и университети по света. Спонсори на подобни дейности могат да бъдат, както държавни правителства, така и частни бизнес организации. Убеден съм, че голям брой преподаватели биха се включили, защото ще им хареса идеята да прекарат на друго място няколко години. Необходимостта от основаването на глобална образователна организация, която да определя политики и да контролира действията в глобален формат, става все по-необходима.

почивка 20 септември 2004 00:33ч София, България

обратно 21 септември 2004 22:53ч София, България

Глобални научни открития

Знаем, че цената на научните открития винаги е била препятствие за напредъка и то не само в бедни страни, но дори в напреднали икономики. Неизброими са примерите за изобретения, които са закупени и реализирани от американски институции. В това число попадат и изобретения на напреднали държави като Великобритания и Русия. Американците извличат облагите от тези открития. И с пълно право, след като те са ги извадили на бял свят от рафтовете, на които тези изобретения са събирали прах с години в други страни. Много изобретения, които са подобрили човешкия живот по света. Ето защо американците заслужават да бъдат поздравени за това си дело.

Космическите проучвания показаха необходимостта от близко сътрудничество между великите сили. Дори във време, когато те гледаха една на друга като на врагове. Станахме свидетели на съвместни проекти между САЩ и бившия Съветски съюз. По ирония на съдбата всяка страна би упълномощила подобни огромни разходи само по военни причини.

Ние имаме нужда от повече. Повече такова сътрудничество, но не за военни цели, а за по-нататъшно отместване на границите на развитието в полза на човека. Имаме нужда от повече научни открития и сътрудничество на глобално ниво; не само между няколко държави, а между много страни по света. Нужни са глобални открития, насоки и помощ, за да се възползват от съществуващия ноухау и да го разширят в името на непрекъснатото развитие на човечеството.

Светът се нуждае от много лекарства – от лекарства в областта на медицината до такива в областта на индустриалното развитие. Решението да се създадат глобални научни центрове, да се даде възможност да се развиват таланти, които ще изобретят и произведат решения на глобалните проблеми. Глобалните нужди са многобройни: образование, здравеопазване и природосъобразни енергийни източници са безспорни приоритети.

Енергията е сред най-спешните. Нашите световни запаси от енергия бързо се изчерпват. Без тази енергия настоящият стандарт на живот няма да може да бъде поддържан. Затова проблемът с енергията има нужда от спешно глобално научно

изследване. Необходимостта от нова природосъобразна форма на енергия се засилва. Такова научно изследване не може да се финансира само от търговски организации с ограничени ресурси. Нито само от няколко напреднали страни, чиито възможности също са отграничени. Такова изследване трябва да бъде глобална задача.

Ние отчаяно се нуждаем от енергия, която не е толкова скъпа, колкото настоящата. Заради спекулациите за война в Ирак, останалият свят трябва да плаща по високи цени за петрола. Достигнали сме до предизвикващо смях положение да разчитаме на петрола като на основен източник на енергия, особено след като знаем, че той е изчерпаем ресурс. Нуждаем се от енергия, която да е колкото може по евтина.

Дори в напреднали икономики като тази на Великобритания, в този момент, във време на напредък, хиляди стари хора умират всяка година, защото не могат да си позволят цената за електричество в домовете си през зимните вечери. В други страни хората умират от топлинни удари през летните месеци защото не могат да си позволят елементарното удоволствие на свежестта на климата.

Изглежда, че сме създали средствата за облекчение на живота, но не можем да си ги позволим. Елементарни нужди като например енергия трябва да струват минимални средства. Да бъдат достъпни за всички. Ако ме питате, те трябва да бъдат освободени и от данъци. Американците отново дават пример затова как да се насърчи индустрията и икономическата активност като се поддържат ниски цени на бензина и петрола. Не можем ли да вземем пример един от друг?

Мощната групировка на страните производителки на петрол е в състояние да причини икономически катаклизми с катастрофични резултати по света. Спомнете си познатото понятие – внесена инфлация от икономическата криза през 80те. Криза, която продължи години и причини катастрофични резултати на всяка икономика и на всяка индустрия.

Области на открития като енергийния сектор се нуждаят от огромно финансиране и приноса на експерти. Тези средства и експертен принос не са по силите дори на огромните търговски организации. Те не са по силите на държавните правителства. Подобни открития се нуждаят от глобални усилия и глобален принос във всички аспекти – финансов, технологичен и експертен.

Глобално здравеопазване

Друг приоритет са откритията в областта на здравеопазването. Ракът и СПИН-ът са малка част областите, в които са необходими глобални открития. При все по честите човешки взаимоотношения в резултат на пътувания се формират нови вируси, които все по-бързо се разпространяват по света. Всички те се нуждаят от глобални открития, които са извън възможностите на една отделна държава или фармацевтична организация. Частните фармацевтични организации работят за печалба. Това условие често превръща продуктите им в недостъпни за голяма част от хората.

Съществуват голям брой заболявания за които са създадени лекарства. Но тъй като тези лекарства са прекалено скъпи, те не са достъпни за голяма част от хората. Ако научните открития и цената на производството се спонсорират от една глобална здравна организация, те ще станат много по-достъпни. Подобна инвестиция ще доведе до спасението на много човешки животи. Нещо повече – ще доведе до подобряване на стандарта на живот на хората.

Държавните и частни сектори трябва да се обединят и да създадат глобална здравна програма. Програма за проучвания и открития, обучение и осъществяване на

здравни услуги по света. Дейности, които не са по силата на една отделна държава или организация, могат да станат възможни на глобално ниво. Такива дейности могат да се осъществяват и в страните с по-нисък стандарт на живот, а не само в напредналите държави.

Скоро националното здравеопазване ще престане да бъде водещ въпрос. Първостепенно значение ще добие глобалното и международно здравеопазване. Заболяванията вече се разпространяват по целия свят. Пациентите вече пътуват от една в друга страна, за да търсят лечение. Много умират само заради финансовата невъзможност да заплатят лечението си – независимо дали е терапевтично или превантивно.

В настоящия момент има страни с излишък на болници и безработен медицински персонал и страни, в които хората умират докато чакат за лечение. Не мислете, че говоря само за изостанали бедни страни. Днес / 2002 година/ този въпрос е на дневен ред и в страна като Великобритания. Да, хората умират върху болничните носилки поради недостиг на здравни ресурси.

Нужно е да управляваме и извлечем полза от тези ресурси на глобално ниво, за да облекчим максимално страданията на милиони хора. Вярвам, че е позор за нашето време да имаме излишък на здравни услуги в едни страни и да позволяваме хората да страдат и умират в други поради недостиг на персонал, апаратура и съоръжения.

Нови форми на заболявания се разпространяват бързо от страна на страна. Все по-чести стават световните вирусни епидемии. Спомнете си епидемията на птичи грип през последните години. Той започна от Хонг Конг и бързо се разпространи по света. Никой не знае от къде е тръгнал СПИН-а. От коя страна е произлязъл. Подозираме, но не знаем със сигурност. Въпреки това, за много кратко време, той обхваща целия свят.

Заболявания, разпространявани чрез животните, като луда крава могат да унищожат целия животновъден отрасъл на дадена страна или регион, като в същото време създадат заплахата и за човечеството. Необходимостта от глобално здравеопазване няма да дойде в близко бъдеще. Тя отдавна е дошла.

Това, което отлагаме, това, което все още не сме направили, са дългосрочна, добре планирана глобална здравна политика и дейност. Ако не създадем глобална здравна организация, ние няма да направим и крачка до разрешението на глобалните здравни проблеми. Ако не предприемем нещо сега, може да не сме в състояние да посрещнем утрешните здравни заплахы и предизвикателства.

Глобален транспорт

Транспортът създава богатство и възможности за местните, национални и международни интереси. Никоя от днешните напреднали икономики нямаше да се развие без непрекъснати инвестиции в транспортната инфраструктура. Глобални транспортни съоръжения са необходими както за развитието на бедните държави, така и за по-нататъшния напредък на развитите.

Всякакви форми на транспорт - от сухоземен под формата на шосета и железопътни мрежи до мрежи за морски и въздушен транспорт. Ние спешно се нуждаем от развитие на глобалната икономика и глобалното общество. Спешно необходими са глобални транспортни стратегии, които да допринесат както за местната, национална и регионална, така и за глобалната икономика.

Имаме съоръженията. Разполагаме с индустриите. Притежаваме уменията. Всичко, от което се нуждаем, са глобално управлявани политики. Глобални политики, които да

пренасочат производството от военната към гражданската инфраструктура в световен мащаб. Други, свърх произвеждащи, индустрии като автомобилната например, също могат да бъдат пренасочени към такъв глобален проект. По този начин използването на работната сила ще бъде запазено и увеличено.

В същото време ще се създадат възможности за печалба за търговските организации и компании. Възможности, които ще генерират полезни икономически дейности, увеличаващи пазара на работна сила, поддържащи икономическия растеж и носещи полза както на масовия потребител, така и на предприемача.

Развитието на транспортните средства също не е достатъчно. Главен фактор е транспортът да стане достъпен. Днес пътуването от една в друга страна струва състояние. Както евтината енергия и средствата за комуникация, така и евтиният транспорт е задължителен фактор за развитието на глобалната дейност. Дейност във всички аспекти – икономически, образователен, изследователски, здравен и т.н.

Инвестирайте в транспортната инфраструктура на всички региони – особено на изостаналите страни. Създайте производствени планове за изграждане на транспортни съоръжения. Обучете местното население и го оставете да построи гъсти транспортни мрежи. Позволете им да станат част от глобалната икономическа сцена. Светът ще извлече полза от подобни дейности. Страните бавно ще започнат да се самоиздържат. Всяка страна и регион притежава свои собствени ресурси, които да предложи на света.

Глобални комуникации

Глобалните комуникации са още една област, която се нуждае от действия и инвестиции от страна на глобалната група. Самата цена на глобалните комуникации пречи на глобалното развитие. Единствено цената пречи на възможностите, които иначе биха се отворили пред глобалния пазар на труда. Ако цените на международните разговори се изравнят с тези на регионалните, милиони работни места ще бъдат създадени по света, предлагащи възможност на хора, които сега са ограничени в собствените си страни с изостанали икономики.

Вместо да наема 40 души в моята компания, бих могъл да наема стотици. Само ако можех да използвам национални такси за комуникации, бих могъл по-лесно и по-евтино да разширя дейността на компанията. Други биха могли да направят същото в още по-голям мащаб. Подобни подобрения и възможности за глобални комуникации ще бъдат полезни не само за бедните страни. Напредналите икономики също ще извлекат огромни печалби.

Вместо да се налага внос на работна сила, което създава напрежение на вътрешния пазар, засяга гражданите и областта на услугите, включително здравеопазване и дори полиция, наемането на чужда работна сила на местния пазар ще носи печалби на страните-вносителки. Съществуват и много други възможности, както за изнасящите, така и за внасящите региони. Цели нови пазари и индустрии ще се появят благодарение единствено на технологичния напредък и изравняване на международните с локалните такси за комуникация.

Малък пример, от който можем да се поучим е американският стил. Вътрешно-щатските разговори са безплатни. Доколкото знам, те плащат само междущатски разговори. Търговията между отделните щати процъфтява. Направете сравнение с Европа, където дори страните от ЕС заплащат за разговори помежду си същите неоправдано високи такси като за международни разговори. Колкото по далече се обаждате, толкова по-скъпи са разговорите, което спира икономическата дейност дори в страни с ниски цени.

Комуникациите са също толкова жизнено важни за глобалната икономика като транспорта, финансите, енергията, природните и човешките ресурси. Време е да осъзнаем този факт. Време е да направим нещо по въпроса. Дали сме на телекомите монополистична власт и чрез високите цени те задържат развитието на икономическата дейност, както на локалната, така и на глобалната сцена.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Много въпроси се нуждаят от внимание. Необходими са решения за възприемането на исократичния модел, както на национално, така и на интернационално/глобално ниво.

Много въпроси се нуждаят от внимание. Необходимо е да достигнем до балансирани решения за глобалния исократичен подход. Трябва ли например малки страни като Кипър и Малта да имат право на един глас, на колкото имат право и големи страни като Китай, Русия и САЩ? Ако да, ще бъде ли това справедливо, балансирано и издържано в духа на Исократия?

Предстои голямо количество тежка работа преди да бъде установен истински глобален исократичен модел. Няма ли да бъде валиден аргументът, че големият брой население не означава непременно верни решения? Няма ли да бъде справедливо да бъде дадено право на всеки – независимо дали е образован или не – да решава кое е правилно и кое грешно. Възникват много въпроси, които наистина заслужават вниманието ни, и ако им го посветим ще открием верните решения и ще развием верните формули.

Как да балансираме процеса на взимане на решения в глобалния парламент, независимо дали последният е наречен Обединени Нации, Исо-глобален парламент или друго. Може навярно да се започне с едно балансирано решение. Например дадена страна да има право на един глас и той да се определя в зависимост от желанието на мнозинството от гражданите на тази страна.

Може да съществува и друга формула. Ако даден въпрос касае пряко само определен регион, по-голяма тежест да има мнението на хората от страните от този регион. Но ако се касае за глобален въпрос, всички имат равен глас. Ще се разработят различни решения. Важното е те да са основани на исократичните принципи, да решават исократичните граждани и глобалните регулативни органи да стават жертва на властта на отделни индивиди или групи.

Един глобален исократичен парламент би бил истински защитник на мира. Глобалната Исократия ще сложи край на всички зверства. Тя ще отнеме възможността на централните управления и отделни лидери да подкрепят нечовешки действия в отделни държави заради икономически, политически или други проблеми и влияния.

Този глобален исократичен парламент ще управлява ресурсите на планетата – още една област, която се нуждае от внимание, още една област, където можете да допринесете за формулиране на точна и детайлна политика. Отново призовавам за принос и участие от всички краища на света за света.

Изоставашите страниА какво да кажем за изоставашите страни? Някои от тях може изобщо никога да не са били демокрации или да са имали друга свободна система на управление. Някои от тях може да нямат инфраструктурата, необходима за

прилагане на Исократия. Възможно е те първо да станат демокрации преди да станат исокартично управлявани страни.

Възможно е те да се научат как да ходят преди да започнат да бягат. Нормално би било преди Исократия за няколко години страните да свикнат с демокрация. Въпреки това не виждам причина защо тези страни да не възприемат директно и исократичната система. Ако ли пък избирателите предпочитат да имат транзитен период не виждам причина защо да не бъде така. Както вече отбелязах по-скоро бих приел една грешка, допусната от информирани избиратели, отколкото от неколцината, посочени от избирателите. XXXXX

Глобален пазарен на труда

Разликата между напредналите икономики на развитите страни и изоставащите икономики намира отражение на пазара на труда. Търсенето на по-евтина работна ръка стана причина за създаването и дори за поддържането на икономики с нисък стандарт. Тези икономики с ниско платен пазар на труда се превърнаха в абсолютна необходимост за стабилността на капиталистическата система и на напредналите икономики. В същото време необходимостта от ниско платен труд стана мотив и необходимост за развитието на такива страни със слаба икономическа дейност. Не е ли това сценарий на Параграф 22?

Нормата сега е нормален и приет метод на релокация на индустриите. Ставаме свидетели на преместването на цели индустриални отрасли от един регион в друг, от една страна в друга и дори от един континент в друг. Пример за това е непрекъснатата емиграция на трудоемките отрасли като производството на дрехи и обувки. Други примери включват тежката индустрия като електроника и автомобилпроизводство.

До неотдавна тези индустрии бяха насочвани главно към неразвитите страни от Азия, Далечния Изток и Латинска Америка. Днес основен източник на евтина работна ръка са страните от бившия Съветски Съюз, Румъния, България, Полша и други страни от периферията на Европа като Турция, Мароко и Сирия.

Някои от тези страни буквално ограбват пазара на евтина работна сила като поддържат изкуствено ниски цени. Примери за това страните от бившата Източна Германия и днешен Китай. Дори цените на природните ресурси са изкуствено ниски поддържани с цел задържане на пазарния дял.

Чрез вътрешен контрол тези страни са в състояние да налагат продукцията си в други държави. Дори супер-сили като САЩ се оплакват, че ниските цени на природните ресурси, предлагани на вътрешния пазар от изкуствени филиали, изместват домашната продукция. Днес дори се говори, че администрацията на Буш се готви да предприеме някакви протекционистични мерки, за да спре подбиването на цените на местната стоманена индустрия. /Вярвам, че днес - 2003г те вече го направиха./

В други случаи необходимостта от такова ниско-струващо производство, както по отношение на природните, така и по отношение на човешките ресурси, става причина напредналите икономики да се намесват и насилствено да продължават доставките на евтини материали и работна ръка. Само чрез икономическата си власт и влияние, развитите икономики са причинявали периодични сривове на икономиките с нисък стандарт.

Правейки това, те целят спад на търсенето, което води до висока безработица, девалвация, а оттам и намаляване цените на ресурсите и труда, на които разчитат развитите държави. Тези намаления могат да се изразят, както в намалено заплащане на стойността на труда, така и в намаление стойността на националната валута, причинено от насилствена девалвация. Мощните мултинационални компании използват властта си, за да изнудват местните правителства и да прокарат собствените си интереси.

Това неизбежно води до големи разлики в глобалните икономики. Разликите стават балони които непрекъснато се издуват, пълнят се с въздух и в един момент не издържат и се пукат. Можем да класифицираме тези балони като "икономически

язви". Като пример за малки балони могат да бъдат дадени страните от азиатския пазар като Малайзия и Корея.

След тях следват по-големите балони, които при спукването си предизвикват експлозии - като този с японското икономическо чудо. Ефектът от спукването на балона на голямата икономика води до спукване на балоните на по-малки икономики. Подобни балони ръстят много бързо и също така бързо се пукат и като някаква зараза ефектът причинява по-нататъшно формиране на балони в отслабналите икономики. Ако една такава ситуация не бъде спряна, тя може да доведе до глобални икономически сблъсъци и нестабилност.

Ако достатъчно голям брой от тези балони се спукат едновременно, те бързо ще засегнат останалата част от глобалните икономики, дори развитите държави. Само бързата намеса на развитите държави спаси Азиатските тигри от катастрофален колапс на финансовата индустрия, който заплашваше цялата им икономика, и който в крайна сметка причини стагнация на японския пазар. Защо държавите се намесиха и предотвратиха катастрофата? Беше ли това акт на самарянство? Или акт на себезащита, защото, ако не я бяха спрели, катастрофата щеше да достигне собствените им страни?

Вярвам, че напредналите икономики се намесиха, само защото те самите се чувстваха застрашени. Някои дори считат, че точно напредналите държави са причинили кризата чрез бързото и масово изтегляне на капиталовите си инвестиции. Целта разбира се е била - поддържане на ниските пазарни цени на природните ресурси и труда. По този начин те биха били в състояние да предизвикат икономически растеж в собствените си държави без инфлационно влияние. Колко вярно е това?

Глобалният труд и икономическото развитие

Развитите страни вече от доста време експлоатират пазара на квалифициран труд. Те предлагат атрактивно възнаграждение на специалисти от по-бедни държави. По този начин виждаме как напреднали икономики като САЩ крадат мозъците на изоставашите държави. Отново трябва да поздравим САЩ за новаторската им инвестиция в човешки ресурси. Нещо, чиято стойност много страни все още не са в състояние да оценят и в което не инвестират дори днес.

Търсенето на технически и мениджърски умения в глобален мащаб бързо расте. Знанията и уменията на населението на изостаналите и развиващите се държави или т.нар. икономики на евтин труд, бързо се увеличават. Разликата с напредналите държави се стопява.

В крайна сметка световният запас от човешки ресурси ще позволи на развиващите се икономики да ускорят собственото си икономическо развитие. Мултинационалните хай-тек компютърни компании например, използващи напреднали технологични средства за комуникация, наемат топ-специалисти от целия свят.

Чрез световната компютърна мрежа /www/ екипи от различни страни и континенти могат да формират група и да работят по един и същ проект, без да напускат собствената си държава. С новите технологични средства емиграционната релокация на ресурсите не е вече необходима. Хората могат да бъдат част от международния пазар на труда като остават по родните си места. А това е чудесно. С подобренията и понижаването на цените на комуникациите и транспорта можем да пренесем тази възможност и в други индустрии.

Примерите са многобройни. В моята IT компания аз непрекъснато получавам оферти от малки групи, предлагащи услуги за изработване на програмни продукти със специализиран софтуеърен дизайн, за съвместни проекти или дори само за участие в проекти. Мога да поверя дизайна на уеб страницата си на екип в Индия, а програмата за генериране на информация по същия проект на друг екип в Сибир. След това мога да поискам от моите лондонски дизайнери да съединят отделните парчета и да формират един завършен продукт. Много от британските компании прехвърлят част от дейностите си като например счетоводство на компании от други

страни - например Индия. Най-ярък пример тук според мен са Бритиш Еървейс. Същото се случва и в други страни.

Друг отличен и специфичен пример е този с NAI /Network Associate International/. Американска компютърна компания за софтуеър, специализирана в антивирусни програми и програми за защита, и постепенно разрастнала се до предлагане на пълно мрежово обслужване. Прилагайки т.нар политика "следвай слънцето" те разполагат с шест екипа - по един на всеки континент, обединени под шапката на AVERT /изследователски екип за анти-вирусно спешно реагиране/. Системата "следвай слънцето" означава, че където и по света да не се намират потребителите им, те могат да се свържат с някоя от шестте изследователски лаборатории и работещ в момента екип, дори ако в собствената им страна е нощ.

Специалистите от тези шест екип работят по един и същ проект, независимо дали самостоятелно или по различно време. Един екип стига донякъде, след което друг екип, намиращ се на хиляди километри, поема оттам, откъдето предишният екип е спрял.

Тези изследователски екипи се състоят от местни специалисти. Американска компания наема директно квалифицирани специалисти по целия свят. Това явление не е изключение. Откриваме го в много сектори по света - от финанси до производство. Такива глобални, пазарно-управлявани дейности, създават ноу-хау за местните специалисти, за да започнат собствен бизнес и да станат конкуренти на бившите си работодатели.

Най-голямата инвестиция на всяка глобална компания е инвестицията в хора. Но тази инвестиция не може да бъде защитена от авторско право. Колко от днешните икономически сили ще бъдат надминати и вероятно превърнати в колонии от новите икономически сили? Огромният недостиг на квалифициран персонал в напредналите държави вече се превръща в пречка за по-нататъшното им развитие.

В резултат виждаме, как страни, традиционно недопускащи имигранти, не само се отварят, но започват и да използват високи възнаграждения, с които да привлекат квалифицирани кадри на вътрешния си пазар. През 2000г САЩ издаде над 30 000 визи за IT специалисти, Канада - 20 000, Германия - 20 000, Италия - 15 000, Великобритания - 20 000. Много от квалифицираните специалисти идват от изостанали и развиващи се страни. Националните граници се отвориха и хиляди хора по света се установиха в друга държава. Може ли да определим това като първата крачка към свят без граници. Може ли това да е първата крачка към глобална свобода и право на установяване навсякъде по сфера.

Рязкото отваряне на вратите може да бъде счетено като заплаха, тъй като лишава развиващите се страни от необходимия им квалифициран труд. Това е вярно до известна степен. Не съм сигурен обаче дали трябва да се възприема като заплаха. Напротив - би могло да се възприеме като възможност за още по-бързо развитие на икономическите колонии. Защото търсенето на специалисти навън, ще покачи предлагането в тези страни. Погледнете инвестициите, които Индия прави в областта на високите технологии. Външното търсене на специалисти чрез местни филиали е двигател на вътрешното предлагане.

В допълнение, страните износителки на квалифицирани човешки ресурси получават мощни финансови инжекции, тъй като, работещите навън изпращат в родината си пари. Колкото повече свикнем с движението на труда, толкова по-близо ще се приближим до глобалния пазар на труда. Това може да подпомогне или да бъде първата крачка към истинската глобализация на света, при която ограниченията за влизане ще бъдат премахнати от всички държави.

4 август 2002 12:39ч

5 януари 2003 16:11ч

обратно 18 август 2002 23:14ч и 5 януари 2003 16:11ч

достатъчно за тази вечер 22 септември 04 23:49ч София, България

Глобалният потребител, глобалните сливания и поглъщания

Дейностите по сливания и поглъщания достигат безпрецедентни размери с консолидацията на индустриите в глобален мащаб. В много страни тези дейности стават все по-популярни. Преструктурирането на компании се извършва по-бързо, отколкото можем да си представим. Започват да се появяват глобални монополи и олигополи. Примери тук са случаите с Майкрософт и Интел, които са на път да се превърнат в глобални монополи. На национално ниво съществуват правила и практически кодове, които да защитят потребителя от монополи и олигополи. Но каква защита има потребителят извън националните граници?

Никой пазар не е достатъчно отдалечен от глобалния потребител. Технологичният напредък дава свобода на потребителя да купува от национални, регионални и глобални доставчици. Новите технологии позволяват на хората да купуват от всяко място по света. Хората имат възможност да получават медицински и образователни услуги от всяка страна или регион.

Частната индустрия на Великобритания разчиташе много на търсене от съседни страни – страни от Европа и Средния Изток. Сега наблюдаваме обратен поток на британски граждани, търсещи медицинско лечение в извън Обединеното кралство, в страни като Белгия, Германия, Америка, Индия и дори по-малки страни като Кипър, където хирургичните услуги са по-достъпни и няма списък на чакащи.

Възможно ли е в бъдеще да се стигне до обръщане на потока? Също както през Индустриалната революция през 20 век хората напускали малките селски райони и се местили в големите градове, за да намерят по-лесно работа. Обръщането на посоката вече започна. Новите технологии в бъдещето ще позволят на все повече и повече хора да работят от домовете си, като поддържат непрекъснат контакт с офисите си. В началото на 2003г британското правителство опита въпреки жестоката съпротива на съюза на работодателите да узакони правото на английските работници да избират гъвкаво работно време и да работят от домовете си. Ще се случи ли това наистина?

Моят фирмен банков мениджър /Барклис/ работи от дома си вече две години. Тя счита това за много по-продуктивно и по-малко стресиращо. Не се губи време за път по време на натоварените часове и е много по-ефективно за нейния работодател Банка Барклис.-Новите технологии позволяват на пазарните субекти да закупуват и продават продукти и услуги, там където са в състояние да постигнат най-добра цена. Предвиждам обратен на урбанизацията поток, при който хората ще се насочат обратно към селата, някои от които са изцяло изоставени сега. Същото може да се случи и в по-широка рамка в световен мащаб. Хората се местят една страна в друга, от един район в друг. Те ще могат да живеят в една страна и да работят за компания в друга или да живеят и работят на едно място, а след пенсионирането си да се преместят в друга страна или друг регион по света.

Вярвам, че в известна степен това вече е започнало. Ярък пример тук е щатът Флорида. Доколкото знам, 11 милионното население се е увеличило повече от два пъти до 26 милиона /не ме цитирайте относно тези цифри, тъй като те не са потвърдени/. Американците не са единствените, които се местят. Всичко това ще има в крайна сметка глобален ефект.

Глобализация на покупателната сила на потребителите

От предишния анализ можем да видим, че вече съществува глобализация на силата на потребителите. Глобалният потребител вече е факт. Глобалната потребителска власт се увеличава с всеки изминал ден. Макар и едва прохождаща, електронната търговия, вече позволява на хората да избегнат ограничението от пазаруване в местния супермаркет. Само с едно кликване на мишката мога да се купуват музика, книги, обувки, вино, дрехи, коли, телевизори, фотоапарати, почивки, застраховки, медицински съвети и други от всяко едно място по света. Вече има и още по-напредничави начини за връзка с Интернет посредством телевизор или мобилен телефон. Всичко това допълнително увеличава властта и избора на потребителя, което в крайна сметка създава и изгражда глобална икономика.

Потокът от такива икономически дейности вече започна. И е неудържим. Всяка страна, която се опитва да спре електронната търговия, ще попречи на себе си да бъде част от глобалната търговия. Такива страни ще изостанат спрямо страните, които отварят границите си, за да улеснят търговията онлайн. Аз съм поръчвал по Интернет продукти и услуги, вариращи от книги, почивки, музика, софтуер, хардуер, лекарства и дори индивидуално изработени дрехи от далечни страни като САЩ и Тайланд.

Глобален дистрибуционен център

Появяването на новия глобален потребител поражда нови явления и събития. Предвиждам създаването на огромни дистрибуционни центрове в бъдеще. Такива центрове ще бъдат основани от мултинационални компании, които ще опитат да монополизират онлайн търговията на дребно. В допълнение ще нарасне броят на независими компании за съхранение и експорт на стоки.

Такива глобални дистрибуционни центрове ще се създават на стратегически места по света. Чрез тях организациите ще отговорят на търсенето на глобалния потребител. Производството ще се мести от континент на континент и от държава на държава, водено от търсенето на ниски цени, по-ниски тарифи, по-ниски транспортни такси и пазарно проникване.

Глобално активни банки, финансови институции и техният ефект

Финансовият капитал с офшорното си разположение натрупа такава преднина, че често големите мултинационални компании нарушават с действията си суверенитета на държавите.

Обединението на банки с други финансови институции им позволява да определят пазарната икономика. Те са в състояние да причинят инфлационни тенденции и рецесии на регионално, национално и глобално ниво. Понякога причините за подобни намеси са политически, друг път икономически, а понякога просто преследват печалба. Банките и финансовите институции са причинявали и продължават да причиняват икономически катаклизми и дори сривове, ако им бъде позволено. Начините да го направят са чрез масово оттегляне на устройства, инвестиционни фондове от малки и средни компании, оттегляне на капитал от малки и уязвими държави.

Напоследък ставаме свидетели на кризи на азиатските пазари и на колапса на валути дори на силни държави като Великобритания, когато спекулациите на Джордж Сорос причиниха кризата на лирата. Това е плашещо, абсолютно плашещо. Фактът, че един човек може да засегне живота на милиони хора, живеещи на хиляди километри. По неговите думи вратата е била отворена. Ако той не е влязъл, някой друг е щял да го направи. И аз съм съгласен. Ако не затворим вратата за такива индивиди и организации, винаги ще бъдем уязвими от тяхната невероятна власт.

Решения на този проблем не липсват, но не трябва да спираме да търсим по-добри. Самият Джордж Сорос посочва някои опасности и предлага разрешения или поне основа, върху които да се развият разрешения. Други също са предложили възможни разрешения.

Всички предложени разрешения изискват глобални политики. Може банките да бъдат принудени да отпускат гратисни периоди преди обратното събиране на дългове, независимо дали дължителите са отделни граждани или суверенни държави. По този начин ще бъде избегнат срива на национални икономики, стотици и малки и средни фирми е избегнат опасността от ликвидация и причиняването на икономически хаос.

Ако инвеститорската организация, независимо дали банка, финансова или друга институция иска да спечели от инвестицията си в дадена държава, тя трябва да зачита правата на потребителите в тази държава. Трябва да им бъде забранено да изтеглят инвестициите си без предупреждение, освен в изключителни случаи, когато това е доказуемо оправдано.

Банките и финансовите институции могат да бъдат контролирани, така че да не се допуска рязкото и масово оттегляне от националните пазари, което причинява срива

им. Това важи особено за случаите, когато размерът на една национална икономика е по-малък от този на дадена банка или национална институция. Банките с подвеждащите си политики могат да причинят инфлация или девалвация на дадена икономика.

Виждали сме как някои банки не прехвърлят върху клиентите пълното намаление по лихвените проценти. Банките трябва да имат печалба, да бъдат устойчиви и да поддържат, а не да задушават икономическата дейност в една страна. В същото време банките и другите финансови институции трябва да следват определени насоки, които не позволяват действията им да се превърнат в катастрофални за икономиката на една страна.

Същото се случва на по-широка основа на глобалната сцена. МВФ с настоящата си форма и функции служи само като болкоуспокояващо с ограничен ефект. Новите глобални институции спешно трябва да регулират и изгладят ефекта от глобализацията в икономически и политически аспект.

Необходимо е да се създаде организация от нови, действащи органи, които да контролират входящия и изходящия поток на валута в развиващите се страни. В противен случай тези икономики ще продължат да се мятат от период на възход при прилива на нови инвестиции от фондовете към срив при внезапното оттегляне на тези фондове.

От друга страна, държавите - бенефициентки по тези фондове трябва да предложат стабилност. Политиците трябва да зачитат чуждите инвестиции, а не ежедневно да променят, засягащите ги политики.

Спекулативният капиталов поток е наистина опасен при днешната институционална нестабилност. Отсъствието на глобална координация и съдействие го прави все по-опасен с всеки изминал ден. Според мен подобни нерегулирани и некоординирани капиталови потоци са в състояние да причинят икономически срив с ужасяващи последици за хората. Подобни икономически сринове често са били последвани и от политически такива.

Следвайте лидера - глобални формации

След приемането на Китай в клуба на Г7, последният се превърна в Г8 - клубът на осемте световни индустриални сили. От самото си създаване този клуб определя индустриалната политика и останалата част от света няма друг избор освен да я следва. Тази политика на следване на лидера от доста време вече е доказано погрешна.

Освен ако останалите играчи или всички играчи не се включат в процеса на взимане на решения, системата ще продължи да се руши. Всеки път все по-болезнено. Това, което Г7/Г8 не успяват да проумеят, е че всяко разрушение, независимо колко малко и колко отдалечено е, винаги има странични ефекти върху собствените им икономики. Фериботът минава по обяд, но вълната, която формира, достига брега много по-късно. Няколко такива ефекти и Г7/Г8 ще ги усети, независимо колко далеко е произходът им. Понякога дори те могат да бъдат по-болезнени за Г8, отколкото за страната, където са се породили.

Загрижени само за собствената си печалба, страните от Г8 често следват политики, които не предлагат лек за световните икономически заболявания и епидемии. Всеки път обаче микробът доближава т.нар Г8 все повече и повече. Единствено когато тези 8 страни са засегнати, те си спомнят за останалата част от света. Само защото микробът е достигнал до тях.

Много пъти микробът е създаден и разпространен като директен отговор на политиката на Г8 на някой друг мощен клуб. Могъщите клубове имат властта да влият на глобалната икономическа активност. Когато това явление ни засегне, резултатите обикновено са по-силни и по-катастрофални, отколкото за страните извън клуба.

Някои от вас вероятно си спомнят унищожителния икономически ефект, нанесен на глобалната икономика от отговора на ОПЕК на високите цени, наложени от Г8 на экспортните стоки и услуги. Внесената инфлация доведе до огромни цени на петрола.

Внесената инфлация е най-големият кошмар на пазарите. Когато страните от ОПЕК усетиха вкуса на внесената инфлация от в пъти повишените цени от Г8, откъдето ОПЕК внасяха основната част от стоки и услуги, те отговориха със същото и дори по-високо повишение на цените на собствените си стоки и най-вече на петрола. В крайна сметка страните от Г8 станаха жертва на самите себе си и страдаха от заразата на внесената инфлация, която първоначално сами бяха изнесли в страните от ОПЕК.

Внесената инфлация, неподлежаща на никакъв пазарен контрол, поражда неконтролируем инфлационен натиск. Тя постепенно обхваща всички вътрешни сектори на икономиката. Понякога превръща цели индустриални общества в индустриални гробища. Като например малките миньорски общности в Англия, които бяха тотално заличени.

Страните от Г8 могат да изпитат много по-малък и кратък икономически смут, отколкото другите страни, но с по-болезнени последици. Нека погледнем реалността – драстичните мерки, предприети от Г8 във връзка с глобалните икономически събития, се прилагат винаги по-късно, отколкото би трябвало. Когато чуем Г8 да казва, че спасява световната или регионалната икономика, то е само защото те самите се чувстват застрашени от заразата. Или още по-точно, опитват се да облекчат удара, когато вече са засегнати. Г8 се втурва да спасява периферията, само когато заразата чука на собствената им врата.

От края на Втората световна война /започнала очевидно поради икономическата нестабилност и катаклизми в Германия/ досега, са основани различни международни органи с цел да стабилизиране и избягване на нови подобни изживявания. Такива са Съветът за сигурност, Обединените нации, МВФ, Г8 и т.н. В действителност обаче заблуда е да наричаме тези органи международни, тъй като те са отворени само за малкото икономически и военни и сили.

Други организации като ООН, макар и отворени за всички, са повлияни и биват използвани от силните държави за собствените им ползи и амбиции. Можем да кажем дори, че точно заради тази злоупотреба с властта и директно влияние, останалите участници в глобалната икономика се чувстват засегнати и не намират общ език със силните държави.

Бившите колонии се съпротивляват на доминирането на супер-глобалните западни общества. Дори някои от членовете на самите недостъпни клубове се почувстваха застрашени и предприеха някои мерки. Такъв пример е Япония. Те предприеха гигантски стъпки към консолидацията на банковата си система чрез тройното сливане на Дай-кочи Кангио Банк, Фуджи Банк и Индустриална банка на Япония. Техните обединени активи ще надвишат тези на Дойтче банк и Сити Груп при създаването на най-голямата световна банка.

Това се случи през септември 1999. Само допреди години, никой не би предрекъл подобно събитие. Всички мислеха, че колапсът и финансовата криза в Азия ще донесат облаги на други страни. В този случай обаче изглежда, че плодовете от азиатската криза няма да попаднат в чужди ръце. Нещо повече защитната битка на колониите беше подкрепена от някои от великите сили. Защо? Поради страха, че ефектът ще достигне собствените им супер икономики. Порочен кръг, на който не трябва да позволяваме да се повтаря до безкрай.

Докъде доведе икономиката това създаване на силни затворени клубове? Спешно трябва да си зададем този въпрос трябва. Трябва ли да ставаме свидетели на могъщи клубове, които взимано си нанасят удари и това рефлектира върху всички останали? Трябва ли да преживеем още една военна или икономическа световна война преди да отхвърлим подобни едностранни политики? Трябва ли да изпитваме мизерия и

страдания преди да накараме тези клубове да се обединят в едно наистина глобално цяло за доброто на всички глобални икономики и глобални граждани.

Треската за превръщане в глобален играч

Глобални поглъщания

Състезанието вече започна. Битката за доминиране върху глобалната икономика тече. Британски компании, заедно с компании от другите три водещи икономики САЩ, Германия и Франция превземат света. Според базираната в Париж Организация за икономическо сътрудничество и развитие, през 1999г. Великобритания повежда състезанието за глобализация чрез поглъщането на чуждестранни конкуренти. През 1999г. британските фирми са похарчили 164 милиарда лири за придобиване на чужди компании. Това надминава дори САЩ, които са похарчили 97 милиарда лири за същото.

Трети са германците, а четвърти французите. Една трета от общата сума, похарчена в света за поглъщания на фирми, идва от Великобритания. Фред Ървин, президент на американската камара за търговия в Германия, казва: „Това е началото на бум в европейските поглъщания“. Тенденция, която започна през 80-те в САЩ и се прехвърли в Европа. Не бих могъл да бъда по-съгласен с него.

В Азия и останалите части от света специалисти и политици наблюдават процеса на глобални поглъщания много внимателно. Те трябва да реагират по някакъв начин. Затова за тях японският пример представлява голям интерес. В Япония финансовите организации се сляха в гигантски конгломерат, за да поискат своя дял от глобалната икономика.

В Малайзия властите оповестиха противоречиви планове за подтикване на 58-те водещи финансови институции към обединение. Във всички индустрии се целят големи корпоративни сливания и поглъщания на други големи корпорации отвъд океана. Останалата част от света реагира на заплахата от това да бъде погълната завинаги от Г8. Останалата част от света иска своя дял от глобалната икономическа дейност.

До къде ще доведат тези сливания и поглъщания? Те ли са основата на бъдещата глобална икономика? Могат ли те да бъдат поддържани в условията на днешната световна търговия? На какъв вид намеса ще станем свидетели в близко и по-далечно бъдеще на икономическата сцена – икономическа, политическа или политико-икономическа? Няма ли това да доведе до военна намеса? Все горещи и жизненоважни тревоги.

В отсъствието на единна глобална валута и ефективни глобално-управляващи органи, няма да преувелича, ако кажа че в бъдеще великите икономически сили ще намерят начин под една или друга форма да станат военни сили, независимо дали ще използват претекста, че защитават глобалните си компании, националните си интереси или други. Може да се спекулира дори с глобалния интерес. При сегашната не-исократична система, е добре известно как такива огромни конгломерати влияят върху правителствените мнения и действия.

Битката за първата глобална стокова борса

Вече започна и битката за контрол на глобалната стокова борса. Европейците поведоха в нея със сливането на борсите в Лондон и Франкфурт, като обявиха, че искат да стигнат и по-далече, обединявайки се с НАСДАК. Това отключи стремежът

на САЩ да създадат най-голямата световна борса като обединят Нюйоркската борса и Насдак.

Нюйоркската борса вече преговаря за сливане с 9 други борси – тези в Австралия, Хонконг, Мексико, Сао Пауло, Токио и Торонто. Изглежда, че двете американски борси се стремят към подобна консолидация, която ще доведе до единна световна борса, оперираща 24 часа на ден.

Глобална концентрация на богатството

Какво ще се случи, ако глобалното богатство попадне в ръцете на отделни хора? Те не биха могли да го похарчат или използват, дори да живеят хиляда живота. Такъв пример е Бил Гейтс. Въпреки това светът има нужда от подобни примери, за да насърчи останалите. Да ги насърчи към материално и нематериално развитие и напредък. Да ги насърчи да мечтаят. Без надежда не съществуват мечти. Ние, хората, можем да прогресираме, само ако се надяваме и мечтаем.

Въпреки това, въпросът вече е зададен. Какво ще се случи с глобалната икономика, ако повече отделни индивиди и компании започнат да придобиват все по-голяма част от световното богатство?

Трябва ли да има доброволно ограничение? Трябва ли да съществува контрол? Такива хора, компании и институции могат да влият със силата си на останалата част от света. Могат да поглъщат по-малки фирми, да ги изкупуват, да се сливат с тях. Могат да източат най-добрите мозъци от целия свят като им предложат възнаграждение, непосилно за родните им страни. Тези хора, компании и институции могат да владеят човешките и материални ресурси на човечеството. Някои считат, че разрешението е в разбиването на подобни мощни институции. Опит беше направен с Майкрософт в САЩ? Може ли това да бъде решение?

Глобалните човешки ресурси

Подобно на отделни хора и организации, отделни страни също могат да придобият подобна власт. Малък пример е САЩ. Вече много време американците инвестират в развитието на човешкия потенциал, като привличат най-добрите учени от целия свят и им предлагат заплащане и условия за работа, за каквито те дори не могат да мечтаят в собствените си държави.

В това отношение поздравявам САЩ, защото те не само разбират, че инвестицията в човешки потенциал е най-ценна, но също така я и извършват. Проекти, изоставени от други държави, биват връщани към живота от САЩ. Такива примери са военният самолет Хъриър Джет, проектиран малко след Втората световна война от английски дизайнер, но доведен на бял свят едва преди няколко години, благодарение на американски инвестиции; руският воден самолет - един проект, изоставен от руското

правителство и спонсориран от САЩ; руската космическа ракета, която сега се използва в НАСА.

Много е лесно да се измъкнем и да кажем, че САЩ систематично крадат мозъците на света. От друга страна, много от тези изобретения и напреднали технологии, които днес се използват в целия свят, нямаше да видят зелена светлина, ако не бяха САЩ. Никога нямаше да бъдат реализирани. Технологиата никога нямаше да продължи напред.

Никога нямаше да допринесе за развитието на света. Мнозина пропуснаха от това.

Лесно е да се каже какво спечели останалият свят, защото останалият свят спечели от технологичния напредък. Само че сега останалият свят трябва да плати на Америка. И да научи урока си!

16 април, 01:40ч

5 януари 2003, 17:36ч

Глобалните финанси

Глобалните капиталови финанси са друга чувствителна област, която в крайна сметка засяга всички ни. В условията на глобална икономика, това е друга важна област, която се нуждае от оздравителна превантивна намеса. Заплахата тук идва не само от правителствата, но също така от финансовите агенции, засягащи движението на капитала. Понякога такива движения могат тотално да парализират една икономика, независимо от това колко е напреднала.

Това най-ясно се вижда на международния капиталов пазар, където сме заплашени от друга форма на пазарна намеса. Става дума за пазарна намеса, която е не само изкуствена и ненужна, но и както многократно сме ставали свидетели – водеща до огромни и ужасяващи ефекти. Говоря за валутните спекулации от страна на големи финансови институции.

Станахме свидетели на катастрофалния ефект, които оказаха върху британската лира, спекулативните действия на Джордж Сорос, изтласквайки я от европейската монетарна система. Стигна се до светкавично покачване на лихвените проценти до непознати нива. Същото се случи и в други европейски държави като скандинавските страни, Русия и др. Беше направен опит да бъде срината и гръцката валута, но правителството на Папандреу успешно защити драхмата, заплащайки необходимата затова цена.

Нужни са радикални промени и мерки, за да се избегне бурното оживление и срива на цели икономики. В Глобална Исократия, аз предлагам едно радикално решение, което ще заличи много от недъзите на днешната капиталова, финансова и банкова система. За някои то ще бъде шокиращо. Бъдете търпеливи. Скоро ще разберете. Нека първо разгледаме по-внимателно настоящите икономически дейности в световен мащаб и взаимовръзките между световните икономики.

Напредналите икономики - мултинационално и глобално равновесие

Докато концепцията за отворено общество се практикува само частично по света, равновесие няма да бъде постигнато никога. В противоречие със самите себе си, напредналите икономики твърдят, че подкрепят идеята за отворено общество, докато в същото време се превръщат в инструменти за потискане на други общества

в периферията на света. Тук трябва да се запитаме защо периферията е по-малко демократична от Запада? Кой управлява процеса на демократизация? Самите страни от периферията или западните икономики? Религията или културата? Или мултинационалните компании? Рано или късо глобалната **ИСО-ИКОНОМИКА** ще наложи балансиращ ефект.

Аз вярвам, че ако им бъде позволено да продължат, икономическите империи, ще затегнат още повече примката около колониите, държейки ги бедни и потиснати. Пристрастно регулираният пазар ще позволи на богатите да стават по-богати, а на бедните ще прави по-бедни. Ето защо Исократия е необходима на глобалната сцена, също толкова, колкото и на местната, регионалната и националната, както в политически, така и в икономически аспект.

Компаниите на кои страни например имат възможност да погълнат подобни компании в други страни чрез сливания и поглъщания? Банките на кои страни могат да придобият контрол над банките на други страни? Възможно ли е баките на някоя неразвита африканска държава да погълнат някоя европейска банка или европейските банки са тези, които придобиват контрол върху банките на цели райони в Африка?

Всички по света започват да разбират необходимостта от по-голямо сътрудничество. Хората бързо се научават да правят разлика между индивидуалното и колективното взимане на решения. Исократичната система ще позволи глобално сътрудничество по света. Исократичните принципи ще позволят на глобалния гражданин да взима колективни решения.

За пример тук могат да бъдат посочени екологичните организации, които си сътрудничат по целия свят. Друг пример включва необходимостта да се предотвратят или спрат войните. Необходимостта да се обединят общностите, както това стана в Германия и Корея. Необходимостта да се улеснят и стабилизират икономиките в криза по света. Да се спре изчерпването на природните ни ресурси, като например запасите от риба, чрез доброволно сътрудничество за борба с незаконния риболов. Примерите нямат край и ще стават все повече с разрастването на световното сътрудничество.

Глобалният гражданин ще желае да сътрудничи. Този процес вече започна. Вече виждаме промяна в отношението. Тази промяна постепенно и неизбежно ще доведе до промяна на политиките. В резултат избраните представители ще бъдат принудени да променят отношението си и да защитават, това което исократичните граждани желаят; това, което исократичните граждани демонстрират с поведението си и сътрудничеството си.

Ние се намираме в началния стадий на глобалното общество, базирано на глобална икономическа дейност. Въпреки това, обаче, все още живеем в общество, в което взимането на решения, както по отношение на вноса, така и на износа, се базира на национални интереси, без особена загриженост за глобалния ефект.

Вие можете да допринесете! Вашия принос за Исократия!

Вие можете да вземете участие! Вашето участие!

Тези от вас, които са съгласни с принципите на Исократия и биха желали да станат с приноса си част от нея, могат да го направят по редица начини. Развитието и разпространението на исократичната идея, е най-големият принос, който можете да осъществите. Бихте могли да посветите време и усилия на възприемането, разпространението, завършването и установяването на Исократия като нова, обществено-управлявана система във вашата страна.

Ако можете да си го позволите и чувствате необходимост да го направите, можете да помогнете с финансови средства. Ако вярвате, че Исократия предлага ценност за мнозина, чувствайте се свободни да я подкрепите финансово с каквато и да е сума. Аз не определям цена на тази книга. Предлагам я безплатно, но ще приема

доброволни средства от всеки, който може да си го позволи. Ще научите как да направите това на уеб-сайта www.isokratia.com.

Друг чудесен начин да се включите е като се абонирате за билютина Исократия. Дори не е необходимо да плащате абонаментна такса. Електронното издание ще се разпространява напълно безплатно по и-мейл от newsletter newsletter@isokratia.com. За повече информация посетете сайта www.isokratia.com. За абонамент по стандартната поща, можете да изпратите заявка на адреса, който ще посочим на сайта, веднага щом имаме възможността да издаваме и разпространяваме билютина на хартиен носител.

Пощенските и административни разходи за хартиеното издание ще зависят от съответния район, в който живеете. Но ако нямате Интернет достъп и не можете да посрещнете финансовите разходи за абонамент, не се тревожете. Ние ще направим всичко възможно да ви снабдяваме с безплатни копия, като открием спонсори, които да покриват пощенските и административни такси. Вие можете да участвате като откриете и привлечете подобни спонсори. Това могат да бъдат вашите работодатели, приятели, местни организации и т.н. Само ги насочите към нашия сайт или им дайте пощенския ни адрес. Навярно бихте могли да убедите и местната пощенска служба да разпространява безплатно билютина на Исократия за тези, които нямат средствата да покрият пощенската такса.

Можете да допринесете с мисли и идеи в специфични експертни области. Една добре обмислена идея или предложение е добре дошла от всеки. Ако не сте професионалист в дадена област, запомнете, че не е необходимо човек да е академик, за да има добри идеи. Най-добрите идеи, разбира се, се раждат от съвместното усилие на сърцето и мозъка. Нека не забравяме, че зад всеки изобретателски импулс се крие една необходимост. Вашата необходимост да вземете участие може да бъде извор на много мисли и идеи, които да формират базата за по-нататъшно развитие.

Можете да участвате като споделяте. Може вашите мисли да станат идея, която друг да доразвие. Не разчитайте, обаче, на мен. Създайте собствени групи и форуми за взимане на решения и развийте идеята за Исократия в вашия район. Тези от вас, които искат да споделят с мен идеите си, могат да ми ги изпращат на suggestion@isokratia.com или да ги изпратите на посочения на уеб-сайта пощенски адрес, ако нямате Интернет достъп.

Когато ми изпращате идеите си, моля ви да ги формулирате кратко и ясно, за да редуцирате времето и средствата за преглеждането им. Ако имате идея, обсъдете я с някой друг или с групата си за решения. Оформете я и ми я изпратете. Мога да обещавам, че ще прегледам толкова от тях, колкото успея в рамките на човешките възможности. Ако обемът им е твърде голям, ще се опитам да намеря доброволец, а при необходимост и платен асистент, който да преглежда навреме предложенията ви.

Подчертавам, че най-големият принос, който можете да направите, е да помогнете за разпространението на Исократия.

Нещо повече, можете да създадете дискуссионни групи, в които независимо от мен да доразвиете и разпространите във вашия край идеята за Исократия. Ако необходимо и би улеснило нещата, сайтът на Исократия би могъл да се направи на няколко езика. Аз от своя страна бих приел помощта на онези, които могат да преведат Исократия на други езици. Ще положа всички усилия да публикувам на сайта, всички, достигнали до мен преводи.

Позволете ми да повтора. Разпространението и доразвитието на Исократия е най-големият принос. Да привлечете вашите колеги и приятели. Да споделите с тях мислите за Исократия, да ги помолите да участват в билибутина. Това няма да ви струва нищо, а от друга страна ще упражни маркетингов ефект, който ще ни помогне да натрупаме финансова преднина и да разпространим книгата сред онези, които нямат достъп до Интернет.

Нуждаем се от хора и средства, за да преведем книгата на други езици. Можете да спонсорирате или да убедите някой друг да спонсорира тази дейност. Можете самите вие да преведете книгата на родния си език и да ни изпратите копие, което да публикуваме на уеб-сайта.

Бърз преглед на основните начини за участие от страна на тези, които са достатъчно дръзки да прегърнат първи идеята за Исократия

Можете да участвате като лобирате в местните и националните си органи на управление за възприемане на Исократия. Можете да участвате като убедите собствената си политическа партия да възприеме исократичния принцип на вземане на решения. Ако успеете да го направите, приносът ви ще бъде наистина голям.

Ако сте поддръжник на някаква партия, можете да ѝ направите голяма услуга, като я убедите да възприеме принципа на Исократия; защото, ако партийният ви опонент ви изпревари, това може за дълго да ви избута встрани от политическата сцена. Точно така се случва през 19 век с Либералната партия в Англия, когато тя пропуска да приеме една нова социална политика, силно опонираща на Профсъюзите и широката общественост. Лейбъристката партия идва на власт и възприема въпросната политика. В резултат на това един век по-късно либералната партия си остава малцинство във Великобритания, докато лейбъристите управляват втори мандат с впечатляваща изборна победа.